„CEL MAI ÎNSPĂIMÂNTĂTOR ȘI MAI TULBURĂTOR THRILLER LANSAT VREODATĂ DE JAMES PATTERSON!" – *Goodreads*

JAMES PATTERSON

INVIZIBIL

DAVID ELLIS

1

De data asta, știu ce se întâmplă și sunt atât de sigură încât mă înăbuș de panică, nu mai reușesc să-mi țin cumpătul și sunt aproape să-mi pierd tot echilibrul emoțional. De data asta, sunt în mare întârziere.

De data asta, focul este foarte violent. De data asta, arderea este foarte intensă și este foarte mult fum.

Alarma casei țiuie, dar nu cu sunetul inițial de avertizare, ci cu sunetul ascuțit și pătrunzător gen *ești-complet-smintită-dacă-nu-o-iei-din-loc-acum*. Nu-mi dau seama de cât timp se întâmplă, dar sunt în mare întârziere. Căldura suflului dogoritor al cuptorului pune stăpânire pe cele patru colțuri ale dormitorului meu. Fumul negru și puturos îmi frige firișoarele de păr din nări și îmi intoxică plămânii. Deasupra capului, flăcările portocalii care se agită de la o margine la alta a tavanului dansează în jurul patului, aproape în ritm, un staccato șfichiuitor, pocnind și trosnind de parcă n-ar fi vorba de un foc, ci doar de un pâlc de flăcări care se frământă și care, adunate laolaltă, vor să le percep în timp ce apar pe neașteptate, sfârâie și produc un zgomot caracteristic pe măsură ce înaintează încetul cu încetul. *De data asta, este foarte târziu, Emmy...*

Fereastra. Totuși o ocazie să sar din pat spre stânga și să dau bir cu fugiții pe fereastră, singura parte încă disponibilă a dormitorului. Dușmanul mă încolțește și mă provoacă. *Nu sta pe loc, Emmy, fugi la fereastră, Emmy...*

Aceasta este ultima mea şansă şi îmi dau seama, dar nu vreau să mă gândesc la ceea ce se va întâmpla când mă voi prăbuşi şi nici că trebuie să mă pregătesc pentru suferinţă. Voi simţi durere câteva minute, voi scrâşni din dinţi, îmi voi zdruncina toate măruntaiele, dar, pe de altă parte, căldura puternică îmi va pârjoli terminaţiile nervoase şi nu voi mai simţi nimic sau, şi mai bine, îmi voi pierde cunoştinţa de la intoxicaţia cu monoxid de carbon.

Nu am nimic de pierdut. Nu mai trebuie să irosesc nici o clipă.

Flăcările ajung la pilota de flanel în timp ce picioarele mele calcă pe podea, iar eu sar de pe saltea şi ajung din câţiva paşi la fereastră. Scap un ţipăt de fetişcană, panicat, ca atunci când eu şi tati obişnuiam să jucăm şah în curtea din spate şi el ataca. Îmi aplec umărul şi sar lângă fereastră, o fereastră anume construită să nu se spargă în vreme ce, peste sunetul ascuţit al alarmei şi sfârâitul flăcărilor, răsună un vuiet înfiorător, o zbârnâială flămândă în clipa când fac un salt de lângă fereastră şi cad înapoi în focul mistuitor. Îmi spun: *Respiră, Emmy, inhalează aerul toxic, nu lăsa flăcările să te ucidă, RESPIRĂ...*

Respir. Trag aer în piept.

– La naiba, rostesc adresându-mă nimănui în camera întunecată şi necuprinsă de foc.

Ochii mă ustură de la transpiraţie şi mă şterg cu tricoul. Am destulă minte să nu mă mişc imediat şi rămân locului până când pulsul revine la valorile normale, iar respiraţia devine egală. Mă uit la radioul cu ceas unde cifrele roşii şi fluorescente din ecranul pătrăţos îmi arată că este ora două şi jumătate.

Visele păcălesc. Crezi că ai cucerit ceva, lucrezi la acel ceva fără întrerupere şi îţi spui că te vei simţi mai bine, doreşti stăruitor să te simţi mai bine şi te feliciţi că mergi spre mai bine. Şi pe urmă, noaptea, închizi ochii, te laşi purtat spre tărâmul de dincolo şi brusc, judecata te bate pe umăr şi spune: *Ştii ceva? Nu eşti mai bine!*

Elimin din plămâni o ultimă gură de aer și întind mâna după întrerupătorul din dormitorul meu. Când aprind lumina, văd foc peste tot. Iată tapetul, fotografii diferite, referate de caz și rapoarte ale inspectorilor care împodobesc pereții dormitorului meu, flăcări înglobând decese petrecute în orașe aflate pe tot cuprinsul Statelor Unite: Hawthorne, Florida. Skokie, Illinois. Cedar Rapids, Iowa. Plano, Texas. Piedmont, California.

Și bineînțeles, Peoria, Arizona.

În total cincizeci și trei. Avansez spre perete și îmi arunc ochii repede peste fiecare. Apoi, mă îndrept spre computer și încep să deschid e-mailuri.

Cincizeci și trei de care știu. Fără îndoială că sunt mult mai multe.

Individul ăsta nu are de gând să se oprească.

2

Sunt aici pentru Dick[1]. Nu este ceea ce spun în realitate, ci ceea ce vreau să spun.

– Sunt Emmy Dockery şi vreau să îl văd pe domnul Dickinson, te rog.

Femeia plantată pe o parte a mesei de scris la uşa biroului lui Dickinson este o persoană pe care nu o cunosc. Pe ecusonul ei scrie LYDIA şi arată într-adevăr ca o Lydia: păr şaten scurt, ochelari cu ramă neagră de baga şi o bluză de mătase dichisită. După toate probabilităţile, în timpul ei liber scrie sonete, are trei pisici şi adoră mâncarea indiană, pe care obişnuieşte să o denumească *cuisine*[2].

N-ar trebui să fiu atât de răutăcioasă, dar mă deranjează lumea nouă, faptul că s-a schimbat ceva de când am plecat încât mă simt ca o străină într-un birou unde am trudit cu loialitate timp de aproape nouă ani.

– Aţi stabilit o întrevedere cu directorul, doamnă... Dockery?

Lydia îşi ridică privirea spre mine cu un zâmbet atotcunoscător. Ştie că nu am nicio programare. Ştie pentru că s-a făcut apel din hol ca să se verifice dacă eram autorizată să intru, dar

---

[1] Posibilă prescurtare a numelui de familie sau, mai degrabă, o aluzie directă la antipatia pe care o inspiră personajul (Dezagreabilul) sau concluzia dispreţului pe care îl merită (Sulă sau P..ă) (n.tr.)

[2] Bucătărie, gastronomie de nivel înalt (în limba franceză, în original) (n.tr.)

îmi reaminteşte pur şi simplu că am ajuns până la ea doar printr-un fel de bunăvoinţă.

– *Directorul?* întreb eu pe un ton de falsă confuzie. Vrei să spui *adjunctul directorului executiv* al Departamentului de servicii şi intervenţii pentru combaterea criminalităţii şi atacurilor informatice?

De acord, pot fi o afurisită. Dar ea a început-o.

O aştept pe Lydia afară pentru că n-aş mai fi rămas dacă Dick n-ar fi fost de acord să mă primească.

El mă face să aştept, ceea ce îl caracterizează, dar douăzeci de minute mai târziu sunt în biroul lui. Pereţi acoperiţi cu lambriuri de culoare închisă şi împodobiţi cu fotografii de trofee, diplome şi chestii personale. Dick are o părere excelentă, dar nemeritată despre sine.

Julius Dickinson, cel veşnic bronzat şi pieptănat cu cărare într-o parte, cu un plus de cinci kilograme şi zâmbet linguşitor, face semn cu mâna să mă aşez.

– Emmy, spune el baritonal şi cu o falsă compătimire în glas, dar cu o privire vioaie.

Deja încearcă să mă scoată din fire.

– Nu mi-ai răspuns la niciun mesaj, spun eu ocupând un scaun.

– Aşa e, nu ţi-am răspuns, spune el fără să facă vreo încercare pentru a-şi motiva mâna ţeapănă pe care mi-o întinde.

Nici nu trebuie. El este şeful. Eu sunt doar angajatul. La naiba, în clipa de faţă, nu sunt nici măcar atât. Sunt o angajată în concediu fără plată a cărei carieră atârnă de un fir de păr. Sunt o angajată a cărei carieră ar putea fi distrusă chiar de bărbatul care stă vizavi de mine.

– Barem le-ai citit? întreb eu.

Dickinson ia un petic de mătase din sertar şi îşi şterge ochelarii.

– Am ajuns suficient de departe să înţeleg că vorbeşti despre o serie de incendii, spune el. Incendii despre care tu crezi

că sunt opera unui geniu criminal care a reușit să le facă să pară fără legătură.

În esență, da.

– Ceea ce am citit în întregime, adaugă el cu un ton dezagreabil, a fost un articol recent din *Peoria Times*, ziarul local dintr-un orășel din Arizona, completează el și ridică un document ușărit reprezentând chiar articolul din care și citește. „La opt luni după moartea surorii ei într-o casă incendiată, Emmy Dockery își continuă cruciada încercând să convingă Departamentul de poliție din Peoria că decesul Martei Dockery nu a fost un accident, ci o crimă". Ah, și partea asta: „Doctorul Martin Lazerby, medicul legist adjunct pentru biroul medicului legist al ținutului Maricopa, insistă că toate dovezile medico-legale demonstrează moartea cauzată de focul accidental". Iar acesta este citatul meu preferat, spusele șefului de poliție: „Ea lucrează pentru FBI. Și dacă este atât de sigură că este o crimă, de ce nu își convinge propria agenție să facă investigații?"

Nu răspund. Articolul era o aiureală; se lua partea poliției și nu se aducea în atenția publică nici una dintre dovezile mele.

– Asta mă face să-mi pun întrebări în privința ta, Emmy, spune el în timp ce își pune mâinile una lângă cealaltă și își adună gândurile ca și cum s-ar pregăti să facă morală unui copil. Mergi la terapie, Emmy? Ai mare nevoie de ajutor. Am fi încântați să te reîntorci, desigur, dar numai după ce vom vedea un pic de progres cu tratamentul tău.

Abia dacă își poate reține un zâmbet când rostește aceste vorbe. Pe noi doi ne leagă o poveste nefericită: el era cel care îmi adusese acuzații de *conduită nepotrivită* care duseseră la suspendarea mea – îmi cer scuze, în limbajul ciudat birocratico-juridic, care mă trimiseseră în *concediu fără plată*. Mai am încă șapte săptămâni până să revin la muncă și chiar și atunci, va

exista o perioadă de probă de şaizeci de zile. Dacă n-aş fi avut un deces recent în familie, probabil aş fi fost concediată.

Dickinson ştie motivul real pentru care mi s-au adus acuzaţiile. Amândoi îl ştim. Aşa că mă ia peste picior. Nu-l pot lăsa să mă calce pe nervi. Asta-i ceea ce doreşte. Vrea să-mi ies din sărite, ca să poată spune mai departe că nu sunt gata să mă întorc.

– Cineva cutreieră ţara şi ucide oameni, spun eu. Asta ar trebui să te preocupe, nu dacă fac terapie sau nu.

Mă priveşte printre gene. În acest caz nu el trebuie să intervină, eu sunt cea care vrea ceva. Prin urmare, insistă cu ideea lui de tortură: stă nemişcat, cu buzele strânse şi încăpăţânat.

– Concentrează-te asupra reabilitării tale, Emmy. Lasă în seama noastră aplicarea legii.

El continuă să-mi repete numele. Prefer să mă scuipe şi să mă înjure. Şi ştie asta. Asta este versiunea pasiv-agresivă a înecării simulate[1]. Nu eram sigură că avea să mă primească în ziua aia, neanunţată. Acum realizez că probabil abia aştepta să mă vadă, să facă pe surdul şi să-mi râdă direct în faţă.

Pe noi doi ne leagă o poveste nefericită, aşa cum am mai spus. Iată varianta foarte scurtă: el este un porc.

– Chestiunea nu are nici o legătură cu mine, insist eu. Este vorba despre un tip care...

– Eşti supărată, Emmy? Simţi că îţi stăpâneşti emoţiile? întreabă el uitându-se la mine cu o neliniştе prefăcută. Pentru că eşti aprinsă la faţă şi îţi ţii pumnii strânşi. Mă îngrijorează că totuşi nu eşti în stare să-ţi stăpâneşti emoţiile. Avem consilieri pentru personal, Emmy, dacă vei avea nevoie să stai de vorbă cu cineva.

---

[1] Înecarea simulată *(waterboarding)* este o formă de tortură prin care torţionarul îi simulează fiziologic persoanei torturate, folosindu-se de reflexul faringian al acesteia, o înecare iminentă turnând apă pe un prosop aşezat pe faţa victimei care este imobilizată pe o masă sau o scândură; de obicei, victima nu rezistă nici un minut. (n.tr.)

Vorbele lui sună ca o reclamă de noapte pentru dependenții de substanțe chimice. *Avem consilieri care așteaptă să discute cu tine. Sună acum!*

Îmi dau seama că nu are rost să merg mai departe. A fost o prostie din partea mea să vin. O prostie să sper că mă va asculta. Dar înainte de a ajunge aici, eram răvășită. Mă ridic de pe scaun și mă întorc să plec.

– Baftă în privința terapiei, strigă el. Noi toți te susținem.

Mă opresc la ușă și privesc înapoi spre el.

– Acest bărbat ucide oameni prin toată țara, spun eu cu o mână pe clanță. Și problema nu e că îl urmărim și nu-l putem prinde. Problema e că noi nici măcar nu știm că există cineva care trebuie să fie prins. Este ca și cum acest om nici n-ar exista pentru noi.

Reacția lui Dick se rezumă la mâna făcută căuș și la o mișcare anemică a acesteia în semn de rămas-bun. Ies și trântesc ușa în urma mea.

3

Aştept până să părăsesc clădirea înainte să-mi descarc nervii. Nu vreau să-i ofer lui Dickinson satisfacţia de a mă vedea furioasă şi nici să-i dau apă la moară ca să folosească toate detaliile împotriva mea atunci când voi încerca să revin la locul de muncă după şapte săptămâni. (Adevărul este că probabil am şi făcut-o deja; el o poate demonstra cu mesajele mele şi oricum, poate alege să prezinte conversaţia pe care tocmai am avut-o, ca dovadă a faptului că sunt „obsesivă" şi că, pe lângă asta, făptuiesc cel mai mare păcat al unui analist de informaţii – acţionez ca un agent şi îmi uit locul în ierarhie.)

În timp ce mă încadrez pe autostrada I-95 pentru drumul de întoarcere, lovesc de câteva ori cu toată puterea volanul maşinii, ceea ce nu mă face să mă simt mai bine şi dacă nu sunt atentă, aş putea să rămân şi cu vreo două degete fracturate.

– Nemernicul! strig eu şi constat că mă simt mai bine, doar că aş putea avea probleme cu coardele vocale. Nemernicul! Nemernicul!

După audierea disciplinară, Dickinson mă are la mână. Voi fi într-o perioadă de probă şi dacă voi face un pas greşit – sau dacă Dick va pretinde doar că am făcut o mişcare greşită – sunt terminată. Ah, să-l vezi atunci zâmbind încrezut pe la spatele meu şi afirmând cu tărie că am nevoie de terapie! Amândoi ştim că singura mea *problemă disciplinară* se limita la faptul că i-am împins mâna de pe genunchiul meu de fiecare dată când a pus-o acolo, că i-am refuzat toate invitaţiile la

niscaiva cine târzii şi chiar că am râs de ideea unei evadări în weekend, doar noi doi. Cred că treaba cu râsul a fost elementul hotărâtor. Până a doua zi dimineaţă, el inventase deja o poveste pentru ofiţerii superiori cum că *eu* îl hărţuiam şi deveneam din ce în ce mai agresivă. Puneţi pe listă şi cuvinte precum *ciudată* şi *schimbătoare* - cuvinte care sunt uşor de rostit şi greu de dezminţit - şi iată-te procopsit cu o problemă de disciplină!

Nemernicul!

Dar serios, Emmy, vino-ţi în fire! Rezolvă problema! Trebuie să fac ceva! Nu pot să o las moartă. Ştiu că există o legătură între aceste cazuri. Dar sunt blocată. Ce pot să fac? Ce altceva pot să fac...

Stai.

Îmi desprind piciorul de pe pedală fără un motiv anume, altul decât să-l scot din pepeni pe şoferul SUV-ului din spatele meu - care mă urmează la foarte mică distanţă - în timp ce reflectez. Nu. Nu. Este ultimul lucru pe care l-aş face.

Totuşi, da, ar putea fi singura cale. Aşa că trebuie să o încerc.

Pentru că dacă am dreptate în privinţa acestui individ, el devine din ce în ce mai priceput la suprimat vieţi. Şi nimeni nici măcar nu ştie că el există.

4

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 1
21 august 2012

Bine aţi venit în lumea mea! Puteţi să-mi spuneţi Graham, iar eu voi fi gazda voastră.

Nu mă cunoaşteţi. Anonimatul meu este o mărturie a succesului de care mă bucur. În timp ce stau aici şi discut cu voi, nu sunt celebru. Dar voi deveni atunci când aceste înregistrări vor fi lansate, indiferent de clipa când mă voi hotărî să o fac. Atunci voi fi pe prima pagină a tuturor ziarelor şi revistelor din întreaga lume. Se vor scrie cărţi despre mine. Mă vor studia la Quantico[1]. Mi se vor dedica pagini pe internet. Se vor face filme.

Nu veţi afla niciodată identitatea mea reală – *Graham* poate sau nu poate fi numele meu adevărat – aşa că orice veţi afla despre mine va rezulta din aceste fişiere audio, jurnalul meu vorbit. Veţi afla ceea ce vă voi aduce eu la cunoştinţă. Pot să vă spun totul şi pot să las unele lucruri nespuse. Pot să vă spun adevărul şi pot să vă mint.

Pentru început, câte ceva despre mine: în liceu, eram suficient de atletic să fac sport, dar nu îndeajuns să-mi dovedesc

[1] Aluzie la oraşul cu acelaşi nume care găzduieşte Academia FBI (n.tr.)

superioritatea. În școală am avut calificative bune, dar nu atât de bune ca să ajung în Ivy League[1], așa că am mers la o universitate de stat. Fără discuție, detest ceapa, orice varietate ar fi, gătită sau crudă, o buruiană dezgustătoare indiferent de soi. Vorbesc trei limbi, deși franceza mea este vecină cu jena în acest moment. Dar pot rosti *no onions please*[2] sau echivalentul funcțional al acestei sintagme, în cel puțin unsprezece limbi, după ce mi-am adăugat recent în palmares greaca și albaneza. Prefer muzica voastră pop alternativei clasice sau muzicii pentru adulți sau heavy metalului, dar nu recunosc acest lucru în fața prietenilor. Cândva am alergat la un semimaraton într-o oră și treizeci și șapte de minute. Acum, nu fac sport în mod regulat. Și niciodată, dar absolut niciodată, nu beau bere cu conținut redus de alcool.

Două dintre lucrurile pe care tocmai le-am spus nu sunt adevărate.

Dar acesta este: am ucis o mulțime de oameni. Mai mulți decât ați crede.

Dar voi? Nici măcar nu știu cine sunteți, nu știu cine e persoana căreia îi adresez această povestire: o ființă receptivă la senzații, poate spiritul uneia dintre victimele mele? Un mic demon cocoțat pe umărul meu care-mi șoptește la ureche gânduri întunecate? Un profiler FBI. Un reporter plin de inițiativă. Sau pur și simplu, un cetățean obișnuit care, într-o bună zi, va asculta aceste fișiere audio pe internet zăbovind pe lângă computer cu o fascinație lascivă, înfometat după orice fărâmă și orice părticică de informație, după orice privire aruncată cumva în Mintea unui Nebun!

---

[1] Un grup de opt universități (Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Pennsylvania, Princeton și Yale), cele mai prestigioase din State sau chiar din lume, localizate în nord-estul Statelor Unite, reunite din 1954 cu sediul principal la Princeton, New Jersey (n.tr.)

[2] Fără ceapă, vă rog (în limba engleză, în original)

Pentru că, indiscutabil, asta-i ceea ce veţi face – veţi încerca să mă înţelegeţi şi să-mi puneţi un diagnostic. Acest lucru vă va face să vă simţiţi în largul vostru şi în siguranţă că acţionaţi astfel şi că mă includeţi într-o categorie plăcută şi interesantă. Veţi pune comportarea mea pe seama unei mame care nu mi-a arătat dragoste sau a unei experienţe traumatizante care m-a redefinit sau a unei boli psihice înscrisă în DSM-IV[1].

Dar iată ce veţi afla în schimb: aş putea fi cel care stă la taifas cu unul dintre voi într-un bar din cartier, cel care tunde gardul viu la casa de alături sau cel care se află pe locul vecin într-un avion care zboară de la New York la Los Angeles, iar voi nici măcar să nu mă observaţi. Ah, privind în urmă, desigur, aţi putea descoperi ceva despre mine care ar putea părea neobişnuit. Dar în timp real, atunci când vom sta chiar faţă în faţă sau vom împărţi o rezemătoare de braţ sau voi ocupa un loc vizavi de voi, nu vă voi face nici o impresie. Voi fi un set de date adunate şi imediat îndepărtate. Aş părea, într-un cuvânt, normal. Şi ştiţi de ce?

Nu, nu ştiţi, dar eu ştiu. De asta sunt atât de bun în tot ceea ce fac. Şi de asta nimeni nu mă va prinde vreodată.

(SFÂRŞIT)

[1] Acronim pentru *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders* (Manualul de diagnostic şi statistică a tulburărilor mentale), manual publicat de APA – American Psychiatric Association (Asociaţia Americană de Psihiatrie) –, apărut şi în limba română la Editura Asociaţiei Psihiatrilor Liberi din România, 2003 (n.tr.)

5

La doi ani după deschidere, librăria din centrul orașului Alexandria, o clădire din cărămidă roșie cu bordură de lemn vopsit într-un albastru pal, aratã încă proaspătă și nouă. Numele The Book Man apare imprimat de la o margine la cealaltă a vitrinei care dă spre trotuarul din față și este plină de ultimele apariții, ficțiune și non-ficțiune, dar e concentrată mai mult în aceste zile pe cărțile ilustrate și pentru copii.

Înainte de a intra, respir adânc și cumpănesc din nou asupra înțelepciunii acestei decizii. Dar în ultimele două nopți n-am dormit aproape deloc și nu mai am nici o altă idee.

Împing ușa stârnind clinchetul unui clopoțel vesel și înainte de a mă vedea el, îl zăresc eu. Poartă o cămașă ecosez cu mâneci scurte lăsate în jos, jeanși și mocasini. Am o tresărire să-l văd că nu poartă costum și cravată. În aer miroase a cărți noi și a cafea. Calm și liniște.

El se află în spatele tejghelei înregistrând la casă vânzarea făcută unei cliente, apoi își amintește să-i zâmbească clientei și aruncă un semn de carte într-o pungă de plastic. Își șterge mâinile de jeanși și se oprește aproape de mine.

– Bună, Books.

Cred că aș putea la fel de bine să o iau din loc.

– Emmy.

Doar auzul vocii lui profunde și poruncitoare, dar cumva blajine, dezlănțuie o grămadă de amintiri din spatele stăvilarului mental pe care l-am înălțat. Partea blajină este un pic

mai mult, observ, probabil pentru că ultima dată când ne-am văzut, în urmă cu opt luni, îmi îngropam sora. El şi-a făcut apariţia în dimineaţa grelei încercări să mă consoleze. Nu sunt sigură cum de a aflat – posibil să-l fi sunat mama, n-am întrebat niciodată –, dar a fost acolo, fără să facă presiuni, ci doar comportându-se în aşa fel încât nimeni să nu îl observe sau punându-se la dispoziţie dacă aveam nevoie de el. Întotdeauna a avut capacitatea să mă surprindă.

– Mulţumesc că ai fost de acord să mă primeşti, spun eu.

– Nu am fost. Pur şi simplu, ai apărut.

– Atunci, mulţumesc pentru că nu mă alungi.

– N-am avut ocazia să te alung. Încă aş putea.

Zâmbesc pentru prima oară după multe săptămâni. Books arată grozav. În formă şi relaxat. Fericit. Ticălosul! N-ar trebui să arate ca un nenorocit după despărţirea noastră?

– Mai eşti un snob al cafelei? întreb eu.

De data asta, zâmbeşte el, scurt şi fără tragere de inimă. Se răscolesc nenumărate amintiri. Chiar cu salariul unui angajat la stat, el se arunca întotdeauna după lucruri bune comandând boabe italiene pe internet.

– Bineînţeles, răspunde el. Dar tu mai eşti o nevrotică cu un suflet mare?

Asta e o evaluare corectă. Books mă cunoaşte mai bine decât oricine. Totuşi, pălăvrăgeala care are loc între noi este stânjenitoare şi forţată. Aş putea la fel de bine să trec direct la subiect.

Am nevoie de ajutorul tău, îi spun eu.

6

– Nu, spune Books clătinând din cap furios. În niciun caz, Em.

– Vreau să mă asculți până la capăt, Books.

– Nu, mulțumesc.

– N-ai auzit de când ești așa ceva.

– Așa cum am spus sau cred că am rostit cu voce tare, nu, mulțumesc...

– Povestea asta primește votul meu la categoria „Cel mai diabolic calvar din întreaga istorie a omenirii". Nu exagerez de dragul efectului, Books.

– Nu sunt interesat. Nu sunt. Nu sunt, repetă el de parcă ar încerca să se convingă.

Suntem în depozitul de lângă librăria lui, înconjurați de cărți așezate în teancuri pe mese sau aranjate pe rafturi. Am descoperit un locșor pe una dintre mese unde am așezat grămadă cincizeci și trei de dosare de caz ca să-și arunce un ochi peste ele.

– Este foarte bine aici, spun eu.

Books își trece mâna prin părul de culoarea nisipului. Acum, că e cetățean de rând, îl poartă mai lung, bretonul aproape că îi acoperă fruntea și ondulațiile îi atârnă pe spate. În timp ce își adună gândurile, se plimbă în cerc.

– Nu mai lucrez pentru Birou, spune el.

– Ar fi un motiv să revii, spun eu. Nu s-a dorit niciodată plecarea ta.

- Oricum, asta este mai mult o misiune pentru ATF[1]...

- Atunci vom face o echipă de comando comună...

- Asta nu este *problema* mea, Em! exclamă el și lovește cu putere o masă trimițând pe podea un teanc de cărți broșate. Îți dai seama cât de dificil e pentru mine să-ți faci apariția așa, dintr-odată? Și, în plus, să-mi ceri să te și ajut? Nu e corect, mai spune el îndreptându-și amenințător degetul spre mine. Nu e corect.

Are dreptate. Nu este corect. Dar problema asta nu are nicio legătură cu corectitudinea.

Books rămâne pe loc timp de aproape două minute cu mâinile în șold și clătinând din cap. Apoi, se uită în direcția mea și întreabă:

- Dickinson te-a suspendat?

- Da, dar nu pe merit. Nici măcar nu a citit fișierele. Îl știi pe Dick.

Books e de acord cu remarca mea.

- Și i-ai spus de ce te neliniștește treaba asta? întreabă el.

- Este evident motivul. Un individ ucide...

- Nu la asta mă refer, Em, și știi asta, spune el venind spre mine. Dickinson știe că sora ta a murit în urmă cu opt luni într-un incendiu de origine dubioasă care a avut loc în Peoria, Arizona?

- Problema de acum nu are nicio legătură cu asta.

- Ha! scapă el un râs caricatural și își agită mâinile prin aer. Nu are *nicio* legătură cu asta!

- Nu are. Fie că sora mea a fost una dintre victime, fie că nu, asta nu schimbă faptul că un criminal în serie...

Books nu vrea să audă. Îmi face semn cu mâna, gen bla-bla-bla-eu-nu-mai-ascult.

---

[1] Acronim pentru Alcohol, Tobacco, Firearms, cu titulatura completă Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives, o organizație federală din cadrul Departamentului de Justiție al Statelor Unite (n.tr.)

Emmy, îmi pare rău de Marta. Tu știi asta. Dar...

– Dacă îți pare rău, atunci mă vei ajuta.

Imediat ce rostesc vorbele, tocmai îmi dau seama că am întrecut măsura. Books își vede de viața lui. Nu mai este agent special. Acum vinde cărți.

Ridic mâinile.

– Uită acest ultim comentariu, spun eu. N-ar fi trebuit să vin aici, Books. Îmi... îmi pare rău.

Ies în același fel în care am intrat, fără o vorbă din partea fostului meu logodnic.

7

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 2
22 august 2012

Seara, ador parfumul de flori proaspete. E un miros de vară unic, nu-i aşa? Un miros care face ca acest întreg dormitor să se simtă... cum să se simtă?... ah, da... *nou*. Nou şi proaspăt. Vopsea proaspătă pe pereţi, roz cu tonuri de lămâie. Patul acela este şi el nou, un pat mare cu un baldachin de modă veche – este precum cel pe care l-ai avut când erai fetiţă, Joelle? Este cumva un cadou de casă nouă de la mama şi tata, pentru noul început în viaţă?

Ah, nu contează. Mă tem că Joelle nu poate vorbi în clipa asta.

Restul locului este extrem de bizar. Măsuţa de toaletă foarte veche, probabil ştearsă de praf şi adusă din subsolul părinţilor. Un minunat fotoliu pentru lectură. Cea mai tare dintre toate, noptiera improvizată, provenită direct dintr-o cameră de cămin studenţesc, două lădiţe pentru transportat recipientele cu lapte aşezate una peste cealaltă, cu un mic ceas deşteptător şi acel vas cu crini proaspeţi.

O fată cu un buget limitat, o fată care are gust, dar nu şi bani să o demonstreze. O casă la oraş ca punct de plecare pentru o fată care îşi începe viaţa profesională.

Aș dori să pot face o fotografie acestei camere și să o vedeți, pentru că această cameră reprezintă esența Americii, esența speranței, a începutului modest, dar cu vise mărețe. Joelle Swanson avea planuri mari. Visa să-și ia diploma în drept penal și să devină o mare luptătoare împotriva crimei, poate că la început, polițistă, dar într-o bună zi, agent FBI sau chiar agent sub acoperire la CIA. Chestiuni impresionante. Lucruri importante!

În orice caz, aș *vrea* să fac o fotografie pentru voi, dar nu văd ce efect va avea mai târziu și cum se va potrivi în povestirea mea. Mă tem foarte tare că vă veți uita la poze și nu-mi veți lua în seamă vorbele. Sunt convins că un psihiatru ar spune că limitez aceste ședințe la mărturia mea verbală pentru că vreau să controlez toate aspectele pe care le cuprinde, însă doresc doar ca voi să aflați ceea ce vă permit eu să aflați și să vedeți doar ceea ce vă îngădui eu să vedeți.

Este adevărat că acest mod de comunicare își are limitele lui. Voi nu puteți mirosi ceea ce miros eu, acel miros palpabil emanat prin transpirația strălucitoare de pe pielea lor. Nu puteți vedea acea groază disperată, pupilele dilatate, buzele tremurânde cu pielea lor devenită albă ca hârtia când își dau seama că cel mai urât coșmar al vieții lor a devenit realitate. Nu puteți auzi sunetele unui plânset tânguitor, o rugăminte plângăreață, panicată și gâfâită. Pur și simplu, nu sunteți în stare să trăiți ceea ce simt eu.

Prin urmare, voi face tot posibilul să vă ajut. Voi face tot posibilul să vă inițiez.

(Nota editorului: în fundal, se aude zgomotul făcut de o femeie care tușește)

Ah, uite cine se trezește! Cred că asta înseamnă că trebuie să-ți spun adio.

Hm. Mă întreb dacă asta este prea mult sau prea rapid pentru tine. Poate că mai întâi trebuia să mă cunoști mai bine

Înainte de a te lăsa să vezi cum pun totul la punct, riguros ca aici. Poate că mai întâi, trebuia să dansez cu tine obraz lângă obraz, să-ți ofer o masă bună și un pahar de vin scump, să-ți spun niște anecdote, să-ți prezint ceea ce găsesc eu ciudat și înfricoșător și ceea ce îmi place sau îmi displace.

Poate că ar trebui să-ți mărturisesc de ce fac ceea ce fac.

De ce aleg pe cine aleg.

De ce sunt al naibii de bun la ceea ce fac.

Am foarte multe lucruri să-ți spun. Dar să o luăm încet. Vom ajunge și la momentul acela. Până voi termina, mă vei înțelege. Vei descoperi argumente comune împreună cu mine.

La naiba, e posibil chiar să mă și placi.

Și unii dintre voi vor dori să fie în locul meu.

(SFÂRȘIT)

8

Mă trezesc brusc tânjind după aer în timp ce flăcările care dansează pe tavan se retrag spre o cameră tăcută și întunecată. Îmi șterg transpirația de la ochi folosind pilota și îndepărtez rămășițele unui coșmar familiar, numai că de data asta cu o schimbare de distribuție: de data asta, persoana din pat nu eram eu. De data asta, persoana din pat era mai drăguță decât mine, mai deșteaptă decât mine, mai curajoasă și mai mare ca vârstă. De data asta, persoana din pat era Marta.

Sora mea și-a făcut apariția scurtă și întâmplătoare în vis, de fapt, același vis ca atunci când eu sunt pe punctul de a fi arsă de vie, doar că ea nu se repede spre fereastră așa cum fac eu. Ea trage aerul în piept și lasă flăcările să gonească de-a lungul pilotei până când o cotropesc cu totul și o înghit.

Sunt sigură că nu voi fi în stare să adorm din nou. Niciodată nu reușesc. Am ales să mă duc la culcare devreme, oricum, devreme pentru mine – de obicei, ora zece – știind că undeva între două și patru dimineața, voi fi acaparată de flăcări și apoi, trează pentru tot restul zilei.

Drept urmare, îmi pun niște cafea și deschid laptopul. Mesajele de ultimă oră sosesc în orice moment al nopții, așa că voi avea treabă din belșug care să mă țină ocupată.

Fac greșeala să trec pe lângă o oglindă și să mă privesc. O apariție nu prea drăguță. Primele semne de încărunțire în plete, dar sunt prea îndărătnică să-mi vopsesc părul și prea mândră să cedez în fața soluției oferite de tehnologia modernă

pentru înaintarea în vârstă a femeilor, măsuri care nu înseamnă decât să te schimbi sub toate aspectele posibile şi să-ţi ascunzi defectele. În majoritatea zilelor, îmi aplic un machiaj minim, fac un duş, îmi netezesc părul cu peria şi bănuiesc că am făcut suficient. Sunt o tipă care nu foloseşte creme antirid, care nu-şi vopseşte părul şi nu poartă sutiene cu bureţi şi balene. Ar trebui să impresionez pe cineva cu această atitudine, nu-i aşa? Deocamdată, nu s-a format nici un rând ca să mi se transmită felicitări.

Tu eşti cel mai rău duşman al tău, îmi spunea mereu Marta. *Tu nu ai nevoie de cineva să te torturezе pentru că oricum o faci singură.* În multe privinţe, Marta îmi era diametral opusă. Amatoare de distracţie când eu aveam gânduri negre. Strălucitoare când eu eram un fel de hippy fără droguri şi muzică psihedelică. Majoreta care agita pompoanele şi ovaţiona echipa de fotbal în timp ce eu mă alăturam unui protest PETA[1] în legătură cu abatorul din afara oraşului. Cea care se distra în nopţile de vineri cu o mulţime de oameni cunoscuţi în vreme ce eu stăteam cu nasul băgat în opera unui clasic sau în vreun volum de statistică.

Ea era cu cinci centimetri mai scundă decât mine, avea părul mai închis la culoare şi mai mătăsos decât al meu şi purta o mărime în plus la cupa sutienului. Nimeni nu ştia cum de două fete născute în decurs de opt minute puteau fi atât de diferite.

La naiba, mi-e dor de tine, fato, rostesc eu cu voce tare în bucătărie şi fără interlocutor.

Nu pot nici măcar să rostesc vorbele astea fără să nu-i fiu recunoscătoare pentru că era formula spusă de ea întotdeauna la sfârşitul convorbirilor telefonice, încheierea ei patentată, atunci când eram prin ţară departe una de cealaltă în timpul colegiului sau când ea a plecat la studii de masterat şi doctorat

[1] Acronim pentru People for the Ethycal Treatment of Animals, organizaţie care luptă pentru drepturile animalelor, fondată în 1980 în Norfolk, Virginia, Statele Unite (n.tr.)

în Arizona în timp ce eu, pentru un motiv pe care nimeni nu l-a putut înțelege, m-am alăturat diviziei G[1] din cadrul Biroului Federal de Investigații.

Încă îmi amintesc reacția ei la vestea că m-am înrolat la Biroul Federal de Investigații. A avut o expresie șocată, confuză, ca și cum n-ar fi auzit bine, un opozant adept al stângii care se alătura puterii, dar vorbele i-au ieșit mai molcome. *Dacă te face fericită mă face și pe mine fericită.* Ăsta era un alt lucru asupra căruia insista întotdeauna față de mine, fericirea. *Doar să fii fericită, Em. Ești fericită? Este foarte bine să vrei să fii fericită.*

Cafeaua e gata. Duc o cană în cel de al doilea dormitor și încep să parcurg paginile de internet obișnuite și să verific mesajele. Nu văd nimic care să-mi facă imediat părul măciucă. Casa unei singure familii a fost cuprinsă de flăcări în Palo Alto, fără nici o pierdere. Un incendiu într-un complex de locuințe subvenționate în Detroit, posibil câteva victime. O uzină chimică în flăcări, undeva în afara Dallas-ului. Nu, nu și nu.

Dar iată și ceva care poate fi interesant, un incendiu care a avut loc cu doar câteva ore în urmă, într-o localitate numită Lisle din Illinois. O locuință urbană fără vecini. O singură victimă.

Numele ei este Joelle Swanson.

---

[1] De fapt G-Man (Government Man), termen de argou folosit pentru a desemna agenții speciali ai Guvernului Statelor Unite, mai ales agenții FBI (Federal Bureau of Investigation) (n.tr.)

9

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 3
23 august 2012

Ziua de după. Nu diferită de o mahmureală sau de prăbuşirea după o noapte plină de excese. Stau culcat pe pat, discut cu voi folosind acest reportofon digital portabil şi mă uit fix la fotografia pe care i-am făcut-o lui Joelle Swanson noaptea trecută, după ce ne-am încheiat socotelile, şi pe care am tipărit-o la imprimanta mea color. Era o luptătoare, îi voi recunoaşte asta. Tot sângele ăla, toată suferinţa aia, şi totuşi a continuat să lupte pentru viaţa ei până la capăt. Uneori, pur şi simplu, nu înţeleg oamenii.

Ştiu, ştiu, ţi-am spus că nu fac fotografii – dar de fapt, fac câte o fotografie fiecărei victime la finalul întâlnirii. Oare nu poate omul să păstreze un suvenir?

Oricum – bună dimineaţa! Încerc să încep fiecare zi cu ştirile de la ora cinci dimineaţa. Cea mai bună sursă pentru accidentele de maşină, crime şi alte incidente neplăcute. Mai ales într-o zi precum cea de astăzi, aşa-zisa Zi de după, veştile se cercetează imperios. Poftim, mă opresc la videoclipul de pe pagina de internet chiar acum... iată-l:

Peste noapte, incendiul unei case a ucis o femeie din suburbia Lisle. Joelle Swanson, în vârstă de douăzeci

și trei de ani, proaspăt absolventă a Universității Benedictine, a fost omorâtă de un incendiu care a izbucnit în dormitorul casei ei la primele ore ale dimineții zilei de miercuri. Autoritățile afirmă că focul a fost generat de o lumânare aprinsă care s-a răsturnat lângă patul ei. Nu se bănuiește un act criminal.

În sfârșit, trecând mai departe la sport, menționăm că sezonul NFL[1] se apropie, dar un conflict de muncă va ține arbitrii...

Destul. Dau clic să închid imediat. Îmi doresc ca voi să fi văzut filmul cu fumul negru precum cerneala care se înălța de pe acoperișul casei lui Joelle. Îmi place cuvântul ăsta, înălța, unul dintre acele cuvinte care se potrivesc perfect cu contextul. Mai există altceva care *se înalță* în afară de fum? Mai era de asemenea o fotografie curățată de fum, probabil din recentul ei album de absolvire, care o reprezenta pe Joelle artificială și retușată. Eu prefer fotografia făcută de mine, are mai multă personalitate, mai multe cicatrici, mai multă viață.

Apropo, sunt conștient că, din punct de vedere strategic, este lipsit de temei să păstrez fotografiile victimelor mele. Da, știu, dacă aș fi prins, acest element ar fi un fel de tur pas cu pas al faptelor mele, mai bun decât o mărturisire semnată. Ce pot să spun? Am nevoie de aceste fotografii. Vreau să fiu nechibzuit în această singură privință. Dacă asta vă ajută să vă simțiți mai bine, ascund acest colaj între paginile 232 și 233 ale vechiului volum *Betty Crocker Cookbook*[2], care a aparținut mamei mele, chiar alături de rețeta pentru lasagna cu

---

[1] Acronim pentru National Football League (Liga Națională de Fotbal) (n.tr.)

[2] Cartea de bucate a lui Betty Crocker, publicată pentru prima dată în 1950 sub titlul *Betty Crocker Picture Cook Book* și ajunsă la a zecea ediție (n.tr.)

carne tocată de vită. (Da, a fost o alegere deliberată, la drept vorbind, însângerată.)

Vaaaai, gândiți voi. Mama lui. Prima dată când o pomenește pe mama lui se întâmplă în cursul celei de a treia ședințe la trei minute și șaptesprezece secunde. Are vreo importanță timpul? Este cumva 317 numărul străzii unde a crescut? Era 17 martie ziua ei de naștere? A abuzat ea sexual de el de 3 + 17 ori?

În regulă, aș putea la fel de bine să vă spun eu: când eram copil, mama mă îmbrăca la fel ca Little Bo Peep[1] și de atunci încoace acest fapt m-a torturat. După ce am omorât-o cu o macetă, am jurat să mutilez toate femeile frumoase, tinere și blonde, cu care am venit în contact ca să mă eliberez de această oroare. Dar soluția asta NU A GENERAT ȘI DISPARIȚIA COȘMARURILOR!

Glumesc. Știu, nu mi-am făcut o reclamă foarte bună. Nu am avut tragere de inimă să o fac. Poate că o să vă povestesc despre mama cu altă ocazie. Poate că nu.

Acum trebuie să mă pregătesc pentru acțiune. Ziua cea mare e programată. Mai am cel puțin o aventură planificată înainte de Ziua Muncii[2].

(SFÂRȘIT)

[1] Eroina unor versuri pentru copii adunate sub același titlu sau *Little Bo Peep Has Lost Her Sheep* (1805, Anglia) (n.tr.)

[2] Sărbătoare celebrată în Statele Unite ale Americii în prima zi de luni din septembrie (n.tr.)

10

Îmi petrec dimineața așa cum mi le petrec pe toate în ultimele câteva luni, stând în biroul meu (cunoscut și ca al doilea dormitor al mamei mele) și cercetând amănunțit anchete și informații. Pentru că sunt suspendată, nu am acces la NIBRS[1] – Sistemul Național de Raportare a Incidentelor. Dar oricum, NIBRS este inutil pentru mine întrucât este un sistem care adună informații despre focuri clasificate ca incendieri premeditate. Dacă se consideră a fi accidentale sau chiar „suspecte" la origine, ele nu vor ajunge niciodată în sistemul NIBRS. Și „mușteriul" meu face ca incendiile să pară accidentale.

Ceea ce înseamnă că nu e luat în colimator. Autoritățile locale nu raportează aceste incendii agenților FBI și ei nu discută unii cu alții.

Așa că nu-mi rămâne decât metoda din cale afară de neștiințifică să plasez alerte pe site-uri precum Google și YouTube, apoi să monitorizez pagini de internet și forumuri de discuții dedicate luptei cu flăcările și incendierilor premeditate, precum și reportaje cu știri de ultimă oră de pe pagini de internet cu știri locale. În această țară, sunt incendii care implică pierderi de vieți omenești în fiecare zi, intenționate sau accidentale, și fie că sunt raportate agenților federali, fie că nu, măcar apar ca știri locale. În concluzie, sunt copleșită zilnic cu vești despre incendii, din care nouăzeci și nouă la sută sunt irelevante, dar

[1] Acronim pentru National Incident-Based Reporting System (n.tr.)

pe care trebuie să le analizez ca să mă asigur că nu este vorba despre acul în carul cu fân.

Este după-amiază târziu. Am petrecut ore întregi îngrămădită lângă laptop umblând după indicii. Am dat un singur apel în legătură cu incendiul din Lisle, Illinois, dar polițistul de acolo nu m-a sunat înapoi încă.

Smartphone-ul meu sună. Vorbeam de lup. Presupun că e polițistul, dar după o zi de izolare solitară, aș discuta fericită și cu un agent care să-mi vândă o asigurare de viață.

Pun celularul pe difuzor și salut cu voce tare.

– Domnișoara Dockery, sunt locotenentul Adam Ressler, Lisle PD[1].

– Da, locotenente. Mulțumesc pentru apel.

– Domnișoară Dockery, poți să mă lămurești în privința statutului tău? Lucrezi pentru FBI?

Aceasta este problema mea. Nu lucrez. Este destul de rău și că sunt analist de informații și nu agent special – unele autorități locale vor să discute doar cu agenții –, dar acum, nu mai sunt nici măcar analist de informații. Dacă se uită la codul autorizației mele, întotdeauna mă găsesc și astfel, se știe că sunt cine spun că sunt, dar problema este că în dreptul codului meu, nu există nici un nivel de secretizare a informațiilor la care ar urma să am acces.

– Temporar, FBI-ul mi-a dat liber, răspund eu, pentru că am de rezolvat o sarcină specială.

Un avocat ar numi asta drept o *afirmație corectă din punct de vedere tehnic*. Întâmplarea face că FBI-ul nu are nici o legătură cu această „sarcină specială" pe care în realitate mi-am „trasat-o" de una singură. În principiu, sunt o fată scoasă din activitate care face ceva pe cont propriu. Dar am reușit să o fac să sune un pic mai bine decât atât fără să mint.

---

[1] Acronim pentru Police Department (Departamentul de poliție) (n.tr.)

De obicei, treaba funcționează – până la un punct. Reușesc să mă plasez undeva dincolo de un cetățean oarecare sau un reporter băgăcios, dar sub nivelul unui ofițer de poliție adevărat. Prin urmare, capăt răspunsuri la întrebări în general inofensive, deloc suficiente pentru scopurile mele și fără accesul dorit care să-mi ofere imaginea totală pe care aș prefera-o.

– Foarte bine, atunci să vedem ce dorești să știi, spune el, aceasta însemnând că va răspunde la anumite întrebări și le va ignora pe altele. Ai sunat în legătură cu Joelle Swanson?

– Exact, locotenente. Incendiul de acum trei nopți.

Iată tot ce știu până acum: Joelle Swanson, douăzeci și trei de ani, domiciliată la numărul 2141 Carthage Court, într-o casă nouă din Lisle, Illinois, o suburbie aflată la aproximativ patruzeci de kilometri de Chicago. Locuia singură. Absolvise de curând Universitatea Benedictină și lucra la biroul lor de admitere. Era necăsătorită, fără copii și nu avea nici măcar un prieten. A murit în incendiul de peste noapte, în primele ore ale zilei de 22 august. Potrivit pompierului-șef local, nu s-a găsit nici o urmă de act criminal.

– Care a fost cauza? îl întreb pe locotenent.

– O lumânare aprinsă, răspunde el. Se pare că era pe un birou de unde a căzut pe covor. Pe covor și printre niște ziare care se aflau în preajmă, pe lângă salteaua din poliuretan și întreg dormitorul a sărit în aer foarte rapid. Victima s-a făcut scrum nemișcată din pat.

Am rămas tăcută sperând că va continua.

– Șeful a spus că nu s-a descoperit nici o dovadă că s-ar fi folosit un accelerator. El a spus că pare – mă rog, să-ți reproduc exact – „Unul dintre acele lucruri stupide pe care le fac adesea oamenii, să adoarmă cu o lumânare aprinsă".

Și cu niște ziare împrăștiate la îndemână pe covor.

– Ești sigur că focul a început din dormitor?

– Da, pompierul-şef nu a pus acest fapt la îndoială. Nici o îndoială în privinţa cauzei sau a originii.

– Dar lumânarea? întreb eu.

– Ce e cu ea?

– Există vreo teorie despre modul cum a căzut?

Locotenentul nu răspunde. Probabil i se pare a fi o problemă minoră, dar, pe bune, cum e posibil ca o lumânare care stă pe un birou să cadă pur şi simplu? La urma urmei, era în interior unde nu putea fi răsturnată de nici un vânt năvalnic.

– Îmi permiţi să întreb, spune locotenentul, de ce îi pasă FBI-ului de problema asta?

– Aş vrea să pot răspunde la întrebarea asta, locotenente, dar ştii cum merge.

– Mă rog... bine, atunci.

– Veţi face o autopsie?

– Nu prea cred, nu.

– De ce nu?

– Păi, în primul rând, nu sunt sigur că a mai rămas vreun trup pentru autopsie. Şi întrebarea mai bună este de ce? Şeful spune că nu este nici o urmă de act criminal. Nu cunoaştem nici un motiv pentru care cineva ar fi dorit să o rănească şi nu avem nici o dovadă că a rănit-o cineva.

– De asta faci autopsia, locotenente. Să găseşti dovada.

Urmează o pauză. La difuzor, tăcere totală ca şi cum el ar fi închis. Poate că da. Poliţiştilor nu le place să li se explice care e treaba lor, mai ales atunci când acest lucru îl face un agent special.

– Ştiu pentru ce se face o autopsie, domnişoară Dockery, dar nu autopsiezi toate decesele. În privinţa acestei morţi nu există nimic suspect potrivit experţilor...

– Voi aveţi acolo o unitate de comandă pentru incendieri, nu-i aşa? întreb eu. Puteţi apela la unitatea de comandă?

– Avem o unitate de comandă pentru incendieri la nivel regional, da, domnișoară, dar nu apelăm la ea pentru orice foc întrucât n-ar mai avea timp niciodată să se ocupe de incendierile premeditate adevărate. Ai să ne dai vreo informație despre Joelle Swanson care ne-ar putea face să credem că a fost vorba de un act criminal?

– Nu știu nimic despre Joelle Swanson, recunosc eu.

– Păi, atunci, cred că am încheiat discuția, domnișoară. Sunt ocupat.

– Știu că ești, locotenente, și desigur îți sunt recunoscătoare pentru timpul acordat. Pot să-ți mai cer o favoare?

Urmează un oftat suficient de sonor ca să-l aud și eu.

– Ce anume?

– Dormitorul, spun eu. Ce-mi poți spune despre amplasarea dormitorului?

11

Locotenentul Ressler promite să-mi trimită informația solicitată despre dormitorul lui Joelle Swanson cât de repede poate. Asta ar putea însemna peste zece minute, dar la fel de bine, niciodată. Probabil aș fi putut să-l iau puțin mai blând, o strategie care tinde să faciliteze cooperarea. Dar m-am săturat să aud despre pompieri care știu o mulțime de lucruri despre stingerea incendiilor, dar foarte puțin despre cum s-au iscat și despre dosare care se închid înainte ca o investigație completă să aibă loc. Dacă ar fi fost vorba despre un depozit cu pagube de milioane de dolari, ar fi scotocit prin cenușă și ar fi analizat orice tâmpenie găsită acolo. Dar un incendiu relativ minor, cu o cauză evidentă care le sare în ochi este destul să-i facă să oprească investigația înainte de a începe.

Pentru că aveam nevoie de o pauză de la computer, dar nici o poftă de macaroane cu brânză pregătite la cuptorul cu microunde, mă apuc să frec podeaua din bucătărie. Sunt un fel de fanatică a curățeniei și oricum, este ceea ce dorește agentul imobiliar care s-a bucurat să audă că veneam să mă mut după ce mama s-a stabilit în Florida și a pus casa în vânzare. Este mai ușor să vinzi o casă în care locuiește cineva. A fost convenabil și pentru mine când am fost suspendată de la FBI. Apartamentul meu din Georgetown depășea cu mult posibilitățile mele financiare fără existența unui salariu lunar.

În concluzie, asta este viața mea: deocamdată, locuiesc în casa mamei mele din Urbanna, Virginia, în timp ce mama se

îndreaptă către ceruri mai senine, tocmai în Naples. Stau acasă, fără lucru și fără a fi angajată în vreo relație. Emmy la treizeci și cinci de ani!

Când podeaua bucătăriei este curată, mă așez pe pulpe și întind brațele. Sunt obosită din toate punctele de vedere, și fizic și mental. Trebuie să recunosc că mi-am făcut speranțe cu Books. El are trecere la directorul FBI-ului și dacă cineva ar crede în mine, acela ar fi Books. Dar nu-l pot învinovăți. Avea tot dreptul să reacționeze în modul în care a făcut-o. Asta e ceea ce probabil mă deranjează cel mai mult.

Adică, la ce să mă fi așteptat? M-am despărțit de el când mai aveam trei luni până la nuntă. M-am panicat, de fapt, și am frânt inima unui om minunat. Și după doi ani, apar din nou în viața lui mișcându-mă cu dezinvoltură și mă aștept ca el să întrebe *Cât de sus?* când eu rostesc *Fă un salt.*

Prin urmare acum revin la reprezentația susținută de o singură femeie, unitatea de comandă Emily Jean Dockery, care cercetează amănunțit informațiile de pe internet în cel mai neprofesionist mod posibil și dă telefoane la polițiști locali din toată țara, dintre care cei mai mulți cu care stă de vorbă cred că este smintită.

Și s-ar putea să aibă dreptate.

O bătaie la ușa mea. Mă trece un val de frig. Nu am multe cunoștințe în acest loc și cu atât mai puțin prieteni. Și este trecut de opt.

Nici nu am vreo armă. Am doar buretele și găleata. L-aș putea amenința pe tip că-l curăț.

– Cine e? strig eu de pe hol.

Vocea care răspunde este cunoscută.

Răsuflu ușurată și deschid ușa.

Harrison Bookman poartă o altă cămașă, dar aceeași pereche de blugi ca zilele trecute. Sub un braț, ca o temă de școală, are teancul de dosare pe care i l-am lăsat.

Individul nu ucide niciodată duminica, spune el.

Niciodată.

Un timp, nici unul dintre noi nu mai deschide gura.

Mai bine ai face o cafea bună, spune el.

Da.

Sigur, *acum* spui *Da*.

Este a doua oară când zâmbesc în această săptămână.

12

Merg împreună cu Books pe Pennsylvania Avenue Northwest, pe lângă zona unde se afla D'Acqua – locul nostru, în cazul când vreun loc era *locul nostru*, unde alegeam cina din proaspăta captură a zilei de pe vitrina cu gheață din sala restaurantului și sorbeam vin alb sau stăteam afară și ne uitam spre fântânile de la Navy Memorial. Un pic cam înzorzonat pentru gusturile noastre, dar era răsfățul nostru. Era întâlnirea noastră de vineri seara.

Lucrurile se schimbă însă. Afacerea restaurantului și-a pierdut entuziasmul și la fel și relația noastră.

– Asta se întâmplă doar pentru că ești bărbat, îi spun eu lui Books.

Books pare să reflecteze serios și dă brusc din cap.

– E o posibilitate, recunoaște el cu fruntea plină de cute. Sau poate că... începe el mângâindu-și bărbia de parcă era Sherlock Holmes încercând să înțeleagă o enigmă. Poate că se întâmplă pentru că eu sunt considerat sănătos din punct de vedere mintal și tu nu, încheie Books și pocnește din degete ca și cum alternativa propusă i se pare corectă.

– Nu, este o problemă de sex. Este pentru că eu sunt femeie.

– O femeie cu probleme de *sănătate mintală*.

– Books, spun eu, dar atunci el se oprește pe nepusă masă chiar în fața sediului FBI.

– Tu ai vrut asta, nu eu, se repede nervos. Eu încerc să-ți fac rost de ceva ce dorești. De ce nu poți fi fericită în privința asta fără să analizezi situația în mod exagerat?

Da, domnule! Asta exprimă puțin mai multă ostilitate decât m-aș fi așteptat.

El mă atinge ușor când trece pe lângă mine. Pe hol, ne recomandăm. Era o vreme când fiecare dintre noi putea arăta rapid o insignă și intra pur și simplu. Acum suntem vizitatori, Books cu intenție și eu împotriva voinței mele.

– O clipă, spune femeia de la recepție.

Books își strânge mâinile la spate. Există întotdeauna gesturi mărunte care îți aduc înapoi amintiri. Mereu își ținea mâinile în acest fel când era în acțiune, mereu pedanteria. Dacă îl lăsam în pace, putea să mă facă să mă prăpădesc de râs, dar când lucrai cu el, considerai că era un agent tipic, fără simțul umorului, gen Joe Friday[1], *doar faptele, doamnă*. Obișnuiam să fac haz de el, în zilele mai fericite, strângându-mi mâinile la spate ca el, deplasându-mă ca un robot și rostind, *Da, doamnă, nu, domnule*.

– Nu uita, Emmy, asta este întâlnirea mea, spune Books întorcându-se și uitându-se la mine.

– Voi fi cuminte. Degetul mic promite[2].

– Nu sunt fată. Așa că nu știu ce naiba înseamnă asta.

– Dar ai un deget mic, nu-i așa?

El oftează.

---

[1] Detectivul sergent Joe Friday, personaj creat și interpretat de scriitorul, producătorul și actorul american Jack Webb între anii 1949-1970 la radio și mai apoi, la televiziune, rămas celebru pentru replica amintită (n.tr.)

[2] *(Make a) pinky promise* sau *pinky swear* – *degetul mic promite* sau *degetul mic jură*, jurământ între prieteni foarte apropiați practicat în State prin îmbinarea degetelor mici și împrumutat din tradiția asiatică, folosit probabil în ideea că sufletele pereche sunt legate cu un fir roșu al destinului atașat la degetele mici ale fiecărui individ (n.tr.)

– Ar fi bine să însemne că facem asta cum cred eu.

– Atunci asta-i ceea ce înseamnă. Nici n-aș proceda altfel, Books.

Îl aud mormăind exasperat ceea ce înseamnă că nu mă crede. Știe cât de pretențioasă pot fi.

– Tu ești șeful, îi spun eu. Eu sunt fetița care îți duce servieta.

– Tu nu-mi duci servieta.

– Dar o fac dacă vrei.

Primim ecusoanele de vizitator de la recepționeră, ni se verifică genții și ne îndreptăm spre lifturi.

– Ești plină de venin azi, spune Books.

Are dreptate. Sunt agitată și neliniștită, iar acesta este modul în care reacționez. Aceasta este cea mai importantă întâlnire pe care am avut-o vreodată, sunt atâtea în joc și eu mă țin de glume.

– Înțelegi că este o favoare uriașă chiar să și avem această întâlnire, spune Books.

– Da.

Books îmi aruncă o privire înainte de a păși în lift. În timp ce urcăm, rămâne tăcut, foarte tăcut. Este una dintre regulile lui, concepția lui de spion-super-secret. Fără discuții legate de profesie în fața străinilor.

Dar eu știu ce vrea el să spună. Faptul că am rostit din nou acel cuvânt: *Da*.

În apărarea mea, am pus capăt logodnei cu trei luni înainte de nuntă. Am dat înapoi acontul pentru sala de banchet, iar invitațiile nu văzuseră încă lumina tiparului. Mă întreb dacă Books ar considera asta o consolare? Bănuiesc că... nu.

Ne recomandăm unei femei și aceasta ne îndrumă pe hol spre una dintre marile săli de ședințe folosite de William Moriarty, directorul FBI.

Îl observ pe Books încordat în timp ce ne apropiem de încăpere. Aceasta este prima dată când revine de la momentul când

i-a predat documentele – cu tot dezacordul directorului –, prima dată când rătăceşte prin aceste locuri cu mochetă subţire şi lucrări de artă ieftine, cu aspect de soliditate şi cu aerul lor palpitant de urmărire a băieţilor răi şi păstrarea naţiunii în siguranţă. Nu era deloc uşor pentru el. I-am cerut cam mult, cu toate că nu merit vreo favoare din partea lui sau ceva de genul ăsta după ce i-am făcut. Adnotare făcută în gând: Books este un om bun.

Adică, nu numai că a aranjat o întâlnire, dar a aranjat una cu şeful cel mare. A reuşit să-l evite pe şeful meu, Dick, care l-ar fi doborât dacă ar fi avut ocazia. Mă bucur că nu va fi prezent la această întâlnire.

Uşa se deschide. În picioare, la capătul unei mese lungi, se află directorul Moriarty, flancat în stânga de şefa lui de personal, Nancy Parmaggiore.

Şi în partea dreaptă, adjunctul directorului executiv al Departamentului de servicii şi intervenţii pentru combaterea criminalităţii şi atacurilor informatice. Cunoscut sub numele de Julius Dickinson. Cunoscut şi sub numele de Dick.

La naiba, şoptesc eu în timp ce Books mă înghiontește ușor cu cotul.

13

William Moriarty, fost agent FBI, procuror federal, congresmen din New York și judecător federal în Washington DC, în prezent director al FBI, numit în urmă cu trei ani, se luminează la față când îl vede pe Books. Acesta lucrase sub conducerea lui Moriarty înainte de numirea în fruntea Biroului Federal de Investigații, iar Moriarty nu ajunsese unde era uitând oamenii.

– Am primit laude pentru multe treburi bune făcute de acest tip, le spune el șefei de personal și lui Dick și amândoi zâmbesc și dau din cap aprobator la fel ca soldățeii cuminți. N-am vrut să-l las să plece. Acum vinde cărți.

Directorul ia loc și face semn spre toată lumea să procedeze la fel. Apoi, face o aluzie verificându-și ceasul de la mână.

– La ora trei, trebuie să dau ultimele instrucțiuni președintelui, așa că am doar zece minute libere, spune el.

Zece minute? Să discutăm despre cel mai rău criminal în serie al națiunii noastre?

– Directorul adjunct Dickinson mi-a făcut un rezumat, spune el, și trebuie să fiu de acord cu el că dacă treaba asta este opera unui singur om, atunci este cea mai incredibilă poveste pe care am auzit-o în viața mea.

Dick dă din cap cu nerăbdare. După o clipă, privirea lui se îndreaptă spre mine. Nemernicul! Dar i-am promis lui Books că mă voi purta frumos. Și oricum, problema este să convingem

Biroul Federal să investigheze cazul, indiferent cine va primi laudele.

Dar o spun ca să se știe: lua-l-ar naiba!

– Acum, spune directorul ridicând o mână, nu cunosc amănuntele așa cum le cunoaște Julius, dar, din ceea ce mi-a spus, sunt de acord cu el și în privința altui lucru.

Că este un nesimțit intrigant, trădător și lingușitor?

– Că este prematur să credem că e vorba despre mâna unui singur om. Sau că, înainte de toate, acestea sunt chiar crime, spune Moriarty uitându-se la Dick. Julius este de părere că trebuie să o luăm încet înainte de a angaja prea multe dintre resursele noastre pentru această problemă. Julius recomandă să începem o investigație preliminară.

Asta recomandă Julius după analiza lui atentă asupra dovezilor? Ce remarcabil din partea lui Julius!

– Books, vrei să faci parte din echipa Biroului?

– Da, domnule director, spune Books.

– Domnule, spune Dick ridicând o mână. Cu agentul Bookman retras, trebuie să rezolvăm niște detalii pentru a-l repune în drepturi...

– Atunci rezolvați-le, spune directorul uitându-se la Dick. Le poți rezolva, Julius, nu-i așa?

– Da, domnule, desigur.

Directorul face semn din cap în direcția lui Books.

– Poate că o să se distreze așa de bine încât o să putem să îl aducem înapoi pentru totdeauna.

Books își drege glasul.

– Domnule director, atunci, eu voi conduce echipa?

Moriarty arată cu degetul spre dreapta sa.

– Directorul adjunct Dickinson o va conduce și îmi va raporta.

– Glumiți, rostesc eu incapabilă să mă abțin.

Toate privirile se întorc spre mine. Tocmai încălcasem singura regulă de comportare stabilită de Books înainte să intrăm,

dar pe bune – Dick urmează să conducă această operațiune? Chiar *mă luați de tot peste picior?*

Books își pune o mână pe brațul meu.

– Foarte bine, domnule director. Dar voi avea un cuvânt de spus la angajarea personalului echipei?

Moriarty se arată surprins ca și cum nu poate înțelege motivul pentru care i s-ar cere părerea într-o astfel de problemă.

– Sunt convins că tu și Julius puteți găsi o soluție.

– Foarte bine, domnule, dar mai exact... Emmy Dockery prezentă aici, unul dintre analiștii voștri de informații, cea care a adunat toate datele astea...

Books se oprește pentru că directorul nu mai ascultă. Dick se apleacă să-i șoptească ceva directorului, iar șefa de personal se înghesuie de asemenea lângă ei. În timp ce subordonații îi pălăvrăgesc la ureche, directorul își ridică privirea spre mine. Eu încerc să par un analist de informații ferm și liniștit, nu o persoană al cărui cap este pe punctul de a exploda.

În cele din urmă, directorul Moriarty îi concediază pe amândoi.

– Domnișoara Dock... Dockery?

– Da, domnule, spun eu.

– Dă-ne câmp liber de acțiune, dacă vrei.

Să le dau câmp liber de acțiune? Ce naiba mai înseamnă și asta? Mă uit la Books.

– Vrea să ieși afară ca să putem discuta despre tine, spune Books.

– Ah, rostesc eu și mă ridic în picioare fără măcar să privesc în jos la șefii așezați la masă, de teamă că din ochii mei vor țâșni pumnale și le vor străpunge urechile. Mulțumesc, mai articulez fără să fiu sigură de ce am ales acel cuvânt.

Închid ușa în urma mea și, în consecință, oameni mai importanți decât mine îmi pot decide soarta.

14

Când ies din sala de şedinţe mă întâmpină un funcţionar de la recepţie sau un lacheu pentru că aici nimeni nu are voie să umble aiurea, aşa că mă pomenesc într-o mică zonă de aşteptare citind un articol din revista *Time* despre modul în care naţiunea noastră devine tot mai grasă. Nu mai spune – păi, descoperim treaba asta abia acum?

Imediat ce mi se împărtăşeşte dezvăluirea şocantă că motivul obezităţii la vârsta copilăriei este faptul că pruncii stau inactivi jucând jocuri video şi consumând preparate pline de grăsimi de la fast food plus drajeuri, băuturi carbogazoase îmbogăţite cu substanţe chimice şi diverse alte gustări, apare Books şi se aşază vizavi de mine. Îmi ridic sprâncenele în aşteptare.

El zâmbeşte şi clatină din cap, apoi îşi împleteşte degetele.

Mâine la ora cinci fix, ne vom întâlni în biroul lui Dickinson şi el ne va da instrucţiunile, spune el. Iar noi le vom urma, Emmy.

Asta înseamnă că o să fac parte din această *echipă*?

Exact asta înseamnă. Directorul a fost de acord – dincolo de obiecţia lui Dickinson, bineînţeles – că poţi colabora cu echipa. Sub supravegherea mea.

Nu-mi place cum sună.

Nici mie, Emmy. Mă întreb chiar dacă s-ar cuveni să fac toată treaba asta.

Îmi dau seama după expresia lui îndurerată că vorbeşte foarte serios. Probabil că a fost nevoie să lupte pentru mine şi

eu ar trebui să fiu recunoscătoare. Bănuiesc că sunt. Doar că nu-mi place să fiu tratată ca o persoană care are nevoie de dădăceală. Locul ăsta stupid, dominat de masculi...

– Zâmbește, Emmy, spune el. Pentru că dacă nu îți place, mă întorc la Alexandria și vând cărți. Și fără mine, ești din nou suspendată.

– Nu-mi poți comanda să zâmbesc, Books.

În ciuda așteptărilor, râde, dar nu pentru că mă găsește amuzantă sau pentru că e binedispus. Cunosc acel râs. Este un râs de exasperare, un râs generat de celelalte emoții epuizate – un râs de frustrare și de furie.

– Tu ai un interes personal în această investigație, spune el. Nici unui agent nu i se îngăduie să facă parte dintr-o echipă având un interes personal. Nici unui agent nu i s-ar permite *vreodată* să investigheze moartea propriei surori...

– Eu nu sunt agent, spun clipind ca o școlăriță. Sunt doar un simplu analist de informații.

– Și încă unul norocos, completează el. Pentru că, tehnic vorbind, singurul motiv pentru care obții o astfel de permisiune este că ajuți pur și simplu investigația. Reușești să fii parte din echipă.

Are dreptate. Știu că are dreptate. Se presupune că ar trebui să fiu fericită. Îmi arunc capul pe spate, îmi înăbuș emoția cu greu – foarte, foarte greu – și respir adânc.

– Ai aranjat această întâlnire cu Moriarty și a funcționat, spun eu. Și te-ai luptat să fac parte din echipă. Apreciez toate astea, Harrison. Da.

La naiba, am rostit iar „Da".

Degetul lui arătător se agită spre mine într-o mișcare gen *ț-ț*.

– Nu-mi spune Harrison. Am revenit pentru că este posibil – posibil – să avem un ucigaș în serie pe picior de război și, de regulă, nu-mi plac ucigașii în serie. Iar noi am aflat despre existența lui datorită ție. Dacă această persoană este reală,

dacă aceasta este o situaţie adevărată, atunci tipul nu poate fi comparat cu nici un alt ucigaş ştiut de mine până în prezent.

Şi îl vom prinde, adaug eu.

Da, dacă există în realitate, o să-l prindem, iar Julius Dickinson va obţine toate laudele. Şi tu vei fi de acord cu acest fapt.

Ridic mâinile în semn de capitulare.

Numai dacă îl vom prinde, spun eu.

Books mă priveşte cu atenţie şi apoi se ridică în picioare.

Dacă chiar există, spune el.

15

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 4
29 august 2012

Bună, clasă. Vă supărați dacă vă numesc „clasă"? Presupun că mă ascultați pentru că doriți să aflați și când rostesc cuvântul *aflați*, nu vreau să spun doar că obțineți vești *despre* mine – context, motivații etc. –, ci și căpătați informații *de la* mine. Poate că nu fiecare dintre voi. Unii aveți o curiozitate morbidă, vă uitați pe furiș la o „zi din viață" în același mod în care încetiniți viteza la locul unui accident sperând la o privire fugară spre o frunte despicată din care țâșnește sânge sau la vederea unui trup flasc pe o targă cu roți, cu o mână fără viață atârnând spânzurată. Cu toate acestea, măcar unii dintre voi, sunt sigur, vor să știe mai mult decât *cum* o fac și *de ce* o fac.

Vreți să știți dacă ați putea să o faceți și voi.

Iată vestea cea bună: puteți! Iar eu am să vă demonstrez cum.

Acum voi intra. Vine ploaia, se pare. Voi vorbi un pic mai tare în interior și sper că mă veți auzi peste zgomotul mulțimii, pentru că acest loc începe într-adevăr să se aglomereze.

Spre știința voastră, dacă vă întrebați cum reușesc să vorbesc cu voi în timp ce mă aflu în mijlocul unei mulțimi de oameni, vă anunț că reportofonul meu seamănă cu un smartphone, așa că îl țin ridicat la ureche și vorbesc la capătul cu microfon ca și cum aș comunica prin telefon cu un prieten. Atâta timp cât fac

lucrurile necesare ca să păcălesc – adică, mă opresc când și când în vreme ce fantoma persoanei-de-la-celălalt-capăt vorbește, strecor câteva propoziții întrerupte și, uneori, lansez un *Ce?* sau *Mă auzi acum?* sau altele de genul ăsta, mă strâmb și mă schimonosesc sau, din când în când, îmi pun mâna la ureche – nimeni nu se va îndoi că nu vorbesc la telefon.

De pildă, iată-mă, făcându-mi loc prin mulțimea care se adună în acest bar și sunt deja la mai puțin de un metru de un tip care arată foarte viguros, cu mușchi puternic dezvoltați, o tunsoare severă și un tricou mai mic cu două măsuri, genul de creatură despre care știu că pot spune orice mi-ar trece prin cap și el nici măcar nu va clipi, pentru că eu vorbesc pe un ton conversațional cu un reportofon lângă ureche. Poftim, vă voi demonstra. Aș vrea să fiu singur câteva minute cu acest elegant gentleman ca să-i pot introduce în ureche o șurubelniță specială pentru spart gheața pe care aș împinge-o până când aș auzi un scrâșnet și apoi, mi-ar plăcea să-i dau foc cu niște kerosen și o lampă de sudură, iar voi, prieteni, nu veți avea habar, nu-i așa, cât timp stau de vorbă cu voi!

Ce anume? Mă poți... mă poți auzi acum? Este... este mai bine? Mă auzi clar?

Vedeți, nimic mai ușor. Și ăsta este unul dintre argumentele pe care vreau să vi le aduc și la care voi continua să revin: indiferent de ceea ce faceți ca să vă promovați obiectivul, trebuie să convingeți. Adică, să convingi fără rezerve, de la început până la sfârșit, să mergi peste tot, cu tot ce ai. Poate fi un lucru important sau unul minor. De fapt, de obicei chestiunile minore te fac să bați câmpii atunci când trebuie să fii cel mai atent.

De exemplu, iată-mă vorbind la telefon chiar în momentul acesta: când voi termina să fiu în relații civilizate cu voi, aș putea lăsa să cadă reportofonul-care-seamănă-cu-un-telefon în buzunar fără să fac lucrurile pe care le faci în mod normal atunci când sfârșești o convorbire telefonică – spui la revedere

și apeși un buton sau, dacă apelul se întrerupe, strigi în telefon și apoi, îți iei un aer de om perplex și dezgustat și dai din cap în semn de dezaprobare. Cu alte cuvinte, aș putea abandona trucul și să arunc pur și simplu reportofonul în buzunar.

Dar dacă cineva mă urmărește pentru un anume motiv? Sau dacă o persoană cu o insignă prinsă de jachetă urmărește mai târziu camera de supraveghere a acestui local și caută indicii nelalocul lor? Este puțin probabil, recunosc, dar dacă se întâmplă? Atunci m-ar observa mergând prin bar, dând impresia că vorbesc la telefon, dar că, pe de altă parte, las „telefonul" pur și simplu să-mi alunece în buzunar. Astfel, și-ar da seama că mă ocup cu înșelăciuni și m-ar băga în seamă. Și să fii băgat în seamă de oameni nu este ceea ce dorești să faci. Este – fiți atenți acum – este *ultimul* lucru pe care vrei să-l faci.

Prin urmare, mă voi asigura că, ori de câte ori voi lua acest reportofon să vorbesc cu voi, în orice loc unde aș putea fi văzut de cineva, voi rosti „Alo? Hei, cum merge treaba?" sau oricare alte formule de salut, iar când voi termina ședința, voi spune, „Vorbim mai târziu" sau „Pe curând" și apoi, voi atinge un buton ca să arăt că închid. Vă explic, pentru că astfel, înțelegeți și nu vă derutez.

Aceste lucruri au importanță pentru că mă gândesc că s-ar putea ca, în această seară, poliția – subliniez *s-ar putea* – să examineze imaginile video din acest bar atunci când se va afla că acesta a fost ultimul loc în care Curtis Valentine a fost văzut în viață. Iată-l, cel din colț, tipul cu coadă de cal și câteva kilograme în plus pe abdomen, cămașă neagră și jeanși, cu capul lăsat într-un pahar cu bere înspumată, mutându-și cu stângăcie povara trupească de pe un picior pe altul. Administrează de acasă o afacere de creare site-uri web denumită Picture Perfect Designs. Am aflat asta de pe Facebook. Pare un tip destul de plăcut. Am aflat *acest lucru* discutând cu el la

telefon, ieri, când am aranjat această întâlnire, o întâlnire la o bere într-un pub local.

Perfect, acum mă zăreşte. Nu ne-am întâlnit niciodată faţă în faţă, dar bănuieşte că sunt cel care a făcut această programare după modul în care caut cu privirea o anumită persoană.

Curtis? Hei, ce faci? Încântat să te cunosc personal. Hei, o secundă, lasă-mă să termin această convorbire!

În ordine, clasă, acum trebuie să fug. Vorbim curând. Pa!

Scuze, Curtis. Este extraordinar că în sfârşit te întâlnesc în carne şi oase...

(SFÂRŞIT)

16

Books vine la mine acasă – de fapt, la casa mamei mele – să ne documentăm mai mult și apoi, rămâne peste noapte. Este prima noapte pe care o petrecem sub același acoperiș după ce am rupt logodna. Da, este aiurea. Este Alice în Țara Minunilor și mai multe nu. Dar este un lung drum de întoarcere până acasă la el, așa că e de înțeles să rămână.

Dar este cam ciudat.

Suntem în bucătărie. Eu stau la masă cu laptopul și îmi verific mesajele și site-urile web familiare în timp ce Books pregătește niște paste. Este un bucătar mai grozav decât mine ceea ce nu spune mult. De fapt, obișnuiam să gătim împreună tot timpul, deschideam o sticlă cu vin și ne mușcam gâturile unul celuilalt în timp ce tocam legumele și amestecam sosurile. Amintiri frumoase. Am o mulțime de amintiri frumoase cu Books. El este singura persoană din lume în afară de Marta care sincer m-a emoționat mereu, motiv pentru care, *hm*, probabil lucrurile nu s-au sfârșit cu bine.

– Ai fulgi de ardei iute? întreabă Books.

– Habar n-am, răspund eu absentă în timp ce îmi cercetez mesajele referitoare la incendiile recente, eliminându-le pe cele simple, dar oprindu-mă să urmăresc ceva care îmi stârnește hohote de râs. Uită-te și tu.

– E un sfat grozav. Mi-am imaginat că dacă aș sta pe loc, aș închide ochii și aș deschide palma, ar apărea ca prin farmec. Zici tu că ar trebui să mă uit în jur?

Smartphone-ul meu aflat pe masă sună. Este Dorian. Am sunat-o mai devreme și i-am lăsat un mesaj.

– Bună, mamă.

– Ai spus că ai vești bune, spune ea, exprimându-se ușor neclar, o problemă pe care o are de când tata s-a stins din viață în urmă cu cinci ani.

Nu ajunge niciodată acasă beată turtă, ci doar își unge buzele cu un pahar de gin cu apă tonică înainte de cină. O scurtă perioadă a fost mai rău după moartea Martei. Întotdeauna am considerat că a fost preferata ei, aveau aceleași trăsături și obsesia de a fi un suporter entuziast. Crescând, Dorian obișnuia să-mi spună lucruri precum *Pur și simplu, nu te înțeleg, Emmy,* când de fapt voia să zică *De ce ești atât de diferită de mine?* sau *De ce nu semeni mai mult cu Marta?*

– Da. Sunt angajată din nou cu remunerație.

– La cine?

– Cum adică, la cine? La Biroul Federal de Investigații, mamă. Mi-am primit slujba înapoi.

– Ah, asta e grozav. Te-au readus mai devreme?

– Da. Le-am arătat cercetarea mea despre incendii și au fost de acord să deschidă o investigație. Cu mine în echipă.

Tăcere. Mama a fost mereu ambivalentă în privința obsesiei mele cu incendiile. Considera că umblam disperată să găsesc ceva pozitiv în moartea Martei, că dacă puteam să o leg de o crimă pe care reușeam să o rezolv, făceam ca totul să aibă un sens, adică *Marta a murit pentru ca noi să îl putem prinde pe acest nebun*. Ea nu a crezut niciodată că Marta a fost ucisă.

– Acum e momentul când mama spune fiicei „Asta e grozav, scumpo!"

– Dacă aș fi considerat că era grozav, Emily Jean, aș fi spus că era grozav.

– Books este și el în echipă, adaug eu gândindu-mă că îi puteam înviora atitudinea. Întotdeauna l-a plăcut pe Books. Toată lumea îl plăcea pe Books.

Arunc o privire spre Books care amestecă pastele în timp ce aburul îi atinge fața.

– *Harrison*? Am crezut că a abandonat FBI-ul după ce a rupt-o cu tine.

Ce frumos a spus-o!

– A părăsit FBI-ul, mamă, dar nu pentru că ne-am despărțit. A demisionat pentru că a făcut ceea ce a dorit să facă și, în plus, era în căutarea altor provocări.

– Nu cred asta, spune mama. Cred că a demisionat pentru că era prea dureros să se afle în aceeași clădire cu tine.

– Păi, el este chiar aici, așa că să-l întrebăm, spun eu irascibilă. Books, vino aici și spune-i mamei mele de ce ai demisionat de la FBI.

Books abandonează lingura de lemn pe care o folosea să guste sosul pentru paste, se șterge pe mâini cu un prosop și apropiindu-se de masă, ia telefonul.

– Bună, Dorian, ce mai faci? Eu sunt bine, mulțumesc. Da, afacerea cu cărți este o treabă dificilă în vremurile astea, dar ne descurcăm. Cum e la Naples? Mă bucur mult să te aud... În orice caz, motivul pentru care am părăsit FBI-ul a fost faptul că Emmy s-a despărțit de mine.

Books îmi înapoiază telefonul. Niciodată n-am văzut un zâmbet atât de larg pe fața lui.

– Nu e adevărat, protestez eu față de mama. O spune doar ca să se afle în treabă.

– Nu o spun ca să mă aflu în treabă! strigă el cu mâinile făcute căuș la gură.

– Mamă, trebuie să lucrez. Aceasta a fost una dintre cele mai plăcute discuții ale noastre.

Închid telefonul.

– A fost o convorbire încântătoare, Books.

– Pastele sunt aproape gata. Ai terminat cu cercetarea?

– Aproximativ. Nu cred că au existat victime în urma incendiilor de noaptea trecută.

– Ei, asta e foarte rău. De fapt... asta e bine, nu?

Books pune mâncarea în farfurii – paste cu sos de roșii, broccoli fiert în aburi cu usturoi și puțină salată. Observ pentru prima dată mici smălțuiri de gri pe la tâmplele lui, mai vizibile acum având părul mai lung. El mă surprinde că îl privesc, iar eu îmi mut privirea. Dacă evitarea momentelor intime ar fi probă olimpică, cu siguranță aș câștiga medalia de aur.

Până deschide el o sticlă cu vin, termin cu mesajele mele cu știri de ultimă oră și cu site-urile obișnuite. Deocamdată. Ele vin în avalanșă de-a lungul zilei.

– Muncești prea mult, îmi spune el când ia loc.

Mă strâmb.

– Zici tu?

Vinul, o sticlă pe care Books o cumpărase din oraș, are un gust metalic și foarte pătrunzător.

– E o constatare pe care am făcut-o despre mine însumi când am părăsit Biroul Federal de Investigații, spune el. Viața nu înseamnă numai muncă.

– Nu? Ce faci, urci muntele dintr-un singur pas? Parcheesi[1]?

– Nu subestima ceea ce spun, zice el.

– Nu te subestimez. Nu te-am subestimat niciodată.

Books ia o înghițitură prelungită de vin, îl savurează și pleoscăie, apoi scoate un fel de geamăt plăcut.

– Faptul că m-ai părăsit la altar a fost un fel de subestimare.

– Nu a fost o subestimare.

---

[1] Adaptarea americană a jocului indian *Pachisi*, celebrul *Nu te supăra, frate*, un joc care poate fi jucat de 2-4 adversari. Fiecare jucător cu 4 piese de joc de aceeași culoare aruncă zarul cu scopul de a-și aduce cât mai rapid pionii proprii din câmpul de start la câmpul țintă. (n.tr.)

– Nu? Atunci ce a fost? Un compliment? O aprobare răsunătoare?

Într-un fel îl plac pe Books în varianta asta, perdant, mai sarcastic și mai destins.

– A fost o... decizie de viață, spun eu.

– Ahhh, deja mă simt mai bine, spune el și îmi face cu ochiul. Las-o baltă, puștoaico. Am și uitat ce s-a întâmplat. Mănâncă-ți mâncarea acum, înțelegi? Mâine, trebuie să impresionezi echipa.

17

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 5
29 august 2012

Alo? Hei, iubito! Mă simt grozav. Ce ai... ah, serios? Minunat. Poftim? Nu te aud bine aici – ah, sunt în Champaign, Illinois. Îți amintești de firma aia de întreținere site-uri web despre care îți povesteam, Picture Perfect Designs? Curtis Valentine? Ei bine, acum sunt în biroul lui de la demisol și trebuie să recunosc că locul ăsta este *ui-mi-tor*! Nu, și mai *surprinzător* decât ne-am imaginat!

Curtis, îmi pare rău, sper că nu te superi pe mine că accept acest apel – am vorbit despre această întâlnire toată săptămâna.

(Nota editorului: sunete scoase de vocea unui bărbat, imperceptibile)

În ordine, acum mă depărtez pentru o clipă de Curtis și vreau să-ți spun ție, publicul meu, ceva important. Am afirmat că un timp, nu te voi lăsa să vezi sau să auzi de aproape ce pun eu la punct și chiar nu te las. Înainte de a acționa, voi întrerupe înregistrarea, dar trebuie să vezi cât de bun sunt la ceea ce fac, cât de total îi câștig încrederea încât reușesc pur și simplu să mă apropii de el pe la spate și să-i fur viața, cât de ușor poate fi dacă ești disciplinat și te concentrezi și da, de asemenea, vreau să înțelegi cât de captivant este pentru mine. Continuă să fie captivant. Niciodată nu devine anacronic. Aș dori să poți simți și tu această agitație pe care o trăiesc eu, bătăile

vesele ale inimii și entuziasmul care îmi umple venele, această euforie care mă copleșește. Cred că înțelegi, nu? Trăirea aceasta nu are nici o legătură cu ura. Trăirea asta este legată doar de dragoste.

În ordine, hai să o facem. Ne întoarcem spre Curtis în 3... 2... 1...

În orice caz, iubito, ar trebui să vezi ce poate face Curtis cu un site web. Cred că putem face o treabă super-uimitoare cu acest individ. Curtis stă în biroul lui și are cam, ia să vedem, Curtis, câte ai, patru? – patru computere diferite care lucrează împreună, iar el privește concentrat ca și cum ar fi preocupat de ceea ce face, ca și cum...

Ca și cum habar n-ar avea de ceea ce sunt gata să-i fac.

(SFÂRȘIT)

18

Eu și Books ne facem apariția la biroul lui Dick la cinci după-amiază, așa cum am primit instrucțiuni, dar suntem redirecționați spre o sală de ședințe aflată pe hol. Planificarea acestei întâlniri la sfârșitul zilei de lucru este un mesaj în sine; Dick nu intenționează să ne dedice prea mult timp. Dar pe de altă parte, mai și agravează lucrurile făcându-ne să așteptăm mai mult de două ore. În cele din urmă, la ora șapte și un sfert, intră tacticos în sala de ședințe molfăind ceva (nemernicul probabil își luase cina în timp ce noi așteptam) și se lasă într-un fotoliu fără să ne salute. Își consumă zece minute ștergându-și ochelarii cu același petic de mătase, maniera lui de a spune clar cât de importanți suntem pentru el. Mai înainte de toate, ochelarii. Mai apoi, investigația.

Dick a adus doi oameni cu el, Dennis Sasser, consultant de contract și fost agent, și o analistă de informații numită Sophie Talamas. Din câte se pare, aceasta este echipa noastră.

Denny Sasser are o frunte cu pete de bătrânețe, doar smocuri de păr alb pe creștet, ochi duși în fundul capului și umeri înguști și îndoiți. La vârsta de cincizeci și șapte de ani a fost constrâns să se retragă și, după două derogări din partea directorului, s-a pensionat. Dar a fost menținut în calitate de consultant și, de atunci încoace, a activat în câteva domenii, din care cel mai recent, confiscări de averi, o misiune care este la fel de dorită precum o tiroidă inflamată. De obicei, misiunea asta înseamnă *Amice, nu mai avem de gând să-ți reînnoim contractul.*

Prin urmare, n-aș putea spune că mai face carieră, ceea ce este bine, pentru că nu cred că ar mai putea urca treptele ierarhiei sociale chiar și dacă i-ai ține mâna sub fund și ai împinge. A lucrat la FBI dinainte de a se inventa electricitatea. Dick ne spune că Denny s-a ocupat cândva de niște cazuri de incendieri, dar eu aș fi gata să pun pariu pe o rată ipotecară că acele cazuri au avut loc atunci când focul se făcea frecând două bețe laolaltă ca să puteți pregăti stegozaurul pe care tocmai l-ați omorât cu o lance și l-ați târât în peșteră.

Pe Sophie Talamas nu o cunosc. Trebuie să fie nouă. Este mai tânără decât mine (ceea ce din nefericire nu spune multe) și mult mai drăguță (vezi comentariul anterior). Fie că este bună la ceea ce face, fie că nu, habar n-am, dar probabil că este tot cu cașul la gură și mai are nevoie de pregătire, iar eu nu am timp de asta.

În concluzie, asta este ceea ce s-ar putea numi Echipa Fantastică. Dick era convins de asta.

Eram făcuți să dăm greș.

– Foarte... bine, spune Dickinson în timp ce își șterge ultimele pete de pe ochelari. Eu nu am... de gând să risipesc resurse prețioase... pentru o expediție de pescuit, continuă el în timp ce își pune ochelarii și ne privește cu dispreț. Am revăzut *așa-zisele informații* pe care Emmy le-a pus cap la cap și deocamdată, am ajuns la concluzia că nu spun nimic. Sunt o grămadă de incendii, fără discuție. Dar în această țară, sunt incendii în fiecare zi. Sunt nenorociri cu incendii în fiecare zi. Tot ceea ce înțeleg eu de aici este că Emmy a noastră a întocmit o listă de incendii, care toate au fost clasate de investigatori ca fiind accidentale, mai spune el și dă din cap. Nu văd nici un singur caz în situația dată unde în Statele Unite s-ar putea obține o condamnare în sala de judecată dincolo de orice îndoială rezonabilă.

– E adevărat, intru eu în discuție. Tipul este foarte bun.

– Tipul este foarte bun, ripostează Dick, sau nu există nici un criminal expert. Aceste incendii accidentale *au fost* într-adevăr întâmplătoare.

– Dacă îmi este permis să spun, zice Denny Sasser ridicând mâna de pe masă și arătând că este de fapt capabil să se miște, domnișoară Dockery, eu nu văd un șablon aici. Orașele sunt diferite. Victimele sunt de toate formele și toate mărimile – bărbați, femei, albi, negri, latino, asiatici, bătrâni, tineri, cu dare de mână, clasa de mijloc, săraci. Care este motivul ce îi aduce laolaltă?

– Aceste incendii au loc în fiecare zi din săptămână în afară de duminică, spune Books. Prin urmare, trebuie să luăm în considerare un aspect religios. Poate o legătură religioasă între victime. Poate că toți sunt păcătoși și individul este un fanatic religios care îi aruncă pe păgâni în foc. Sau poate fi o acțiune satanică.

Trebuie să recunosc, nu observasem detaliul cu niciodată-duminica și niciodată nu i-am acordat vreo importanță. Books a făcut-o, totuși. Era primul amănunt pe care l-a observat. Motivul pentru care am nevoie de el.

– Satanică, spune Sasser. Din cauza focului?

Books ridică din umeri.

– S-ar putea. Ar trebui să ne gândim la o analiză folosind numerologia. Poate să ne gândim la datele sau adresele victimelor sau vârstele lor. O legătură cu șase-șase-șase, numărul fiarei, și altele asemenea. Sophie, asta ar fi o temă potrivită pentru tine.

Sophie, fata cu ochi mari și căprui, cu părul blond mătăsos și cu destul vino-ncoace, se pune în mișcare.

– De acord, agent Bookman.

– Books, spune el. Toată lumea îmi spune Books.

– De acord, Books.

Ea zâmbește spre el și el procedează identic.

Până și Dickinson zâmbește. Spre mine. Un rânjet malițios și cu dinții la vedere.

Ah, Dickinson, vulpoiule – de asta ai adăugat-o pe Sophie echipei. Pentru că știai că Books va fi atras de ea.

Destul! Controlează-te, Em! Asta e șansa pe care ai așteptat-o. Acesta este începutul reprezentației.

A venit vremea să le explic acestor oameni câteva lucruri.

19

– Cazurile acestea nu au fost investigate cum se cuvine, spun eu. Autoritățile locale acceptă răspunsuri simple oferite în mod sigur de omul nostru – o cauză accidentală ușor de explicat. Incendierile premeditate sunt foarte ușor de acoperit pentru că dovada dispare în flăcări. Uneori, incendiatorul îți ușurează analiza ulterioară stropind locul cu un accelerator – gazolină sau kerosen –, care poate fi detectat după dezastru. Dar altfel, incendierile premeditate sunt de obicei detectate în maniere empirice, precum un recipient de benzină sau un cocteil Molotov descoperite la locul incendiului; un cuțit găsit lângă o conductă de gaz tăiată; un martor ocular care povestește despre cineva care părăsește în fugă locul faptei în toiul nopții; poate chiar un motiv puternic, fie unul financiar, fie o dispută personală. Așa stând lucrurile, dacă un incendiator este atent și meticulos, de obicei, reușește să ascundă dovada actului său criminal.

Și eu cred că omul nostru este foarte atent. El nu lasă în urmă ceva ce ar stârni bănuieli, alege victime cu care nu are nicio legătură și, ca să pună capac la toate, le dă pe tavă investigatorilor explicații fără consistență. Ce vor alege investigatorii? De fiecare dată, explicația simplă.

Denny, care a ascultat atent monologul meu, dă din cap conștiincios, dar înțeleg că nu l-am convins.

– Domnișoară Dockery, spune el.

– Spune-mi Emmy.

Dacă Sophie se bucură să i se adreseze lui Books neprotocolar, Denny trebuie să procedeze în același fel cu mine. Oricum, asta nu mă face să mă simt ca și cum aș fi egalat scorul. El se bucură de Malibu Barbie, eu mă bucur de Bunicul Walton[1].

– Emmy, trebuie să luăm în considerare posibilitatea că explicația simplă este explicația corectă, spune Denny. Dacă există un lucru pe care l-am învățat în peste treizeci de ani de carieră, acela este că explicația cea mai simplă este de regulă și cea corectă. Tu ne ceri să credem că un incendiator foarte deștept este în acțiune bazându-te pe faptul că nu există nici o probă de incendiere premeditată.

Este un lucru de înțeles. De aceea, de fapt, omul nostru este atât de bun la ceea ce face, pentru că dovada că este un incendiator competent este *lipsa* dovezii incendierii premeditate.

– Nu am toate răspunsurile, recunosc eu. Avem nevoie de autopsii, de analizele medico-legale de la locul crimei, interviuri cu martori și toate celelalte.

– Nu avem resurse pentru asta, spune Dick.

– Atunci trebuie să convingem autoritățile locale să o facă pentru noi.

– Bazându-se pe ce? întreabă Denny Sasser. Pur și simplu, eu nu întrevăd dovada.

– Nici eu, intră în discuție Dick.

Mă uit la Books, care îmi face un semn scurt din cap.

– Demonstrează-le, spune el.

---

[1] Grandpa Zebulon Tyler Walton (Bunicul Zebulon Tyler Walton) – personaj întruchipat de actorul american Will Geer (1902-1978) prin anii 1970 în serialul *The Waltons (Familia Walton)*, a cărui acțiune este concentrată pe evenimente din viața unei familii din Virginia rurală în perioada celui de al Doilea Război Mondial (n.tr.)

20

Aşez o hartă de mărimea unui poster reprezentând Statele Unite ale Americii pe un şevalet aflat lângă capătul mesei de şedinţe. Pe tot teritoriul ţării au fost plasate stele micuţe care marchează locurile unde au avut loc incendiile. Cincizeci şi patru de steluţe în total – treizeci şi două roşii şi douăzeci şi două albastre.

Iată cele cincizeci şi patru de incendii, spun eu. În principiu, cincizeci şi patru de incendii de la Ziua Muncii de anul trecut şi până în prezent. Aşadar o perioadă de un an. După cum vedeţi, incendiile au avut loc pe tot cuprinsul ţării, din California până la New York, din Texas până în Minnesota şi din statul Washington până la fâşia de uscat numită Florida. Cincizeci şi patru de incendii, toate stabilite a fi de natură accidentală. Cincizeci şi patru de accidente.

Începerea se umple de tăcere. O tăcere legată de moarte, chiar şi pentru profesioniştii aplicării legii, chiar dacă mă înşel pe de-a-ntregul asupra teoriei mele – oricum, cincizeci şi patru este un număr mare, o mulţime de oameni decedaţi şi nu e loc de voioşie sau de vorbe de duh.

Cred că aceste cincizeci şi patru de incendii sunt legate. De ce sunt ele altfel decât sutele, dacă nu cumva miile, de alte incendii care au loc în locuinţe pe tot cuprinsul ţării conform bazei anuale de date? Ele sunt unice pentru că toate au patru lucruri în comun. În primul rând, au fost clasate ca fiind accidentale. În al doilea, a fost întotdeauna o victimă, doar una

singură. În al treilea rând, în fiecare dintre aceste incendii, victima a fost găsită la locul de origine a focului – cu alte cuvinte, victima a fost descoperită moartă în aceeași încăpere unde a început focul. Și în al patrulea rând, acea încăpere, acel loc sau punct de origine a focului a fost întotdeauna dormitorul.

– Este un fapt neobișnuit? întreabă Denny Sasser.

– Foarte, răspund eu. Incendiile nu încep de obicei din dormitoare. Cele mai multe incendii la case încep în bucătării. Altele sunt cauzate de conductele de gaz deteriorate din subsoluri sau din spălătorii. Altele încep din cauza firelor electrice care produc scântei, adeseori lângă sursele de căldură, în spatele sistemelor stereo și al altor lucruri asemănătoare. Dar dormitoarele? Este de-a dreptul foarte neobișnuit.

Denny ține cont de cele spuse.

– N-am studiat statisticile recente.

Îi zâmbesc.

– Eu da. Dar fără a ține seama de camera unde a început, cei mai mulți oameni nu mor la obârșia focului. Oamenii fug de foc, nu fug *spre* foc. Ceea ce se întâmplă în mod obișnuit în incendiile care atrag după sine decese este că în timp ce oamenii dorm, focul se iscă altundeva în casă – bucătărie, spălătorie – și începe să se răspândească. Dacă există decese, survin de obicei pentru că victimele mor inhalând fum după ce drumul lor spre un loc sigur a fost blocat. De regulă, oamenii nu se fac scrum în timp ce stau culcați în paturile lor. În fiecare dintre aceste cincizeci și patru de cazuri, victima a murit în aceeași încăpere unde s-a decis să se declanșeze focul și în multe dintre aceste cazuri, victimele au fost descoperite moarte zăcând pe sau lângă pat.

– Fără îndoială, totuși, s-ar putea întâmpla și în mod absolut inocent, spune Sasser.

– Desigur, Denny. De fapt, tu tocmai ai exprimat clar impresiile anchetatorilor care au cercetat colecția celor cincizeci

și patru de incendii, fiecare stabilind că incendiul studiat a fost accidental. Uitându-te doar la un singur incident, desigur, este posibil – mai ales atunci când se descoperă o așa-numită cauză accidentală sau evidentă a incendiului, pe care omul nostru o oferă întotdeauna anchetatorilor. Ei preferă să accepte răspunsul simplu decât să-și imagineze un complot diabolic. Dar noi nu urmărim un incident. Noi ne uităm la o țară întreagă și vedem cincizeci și patru de incidente în decursul unui singur an. Acesta, îndrăznesc să afirm, este un tipar.

Îi fac pe cei prezenți să-și concentreze atenția asupra mea. Nu sunt grozavă la citirea fețelor, dar cred că am trecut peste un obstacol preliminar în relația mea cu echipa; poate că nu e nimeni convins deocamdată, dar nici eu nu mai sunt în afara limitelor.

– Dar să disecăm problema mai departe, continui eu. Să pornim cu o perioadă de patru luni care începe în urmă cu un an – aproximativ la Ziua Muncii de anul trecut – și să mergem mai departe până la sfârșitul anului sau până în a doua zi a lunii ianuarie, ca să fiu mai exactă. Concentrați-vă acum pe steluțele roșii de pe hartă. Acestea reprezintă treizeci și două de incendii care s-au petrecut în decursul perioadei de patru luni. Observați caracterul răzleț al acestor incendii, faptul că ating toate colțurile țării, dar mai puțin Vestul Mijlociu. Aceste treizeci și două de incendii au ucis treizeci și doi de oameni.

Ultimul incendiu din acea perioadă, incendiul din a doua zi a lunii ianuarie, a avut loc în Peoria, Arizona. Încă îmi amintesc apelul primit de la mama, panica din vocea ei și incapacitatea de a rosti cuvintele până la capăt. *Marta*, spunea ea, *Marta a... sora ta a...* Mi-a luat mai mult de cinci minute să o fac să termine propoziția, deși după câteva încercări propria mea stare de panică începuse să se însuflețească pe măsură ce devenea tot mai limpede că vestea care se anunța era cea mai

rea cu putință. *Marta a făcut ce, mamă?* am strigat eu cu vocea frântă în timp ce mi se tăiaseră genunchii și pământul de sub picioare se despicase. *Ce s-a întâmplat cu Marta?*

– Prin urmare sunt treizeci și două de incendii în patru luni, spune Books ducându-mi vorba mai departe și ajutându-mă pentru că simțise că mă blocasem din cauza amintirilor.

Îl privesc și dau din cap în semn de mulțumire revenind brusc la starea inițială de concentrare.

– Așa e, spun eu. În consecință, au loc aproximativ două incendii pe săptămână. Și așa cum se poate vedea de pe hartă, incendiile tind să fie în grupuri de câte două. Două în California – Piedmont și Novato – în aceeași săptămână din luna septembrie. Două în Minnesota – Edina și Saint Cloud – în aceeași săptămână din octombrie. Așadar, omul nostru este un călător. De la Ziua Muncii la Anul Nou, pur și simplu, omul nostru a călătorit. De ce, nu știu.

Cel puțin, toată lumea este atentă. Încântătoarea Sophie chiar își ia notițe arătând că, de fapt, chiar știe cum să scrie sau măcar să mâzgălească distrată o foaie de hârtie.

– Dar trebuie ținut cont și de faptul că ajungem și la o a doua perioadă, începutul acestui an până în prezent, spun eu. Și aceasta este perioada când începem să aflăm mai multe despre omul nostru.

21

– A doua etapă a orgiei criminale a suspectului nostru, spun eu, se întinde aproximativ de-a lungul a opt luni, din luna ianuarie a acestui an până în ziua de azi. Pe hartă e marcată de steluțele albastre. În timpul acestei perioade, avem douăzeci și două de incendii și exact douăzeci și două de victime. La fiecare incendiu, un deces. Oarecum meticulos, nu credeți?

Denny Sasser și Sophie Talamas dau din cap aprobator. Books o face cu emfază, deși deja îmi auzise vorbele. Dick rămâne pasiv și nu dezvăluie nici o urmă din gândurile care îi trec prin minte.

Cu indicatorul trasez conturul unui cerc în jurul steluțelor albastre.

– Dar omul nostru nu a mai călătorit la fel de mult în această a doua etapă, nu-i așa?

Books clatină din cap.

– Toate cele douăzeci și două de incendii au avut loc în mai marele Vest Mijlociu.

– Așa este. Illinois, Wisconsin, Iowa, Indiana, Missouri și Kansas. Și acestea au avut loc începând de la mijlocul lui ianuarie și până săptămâna trecută la Lisle, Illinois. Deci, vorbim despre aproape opt luni și doar douăzeci și două de incendieri premeditate. În loc de două pe *săptămână*, avem trei într-o *lună*. De ce?

Îmi privesc echipa ca un profesor care pune întrebări studenților lui.

Și pentru că ei nu răspund, o fac eu.

– Are nevoie de mai mult timp să-și aleagă victimele.

Din nou, nu primesc nici un răspuns. Îmi trece prin minte că e posibil să-i supăr cu monotonia întrebări-puse-și-răspunsuri-așteptate, dar de fapt, se pare că o acceptă cu plăcere. Toți cei prezenți în această încăpere, măcar parțial, au început să profeseze în domeniul aplicării legii pentru că sunt pasionați să rezolve enigme.

– Și de ce face el asta? întreabă Dick, prima dată când participă și el într-o oarecare măsură.

Nu știu dacă să o iau ca un semn bun sau rău.

– Pentru că locuiește în Vestul Mijlociu, cred, răspund eu. Așa că restul vieții lui își impune prezența – munca, prietenii, indiferent de ceea ce face. Atunci când călătorește, el se sustrage și comite crimele. Dar acasă? Are o slujbă la care merge. Are prieteni și familie.

– Și, de asemenea, ar trebui să fie mai atent, remarcă Books. Dacă va ucide mai aproape de casă, va avea mai mari șanse să fie prins. Atenție sporită înseamnă mai mult timp între victime.

– Exact, spun eu. Observați că fiecare crimă pe care o comite în Vestul Mijlociu este într-o jurisdicție diferită. Orașe diferite, comitate diferite. Se asigură că nu comite aceeași crimă în aceeași jurisdicție de două ori de teamă că lumea va începe să privească aceste fapte ca pe un grup și nu ca pe incidente care se întâmplă doar o singură dată.

– Și tu ai spus că victimele sunt mereu descoperite la locul de origine, acolo unde s-a iscat focul, spune Denny Sasser. Există vreun motiv pentru care omul nostru ar face asta?

– Desigur, spun eu. Locul de origine este locul unde focul arde cel mai mult și de aceea cel mai intens, locul unde are loc cel mai mare dezastru și locul unde dovada urmează foarte probabil să fie distrusă.

– Ah. Așadar crezi că folosește focul ca să distrugă dovada.

– Da. Indiferent de ceea ce le face victimelor, vrea să se asigure că nu descoperim. Nu vrea ca noi să le facem autopsie victimelor. Vrea să se asigure că nu...

Mă gândesc la Marta și vocea îmi cedează.

– Că nu există un trup rămas pentru autopsie, spune Sophie.

Dau din cap aprobator incapabilă să vorbesc. Încă o păstrez în memorie pe mama strigând la antreprenorul de pompe funebre, la detectivul de la poliție, la orice persoană care o asculta: *Nici măcar nu pot să-mi înmormântez copilul? Nici măcar nu pot să-i fac o înmormântare cuviincioasă?*

Îmi dreg glasul. Books nu se înșela în privința pericolelor investigării unei crime care implica o persoană iubită. Nu vreau să devin o parabolă.

– Deci focul este un auxiliar, spune Denny Sasser. Tipul nu dă foc de dragul senzației. Acoperă crime. Asta vrei să spui?

Tușesc din nou ușor pentru a-mi limpezi vocea.

– Asta vreau să spun. Și ceea ce face îi ia timp. De aceea, caută oameni care trăiesc singuri. Astfel îi poate supune și își face de lucru pe îndelete cu ei. Apoi, când termină, le incendiază dormitorul. El știe că în zilele noastre, pompierii pot sosi în câteva minute să stingă un foc. Pe el nu-l interesează dacă se salvează restul casei pentru că victima va fi carbonizată înainte de sosirea pompierilor.

Toată lumea cuprinde cu mintea ceea ce spun. Nu sunt sigură că am convins pe cineva că avem un ucigaș, dar am convins pe toată lumea că există un motiv întemeiat să investigăm mai departe.

– Deci de unde începem? întreabă Denny Sasser.

– Începem cu locul unde trăiește suspectul nostru, spun eu. Este pe undeva în Vestul Mijlociu. Dacă ar fi să pun rămășag, aș merge cu Orașul Vânturilor[1]. Așadar, făceți-vă bagajele. Mergem la Chicago.

[1] Orașul Vânturilor (Windy City), supranumele sub care mai este cunoscut Chicago, din pricina vânturilor puternice prezente tot timpul anului (n.red.)

22

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 6
30 august 2012

Ei bine, bănuiesc că aceasta poate fi considerată o ședință separată. Este trecut de miezul nopții, deci este joi în mod oficial. Ce zi a fost, nu aveți aceeași părere?

Nu? Deloc? Păi, oameni buni, de vreme ce sunt atât de binedispus, am de gând să vă răspund la toate întrebările din sacul cu scrisori.

Aș dori să fi existat cu adevărat un sac cu scrisori pentru că sunt sigur că aveți o grămadă de întrebări pentru mine. Voi încercați să răspundeți la cât mai multe dintre aceste înregistrări, să citiți printre rânduri și să studiați modul meu de exprimare și tipurile de voce și altele asemenea, dar ar fi minunat pentru voi dacă aș răspunde pur și simplu pe șleau la unele FAQ.[1]

Așa că, din când în când, o să v-o iau înainte și o să ghicesc care ar putea fi acele întrebări la care voi da și răspuns pentru voi. Din acest motiv, iată episodul întâi din Tolba cu scrisori a lui Graham. Anunțați tema muzicală, vă rog. Ce e asta? Mi se

---

[1] Acronim pentru *Frequently Asked Questions* – întrebări puse frecvent (n.tr.)

spune că nu avem nici o temă muzicală. Îmi pare rău, va trebui să lucrez la problema asta.

Întrebare: cum îți alegi victimele?

Răspunsul cel mai simplu pe care pot să vi-l dau este că îmi urmez inspirația. Adică, ceea ce mă inspiră la un moment dat diferă și astfel, și victimele mele variază. Nici voi nu vă așteptați ca Beethoven să fi scris aceeași simfonie de două ori, nu? Sau Tolstoi să fi scris două romane identice?

Uneori, le caut, dar alteori, viitoarele victime vin singure la mine. Câteodată, trebuie să mă zbat un timp pentru ceea ce caut și, în alte ocazii, pur și simplu, îmi apare ca un parfum exotic care plutește pe sub nasul meu.

Într-un cuvânt, sunt un cunoscător.

Uneori prefer o bucățică bună de miel cu un Shiraz[1]. Alteori, homar cu un Chablis[2] la gheață. În alte momente, un sandvici italian cu carne de vită, ardei gras și cartofi prăjiți pregătiți înainte cu sare și oțet. Nu știu în ce dispoziție voi fi data viitoare. Știu doar că stomacul meu va începe să dea semnale mai devreme sau mai târziu.

Întrebare: Care este culoarea ta preferată?

Pun pariu că vă imaginați că roșul este culoarea mea favorită, nu-i așa? Ei bine, sunteți pe aproape. Este violet. Violet este o culoare complexă și oarecum modificată – exprimă pasiunea roșului, tristețea albastrului și depravarea negrului. Violetul nu este nici fericit, nici trist. Este durere și disperare în același timp, dar și dor – dorință pătimașă, învinsă și rănită, dar care rezistă în continuare hotărâtă să învingă, preferând să înainteze decât să se retragă.

În plus, se potrivește de minune cu părul meu.

Mai avem timp de încă o întrebare: de ce le dai foc victimelor tale?

---

[1] Vin roșu sec originar din Franța (n.tr.)

[2] Vin alb sec originar din Franța (n.tr.)

În sfârșit, hai să vedem. Curtis, ți-am dat eu cumva foc?

(*Nota editorului: sunete scoase de un bărbat care geme*)

Nu, nu ți-am dat foc. Ți-am făcut o mulțime de alte lucruri, Curtis, dar nu ți-am dat foc. Acum, nu te pierde cu firea, Curtis – îți voi da foc când voi încheia ședința asta. Căci în acest fel, distracția noastră va rămâne secretă.

Îmi cer scuze față de toată lumea, dar acesta era un mic joc între mine și Curtis în legătură cu faptul că el își pierde capul. Și dacă există vreo consolare, Curtis, tu ai unul dintre cele mai arătoase creiere pe care le-am văzut în viața mea. *Este* asta o consolare? Te simți consolat?

Probabil că te-ai simți mult mai consolat dacă m-aș descotorosi de această oglindă, nu-i așa?

(*SFÂRȘIT*)

23

Locotenentul Adam Ressler nu este încântat să ne vadă. Asta nu înseamnă că îl pot învinovăți. În urmă cu o săptămână, avea acest caz încheiat și acum, ne facem noi apariția ca să-i distrugem weekendul dedicat Zilei Muncii. Uniforma lui apretată până la cel mai mic detaliu arată rigidă și înfierbântată în ziua de august înăbușitoare care mă ia cu asalt și pe mine în timp ce cobor din mașina noastră, un Jeep Cherokee pe care l-am luat din parcul de automobile al filialei din Chicago.

Cu toate acestea, Ressler arată bine în uniformă. Este chipeș, bine construit, proaspăt bărbierit cu o linie de-a dreptul proeminentă a maxilarului și cu alura unui bărbat care și-a petrecut mult timp în viața militară. Dacă n-ar fi fost pârâiașul de transpirație care evada din părul lui perfect pieptănat de-a lungul gulerului vizibil șifonat, aproape că n-aș fi fost în stare să-mi dau seama că băgase în seamă căldura.

Locotenentul Ressler, presupun? întreb eu încercând să par degajată, calmă și sigură pe mine în vreme ce părul începe să mi se lipească pe gât și pe frunte.

El încuviințează printr-un mormăit fără să întindă mâna.

Cu un aer ofilit, Denny coboară din mașina lui și vine alături de mine, Books și Sophie pe trotuar. Fac repede prezentările. Ressler se grăbește să-i strângă mâna lui Books presupunând că el ar fi conducătorul grupului – ceea ce din întâmplare este și adevărat, dar el nu știe asta, sexism tipic, însă nu este timp să-mi demonstrez latura feministă. Apoi,

locotenentul își mută privirea spre Denny Sasser cu o expresie gen trebuie-că-mă-iei-peste-picior. Denny arată ca un con de înghețată pe jumătate topit, dar încep să bănuiesc că adăpostește mult mai multe în spatele ochilor afundați decât lasă să se înțeleagă. Ressler pare grozav de impresionat de Sophie, la fel ca orice mascul heterosexual cu puls.

– Domnișoară Dockery, începe Ressler, așa cum am spus la telefon, în mod clar acest incendiu nu a fost la origine un incendiu provocat. Nu înțeleg de ce este nevoie să vedeți locul faptei. Dacă îmi spuneați, pur și simplu, ce căutați, sunt sigur că reușeam să ne lămurim.

– Dar deja ai fost de ajutor, locotenente, spun eu. Nu vrem decât să aruncăm o privire. Asta-i tot.

Pentru o clipă, el mă privește urât, apoi se întoarce brusc și pornește pășind mândru spre casă. Presupun că nu i-a plăcut să i se comande să dădăcească FBI-ul pentru o după-amiază.

Mă opresc pentru o clipă să cercetez primul și ultimul cămin personal al lui Joelle Swanson. Este o casă modestă cu etaj, fără vecini, cu o fațadă de cărămidă și coloane rotunde la partea de sus a treptelor de ciment care urcă spre intrare. Este o casă nouă. Întreg cartierul este foarte nou, cu arbori mici și promițători și gazon pe suprafețe foarte mici, încă dungate de noile brazde de iarbă. Peste câteva dintre ferestre este fixat placaj și probabil, curentul este întrerupt, dar sunt suficiente dovezi ale distrugerii din urmă cu o săptămână.

În afară de acel miros.

De smoală arsă, de plastic topit și o idee de ceva neidentificabil, dar evident chimic, totul împachetat cu mirosul plăcut discordant de lemn carbonizat și umed, la fel ca al focurilor de tabără toamna.

– Așa cum vedeți, focul a afectat înainte de toate spatele casei, spune Ressler. Dormitorul din spate a fost complet cuprins de foc și la fel și baia principală și holul. Restul casei a

suferit pagube legate de fum și, bineînțeles, totul este încă jilav de la eliminarea focului, chiar și după o săptămână.

Mă opresc pentru o clipă să cuprind locul cu privirea. În ciuda tuturor investigațiilor pe care le-am făcut, aceasta este prima casă incendiată în care intru de la incendiul din casa Martei. Această locuință este complet diferită, fără discuție, dar oricum îmi trezește amintiri. Casa Martei era un cămin tipic sud-vestic: intrări rotunjite, pardoseli cu dale, totul în culoarea argilei și cu un plan de nivel larg. Aceasta este un proiect de Vest Mijlociu standard, cu un living, o toaletă și o bucătărie la parter, două dormitoare și o baie completă la etaj.

Mă opresc la baza scărilor să-mi adun forțele. Pereții sunt înnegriți începând de la jumătatea scărilor până sus, în unghiuri ascuțite și linii care delimitează clar traiectoria flăcărilor înainte ca ele să se extindă. „Modelele dezvoltării spațiale a incendiului", așa cum am învățat la casa Martei.

Ajung pe palier și mă opresc din nou. Închid ochii și văd flăcările mistuitoare din visele mele – „degete de înger" cum le numesc pompierii – care șerpuiesc de-a curmezișul tavanului. Fumul încins se agită precum suprafața oceanului cu doar câteva momente înainte ca la etaj să izbucnească un incendiu generalizat care aprinde simultan toate suprafețele inflamabile și transformă confortabilul cămin într-un cuptor de convecție.

Ressler continuă, din fericire fără să știe de momentul meu de ezitare.

– Locul de origine a fost în dormitorul principal, spune el. Acum fiți atenți – acest foc a ars iute și violent și nu a reușit să treacă de grinzile pardoselii, dar nu vreau să descopăr degradări structurale lăsând un agent FBI să se prăbușească peste podea.

El râde în tir rapid *ha-ha-ha* ca să sublinieze că glumește. Nu sunt convinsă că e chiar așa.

Ajungem în dormitor – *dormitorul lui Joelle, nu al Martei*, îmi reamintesc – și trag aer în piept. Patul sau ceea ce a mai rămas din el este așezat chiar vizavi de ușa dormitorului. Nu e nemaipomenit de neobișnuit, dar nici comun – cu toate că este ca și cum ea și Marta ar fi citit aceeași revistă de design interior și ar fi ales aceeași amplasare a dormitorului. Iar camera Martei nu fusese așezată în acel fel ultima dată când o vizitasem. Își reorganizase încăperea înainte de a muri. Sau așa am crezut eu.

Salteaua mare cu o noptieră într-o parte (sau, cel puțin, ceea ce mai era din ea). Fotoliul de citit plin până la refuz, fără îndoială fabricat cândva din poliuretan inflamabil, cu perne decorative și pături confortabile, la fel de inflamabile, lângă fereastră. Mormane de cenușă udă care erau probabil mormane de cărți.

Tavanul se cască deschis spre cer acolo unde pompierii au dat frâu liber focului ca să prevină exploziile. *Probabil că a plouat. A plouat pentru Marta, chiar și în Arizona, chiar și în ianuarie.*

Patru dintre noi încep investigația. Trupul lui Joelle fusese îndepărtat, bineînțeles, dar noi știam că rămășițele ei au fost descoperite printre resturile părții din stânga a patului. Fotografiile prezentaseră trupul ei răsucit într-o poziție caracteristică victimei arse – picioarele arcuite spre exterior, încheieturile mâinilor răsucite spre interior, brațele îndoite – cauzată, știam, de încălzirea și uscarea mușchilor și tendoanelor în timp ce trăgeau oasele ca la marionetele post-mortem.

Modelele dezvoltării spațiale a incendiului, acolo unde pot fi văzute, indică forma unui V îngust perpendicular pe o latură a ferestrei și se termină lângă pardoseală printre rămășițele înnegrite ale biroului pe care Ressler îl indicase drept locul de origine a focului. Covorul este topit și ars aproape în întregime, deși câteva locuri din colțurile cele mai îndepărtate încă mai prezintă culoarea originală.

După două ore de analizat fiecare centimetru al camerei, toți patru mirosim la fel ca incineratorii. Nu există absolut nici o dovadă de accelerator sau de orice altă metodă intenționată a lăsării focului care pare să o fi ucis pe domnișoara Swanson. Locotenentul Ressler și Departamentul de Poliție Lisle au avut toate motivele să ajungă la concluzia la care au ajuns.

Dar sunt mai sigură ca oricând că aceasta era opera omului nostru.

24

– Așadar, iată ce știm, spun eu echipei în timp ce ne așezăm într-o sală de ședințe la filiala din Chicago a FBI-ului.

Unu: a existat o lumânare care probabil a fost locul de origine, într-un fel sau altul.

Doi: focul s-a răspândit foarte repede pe draperii și prin toată camera până când a atins temperatura de inflamabilitate când tot ce se afla în încăpere s-a aprins simultan.

Trei: a existat un sistem de alarmă în casă, dar nu s-a activat la momentul incendiului.

Patru: a existat o fereastră deschisă în dormitorul liber aflat pe hol în fața dormitorului lui Joelle. În ziua incendiului, la ora unu și jumătate noaptea, era o temperatură de douăzeci și șapte de grade Celsius, iar instalația ei centrală de aer condiționat era deschisă. Instalația funcționa, dar ea lăsase fereastra deschisă.

Cinci: nu am putut localiza și alte lumânări în interiorul casei. Joelle nu pare să fi fost o mare utilizatoare de lumânări.

Șase: există foarte puțin fum pe ferestrele nesparte sau pe alte suprafețe de sticlă, iar modelele dezvoltării spațiale a incendiului se potrivesc cu un foc foarte fierbinte și cu propagare rapidă. Aceste particularități sunt adeseori elocvente pentru un foc ajutat de un accelerator. Cu toate acestea, noi nu am descoperit nici o dovadă de accelerator lângă locul de origine a focului sau oriunde altundeva.

Șapte: „triunghiul focului". Focurile au nevoie de aer, combustibil și căldură ca să ardă. În cameră erau cărți aproape peste tot, multe din ele deschise, iar pe pardoseală, ziare. Ăsta se numește combustibil. O lumânare a fost lăsată arzând pe un birou foarte aproape de o draperie – asta este căldura. Și o fereastră a fost lăsată deschisă de partea cealaltă a holului – ăsta este aerul. Și nu numai acest oxigen, ci și cărarea de aer care a fost aspirată prin acea fereastră s-ar fi sfârșit pe peretele de vizavi de ușă – care reprezintă amplasarea exactă a trupului domnișoarei Swanson pe pat. Și pentru că focul arde cel mai tare acolo unde are ventilație, trupul domnișoarei Swanson s-a aflat în locul unde focul a ars cel mai intens în cameră și a fost mistuit aproape în întregime într-o perioadă relativ scurtă cuprinzându-i pielea, straturile de grăsime și mare parte din mușchi.

Opt: Unitatea de comandă pentru incendieri premeditate din comitatul DuPage nu a fost chemată. Acest incendiu a fost clasat ca accidental de anchetatorul pentru incendii și nu există nici un interes pentru redeschiderea cazului. Nu se va face nici o autopsie dacă nu reușim să convingem pe cineva că există un motiv să o facă. Sau dacă nu cumva preluăm noi investigația.

Nouă: mai sunt alte cincizeci și trei de incendii care împărtășesc aproape toate caracteristicile prezentate. Cu mijloacele mele limitate în decursul ultimelor șapte luni, n-am reușit să determin amplasarea paturilor în fiecare dintre celelalte cincizeci și trei de dormitoare, dar am obținut informații despre optsprezece dintre ele. Și toate sunt așezate... la fel.

Mă uit la Books și îl străpung cu privirea ca să poată înțeleagă: *cu tot cu cel din Peoria.*

Sophie intervine.

– Cred că toate aceste persoane care și-au mutat mobila din dormitor în aceeași poziție și mai apoi, au murit carbonizate ar fi un motiv pentru niște autopsii. Nu credeți?

Poate că Sophie nu este chiar așa de jalnică la urma urmei. Mi-ar plăcea de ea chiar mai mult dacă s-ar îngrășa vreo paisprezece kilograme și s-ar umple de coșuri pe față.

– Prin urmare începem chiar de aici, spune Books. Să aflăm despre amplasarea acestor paturi în dormitoare. Să terminăm munca pe care a început-o Emmy.

Dau din cap aprobator spre Books.

– Și să nu pierdem timpul, oameni buni, spun eu. Pentru că peste două zile este Ziua Muncii. Și dacă omul nostru continuă să se organizeze, asta înseamnă că urmează să pună lucrurile pe roate. Și să înceapă să ucidă doi oameni pe săptămână.

25

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 7
1 septembrie 2012

Bună seara, clasă. În această seară, nu voi accepta întrebări din partea audienţei. Vreau să spun câteva cuvinte despre minciună, un ingredient esenţial în portofoliul oricărui artist respectabil. Minciunile sunt fascinante pentru că ele demască paradoxurile societăţii noastre.

Ce este o minciună? Este o deformare a realităţii prezentate ca realitate. Noi spunem că este un lucru rău. Învăţăm copiii să nu mintă. Chiar trimitem oameni la închisoare pentru minciună. Şi totuşi, în jurul nostru sunt minciuni, dar în mare parte de timp nici măcar nu încercăm să le ascundem.

Ştiţi reclama de la televizor cu cei din familia exuberantă care se îndoapă extaziaţi cu burgeri şi cartofi prăjiţi şi cu clovnul iubitor de distracţie care are rol de spectator? Cu toţii ştim că aceştia sunt actori plătiţi să se joace de-a familia iubitoare de amuzament. Dar ei nu se distrează. Probabil că au fost obligaţi să filmeze scena respectivă de vreo douăzeci de ori şi în final, sunt obosiţi şi sătui şi ultimul lucru pe care doresc să-l facă este să mai bage un alt cartof prăjit în gură. Şi ce spuneţi de acei hamburgeri compacţi şi delicioşi din reclamă – sunt la fel cu cei pe care îi comandaţi atunci când mergeţi la restaurant? Nici pomeneală şi noi ştim asta, dar nu ne pasă.

Femeile poartă haine care le ascund defectele. Bărbații își sug burțile când acele femei trec pe lângă ei. Funcționarii întorc într-o parte ecranul cu jocul solitaire atunci când șeful se plimbă la pas prin birouri. Minciuni, minciuni, minciuni.

Sunteți învățați să nu spuneți cuiva care e gras, *grasul* sau *grasa* sau cuiva care e prost, *prostule* sau *proasto*. Este greșit, o spunem noi copiilor noștri. Nu spunem adevărul dacă acesta va răni sentimentele cuiva. Aceste minciuni sunt aprobate, foarte convenabile, de fapt.

Acestea fiind zise, nu mă plâng, doar comentez. Capăt perspectivă. Și această perspectivă este: acceptă! Pentru că dacă toți ceilalți mint, atunci plusezi și tu sau altfel vei fi prins în contracurent, învârtindu-te și agitând disperat mâinile. Și nu dorești să te învârți și să-ți agiți disperat mâinile, nu?

Așa cum vă puteți imagina, sunt un mincinos expert. Cum altfel să intru în grațiile tuturor acestor persoane nebănuitoare care mă lasă să intru în viețile lor și de obicei, și în casele lor? Să minți este ușor, dar să fii bun la treaba asta este greu. Iată *Manualul lui Graham despre minciună:*

Mai înainte de toate: să nu minți mai mult decât trebuie. Pentru că ai o țintă în această perioadă – fie de două ore, fie de două săptămâni – și va trebui să trăiești cu acea minciună. Dacă vrei să te apropii de o țintă care se întâmplă să fie un fumător afirmând că fumezi și tu – ceea ce, apropo, funcționează, există o frăție tacită între toți utilizatorii de tutun – atunci mai bine te-ai pregătit să îți aprinzi țigara la intervale scurte sau cam așa ceva. Ce fac eu, atunci când folosesc acel truc, este să pretind că sunt un fost fumător, că bineînțeles îmi place să fumez și poate că doar de această dată voi participa, așa că pot avea experiența de legătură cu ținta mea, dar am o scuză să nu mai fumez din nou dacă va trebui să petrec mai mult timp cu ținta.

În al doilea rând: nu fi mai precis în viața ta decât este absolut necesar. Cu cât ești mai vag, cu atât îți oferi mai multă libertate de acțiune.

Îngăduiți-mi să vă dau un exemplu ca să înțelegeți despre ce vorbesc. Acest ultim individ, Curtis Valentine. L-am descoperit ușor pentru că administrează o afacere de creare site-uri web de acasă din Champaign și are cont și pe Facebook. Ca să ajung în casa lui, i-am spus două minciuni:

1. Începeam o afacere de consultanță care necesita un site-web și
2. Inițial, am angajat pe altcineva, dar m-a escrocat și mi-a furat banii.

N-aș fi reușit să am o întâlnire cu acest Curtis dacă n-aș fi avut nevoie de serviciile lui, prin urmare compania de consultanță. Dar am afirmat că începeam o afacere de consultanță, nu că gestionam deja una și, astfel, Curtis nu mai era bănuitor dacă ar fi căutat compania mea pe internet și n-ar fi găsit nimic.

De ce a doua minciună? Câteva motive. Cei mai mulți realizatori de site-uri web nu-și întâlnesc niciodată clienții; ei doar comunică prin telefon sau poșta electronică. Dar dacă mai înainte, un escroc m-ar arde, ar fi de înțeles că aș dori să-l văd pe acest tip în acțiune pentru liniștea mea și ca să mă asigur că reprezintă afacerea reală. În plus, mă lăsa să par ezitant când îmi punea întrebări precum, *Ce fel de consultanță vei face?* Asta era ultima întrebare la care doream să răspund, pentru că dacă aș fi spus că eram detectiv particular sau inginer mecanic, n-ar fi fost exclus ca acest Curtis să fi studiat ingineria mecanică în colegiu sau ca prietenul lui cel mai bun să fie detectiv particular și atunci, din senin, ar fi trebuit să am cunoștințe reale despre activitatea unui detectiv particular sau a unui inginer mecanic. Dar cu a doua minciună, puteam să

răspund doar cu *Prefer să nu spun până când nu te voi angaja. Știi de ce? Pentru că m-am ars odată mai înainte etc.*

N-am mințit mai mult decât a fost nevoie și m-am abținut cât mai puțin posibil. Câteva beri la un bar și Curtis vorbește despre modul cum îmi poate extinde potențialul afacerii în timp ce eu mă arăt impresionat, dar și intimidat după ce m-am ars o dată și primul lucru pe care îl aflu este ideea *lui* să mergem acasă la el ca să-i văd activitatea la fața locului.

Aveți întrebări? Bine. Sunteți liberi deocamdată. Dar înainte să plecați – distracția continuă!

(*SFÂRȘIT*)

26

De fapt, clădirea FBI-ului de pe Roosevelt Road din Chicago nu se închide niciodată pentru că nici FBI-ul nu-și încetează activitatea niciodată. Dar este Ziua Muncii și după orele de program, clădirea este mai goală ca niciodată. Etajul al optulea, care este și sediul nostru temporar, este cât se poate de pustiu.

Echipa noastră de patru persoane, care consideră (sau cel puțin, eu consider) că timpul este crucial, face tot ce îi stă în putință să progresăm, dar am ajuns în sâmbăta weekendului prelungit de trei zile și încă nu am avut o zi de activitate obișnuită. Totuși, încercăm să ne facem treaba individual sunând agenții de poliție locali sau șerifii de comitat din toate jurisdicțiile unde omul nostru a ucis și le cerem să scuture de praf dosarele despre acel incendiu „accidental" ca să ne poată comunica așezarea patului în dormitor acolo unde a fost descoperită victima. Uneori sunt implicați și anchetatori de la compania de asigurări care adesea fac mai multe fotografii decât agenții de poliție pentru că sunt în joc banii lor, așa că le vom călca pe urme mâine când va reîncepe activitatea normală.

Vestea bună este că nici un computer din lume nu are program fix de weekend, așa că eu și Sophie, analistele de informații, încercăm să prelucrăm datele căutând orice ar putea indica un tipar. Știm (în măsura în care putem spune că știm ceva în acest moment) că tipul alege oameni care locuiesc singuri și că fiecare dintre aceste victime este activă, până la un

anumit punct, pe rețelele de socializare, adică Facebook, Twitter, LinkedIn și altele de felul acesta. Dar trebuie să fie mai mult. Ceva trebuie să-i lege pe acești oameni. Nimeni nu acționează cu totul la nimereală.

La ora șapte, mă scol să-mi întind picioarele și să bag capul în biroul de lângă mine unde s-a instalat Books.

– Mulțumesc, șerif, asta va conta foarte mult, spune el fă când ochii mari când mă vede. Sună-mă oricând, ziua sau noaptea. Și să ai o noapte liniștită.

Books închide și face o grimasă. Vorbise la telefon cu superiorii din jurisdicțiile locale încercând să-i convingă să redeschidă investigațiile sau, cel mai puțin posibil, să facă demersurile pentru o autopsie. Problema este că, chiar dacă FBI-ul ar prelua investigația de la autoritățile locale, toate aceste victime au fost îngropate, așa că o autopsie ne-ar solicita în primul rând să înaintăm o cerere către judecătorie pentru un ordin de exhumare.

– Mi-a spus că va discuta cu familia despre o posibilă exhumare, îmi zice el.

– Nu ai nevoie de permisiunea familiei.

El dă din cap aprobator.

– Dar pornești de aici pentru că poți evita obligația de a merge la judecătorie ca să obții permisiunea. Oricum, eu cred că pur și simplu caută un motiv ca să ne refuze, spune Books și oftează. Emmy, aceste departamente au închis cazurile, în unele situații în urmă cu câteva luni. Dacă vrem să se facă autopsii, va trebui să mergem la fiecare judecătorie locală a fiecărei jurisdicții ca să se deschidă mormântul. Și asta presupune că procurorul local este chiar dispus să bage mâna în foc pentru noi, ceea ce nu-i puțin lucru.

– Atunci vom încerca.

– Corect, dar știi cât timp o să ia? Minimum câteva săptămâni. Dickinson pur și simplu nu ne-a oferit mână de lucru.

– Poți căpăta mai mulți agenți titulari?

– Asta-i o situație fără ieșire, doamnă.

– Adevărat, consimt eu. Nu putem obține mai mulți agenți până când nu-i arătăm dovada clară. Și nu putem obține dovada clară prea curând fără mai mulți agenți.

Și în tot acest timp omul nostru continuă pur și simplu să ucidă.

Motiv pentru care îmi pun aproape toate speranțele în cele două decese foarte recente, Joelle Swanson din Lisle, Illinois, și cel mai recent, un bărbat numit Curtis Valentine din Champaign, Illinois. Noi nu am ajuns încă la Champaign, dar un detectiv de la poliția de acolo a fost amabil să-mi trimită prin poșta electronică o înregistrare video a casei. Era o casă pentru o singură familie, nu o casă într-un alt șir de case, dar din alte puncte de vedere, moartea lui Curtis Valentine avea o asemănare surprinzătoare cu cea a lui Joelle Swanson – un foc care a început în dormitor; victima descoperită în acel dormitor; o lumânare ca sursă probabilă: modelul dezvoltării spațiale a incendiului și pete de funingine minime care indicau un foc cu propagare rapidă, deși nu exista nici o dovadă de accelerator; patul așezat exact vizavi de ușa dormitorului.

Dumnezeule, omul nostru chiar este deștept! Trebuie să recunosc că dacă aș ști doar de existența unui incendiu, pe acesta chiar l-aș considera accidental. Nici unul dintre acești anchetatori nu știe că ăstă este aproape exact după același tipic pe care l-am observat în toată țara.

– Pari obosită, Em, spune el.

– Sunt obosită.

– Hai să ne adunăm cu toții și să mâncăm ceva la barul hotelului, spune el.

Oftez.

– Bănuiesc că dacă facem o schimbare de decor, dacă scăpăm de telefoane și computere și doar stăm de vorbă, poate îi vine cuiva o idee.

Poate că asta e problema. Poate că avem nevoie de o gură de aer proaspăt și de o vedere de ansamblu, poate chiar și de inspirație. Poate că arborii ne împiedică să vedem pădurea.

Mă uit înapoi la Books, care îmi zâmbește.

– De ce zâmbești? întreb eu.

– Singurul mod prin care vei veni alături de noi la masă este să acceptăm să discutăm despre caz, nu-i așa?

Ridic mâinile.

– Mai este și altceva de discutat?

El ridică din umeri.

– Am putea discuta despre The Chiefs[1], spune el. Încep în acest weekend.

Books este un fan înrăit al fotbalului. Ăsta e unul dintre singurele lui defecte.

– În regulă, bine, spune Books ridicând mâinile în semn de capitulare. Vom discuta despre caz. Poate că va ieși ceva.

[1] Kansas City Chiefs – echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1960 (n.tr.)

27

Echipa noastră modestă intră la bistroul din interiorul hotelului Chicago Marriott, unde suntem cazați, un local numit Books Corner, de care Books a fost foarte entuziasmat pentru că se servește bere la halbă de la berăriile din zona Chicago. Lui Books i-a plăcut întotdeauna să se ducă în cârciumile cu faimă atunci când călătorea și, pe vremea când era agent FBI, acest lucru se întâmpla frecvent.

Locul este luminat difuz, mobilat cu scaune de stejar închis la culoare, capitonate cu galben, și cu o pardoseală din lemn de esență tare. Separeurile căptușesc pereții cu mese risipite pe lângă un bar semicircular. Pe ecranele de proiecție instalate pe pereți se poate urmări un meci de fotbal. Books comandă o Domaine DuPage, ce naiba o fi (bere, presupun, și recunosc „DuPage" ca numele comitatului în care Joelle Swanson a fost ucisă), în timp ce Denny comandă o băutură nealcoolizată, iar Sophie un mojito cu fructe de pădure.

Toată lumea se bucură să mănânce. Books comandă un burger, iar Denny un club sandvici[1]. Eu comand supă franțuzească de ceapă și Sophie alege o salată cu pere și nuci pecan.

---

[1] Un clasic în domeniul sandviciurilor în toate restaurantele americane, începând din 1899 și având obligatoriu în componența sa piept de curcan pregătit în prealabil la cuptor și celebra combinație B.L.T. (*bacon, lettuce, tomato* – bacon, salată verde și roșie), toate aranjate cu dichis pe șase felii de pâine prăjită, asezonate cu maioneză, muștar Dijon și mozzarella (n.tr.)

Oare femeile tinere și drăguțe sunt genetic programate să co mande băuturi cu arome din fructe și să ronțăie precum iepurii salate cu sos de vinegretă și conținut redus de grăsimi? Adică Sophie n-ar putea pur și simplu să se desprindă din acest tipar din când în când și să dea pe gât o Guinness în timp ce ar înghiți lacom niște nachos cu sos de brânză care i s-ar prelinge pe bărbie?

Observ că mai sus amintita Sophie are scaunul alături de Books la masa noastră pătrată și că l-a mutat repede și mai aproape. Îi soarbe fiecare cuvânt în timp ce el își farmecă au dienta cu o poveste de război. Agenții speciali au o mulțime de povești ispititoare despre faptele lor vitejești – martori neo bișnuiți, scăpări prostești în declarații, criminali carismatici pe care i-au capturat. Până în momentul de față, auzisem mare parte din aceste povești. Preferata mea era din urmă cu doi sprezece ani când Books îi ajuta pe ofițerii federali să recaptu reze un evadat. El a pătruns pe ușa principală a unei case din Maryland, s-a împiedicat de cuier și s-a prăbușit inconștient când cuierul i-a venit peste cap. Ceilalți agenți s-au văzut ne voiți să pășească peste el ca să intre în casă. Mai târziu, i-au spus, *Măcar ai blocat ieșirea de-a binelea.*

– Ai urmărit vreodată un criminal în serie? îl întreabă Sophie.

– Ah, spune el eliminând aerul din plămâni. Da, am lucrat la câteva anchete.

Când am pus capăt logodnei noastre, el lucra la o anchetă. După ce l-a prins pe ucigaș, și-a dat demisia de la FBI. Reginald Trager, care a violat și omorât câteva tinere în Portland și obișnuia să își pecetluiască isprava tăindu-le capetele.

– Freddy the Machete[1], spun eu pentru că știam că Books nu avea să o facă.

Denny Sasser își mângâie bărbia.

– Ai lucrat la cazul Freddy the Machete?

---

[1] Freddy Macetă (în engleză în original) (n.tr.)

– Nu este chiar așa de impresionant precum sună, credeți-mă.

Deși lui Books îi place să spună povești, ele de obicei îl antrenează în situații stânjenitoare. Books nu este tipul care să dea o importanță exagerată succeselor proprii. Acesta a fost unul dintre primele lucruri pe care le-am observat în legătură cu el când ne-am cunoscut în urmă cu patru ani. De exemplu, își dat seama de stilul unei bande de jefuitori de bănci din Virginia astfel încât echipa lui îi aștepta când aceștia au ajuns la banca federală din Arlington. Toți analiștii de informații din echipă știau că Books găsise rezolvarea, dar el împărțea victoria mergând prin birou și lăsând câte o carte de vizită fiecăruia dintre ei, mulțumindu-le personal pentru sprijin și remarcând contribuțiile lor speciale. Analiștii de informații remarcă genul ăsta de atenție. Majoritatea agenților speciali uită cu totul de noi imediat ce și-au rezolvat enigmele.

Reginald Trager, poreclit Freddy the Machete de presa din Portland, era un zugrav sindicalist șomer care își pierduse recent locuința la bloc, cu prescrierea ipotecii, și din câte se părea rudele. Își pierduse mințile și făcuse cinci sau șase victime – nu-mi amintesc numărul lor exact. Mai târziu s-a dovedit că suferea de o boală mintală și avea o condamnare pentru tentativă de viol.

– El și-a găsit porecla asta? întreabă Sophie. Îi plăcea și lăsa bilete sau ceva de genul ăsta? Dorea să fie renumit?

Nu-mi dau seama dacă flirtează cu Books sau este pur și simplu curioasă prin natura meseriei și încearcă să absoarbă ca un burete toată experiența și înțelepciunea de care este în stare. Iată întrebarea: de ce îmi pasă?

Books clatină din cap.

– Reggie Trager nu era capabil să lase bilete și nici nu își dorea notorietate. Era bolnav mintal, un psihopat sexual sadic clasic. Bătea femeile, le decapita și apoi făcea sex cu ele.

Sophie se dă înapoi de spaimă.

– În ordinea asta?

– Ah, da. Făcea sex cu trupuri lipsite de cap. Da, acest tip era un adevărat monstru.

– Ce fel de sex... nu mai contează, spune Sophie. Nu doresc să știu.

– Nu, categoric nu dorești să știi.

Dar eu știu. Probabil că sunt singura persoană care știe în afară de echipa care l-a prins pe monstru. Detaliile nu au fost făcute publice niciodată, iar Reggie Trager nu a avut nici măcar procesul încă, așa că, pentru moment, este de fapt o informație clasificată.

Actul sexual era viol vaginal, dar el nu-și folosea penisul. Folosea o macetă. Lama penetra total prin uter și colon până ce ieșea prin fese. Singura consolare neînsemnată este că femeile erau deja moarte, deja decapitate.

Books savurează o înghițitură din halba lui de bere de culoarea caramelului. Probabil că nu poate să nu se bucure de atenție. Nu-l pot învinovăți. Dacă urmează să părăsești FBI-ul, este un caz bun cu care să ieși din scenă.

Iau o înghițitură lacomă din apa mea, nu am starea de spirit potrivită pentru alcool, și îl las pe Books să jubileze o clipă. Dar nu jubilează prea mult și îl surprind privindu-mă atunci când mă uit în direcția lui.

– Emmy dorește să discutăm despre cazul nostru, spune el. Așadar cu ce începem?

– Cu profilul tău, spun eu. Vreau să ascult profilul realizat de tine despre omul nostru.

28

Books plescăie din buze după încă o înghițitură din halbă.

– Nu pot să îl fac, spune el ceea ce deja îmi spusese de câteva ori.

De câteva ori înseamnă absolut în fiecare zi de când îl implicasem în acest caz.

– Înainte de a pregăti orice fel de profil semnificativ, în mod evident, trebuie în primul rând să demonstrezi comiterea... , spune el cu fața spre Sophie, eleva.

– Unei crime, intervin eu. Dar Books, să presupunem că toate acestea sunt crime. Crime acoperite de incendii premeditate. Care este profilul făcut de tine? Știu că ai unul.

El ține cont de remarca mea și gesticulează din nou către Sophie.

– Portretele psihologice sunt o artă, nu o știință, spune el. Nu este ca și cum ai băga faptele într-o mașinărie ca să scoți profilul dorit învârtind de o manivelă. Trebuie să evaluezi până la cel mai mic detaliu locul crimei, să ai o discuție cu victimele dacă e posibil – lucruri pe care noi nu le-am făcut în acest caz. Și chiar și atunci, poți fi destul de departe de subiect.

– Ai fost departe și la profilul lui Reggie Trager, zis Freddy the Machete? întreabă Sophie practic gângurind.

Dacă se apropie și mai tare de Books, e posibil să-mi fac rost de o macetă.

– Într-adevăr, acesta este un bun exemplu, Sophie, răspunde el ca și cum ar fi gata să o mângâie pe creștet și el nu e

orb, pentru că poate admira privirile ei de păpușă Barbie și poate observa modul în care este privit. Am reușit să analizăm locul crimei și victimele. A fost clar pentru noi că el nu și-a plănuit crimele mai deloc. Nu era atent sau logic în privința selecției victimelor. Nu făcea nici o încercare să-și acopere crimele sau să modifice locul crimei în vreun fel. Victimele lui erau mutilate în mod violent, atacate sexual și decapitate. Toate erau albe, cu vârste cuprinse între douăzeci și douăzeci și cinci de ani și blonde.

După asta, am realizat portretul psihologic. Am presupus că era un ucigaș dezorganizat în mod clasic și care suferea de o boală psihică. Era un bărbat alb, între douăzeci și treizeci de ani. Din punct de vedere social era retras. Nu avea prieteni, nu discuta cu vecinii, nu arăta nici un fel de interes pentru a socializa și alte lucruri asemenea. Crescuse într-o familie unde avusese parte de o disciplină severă și fusese probabil articulat doar de mamă. Posibil să nu fi terminat liceul. Nu avea relații semnificative cu femei și probabil era mai mult ca sigur impotent. Era fie șomer, fie angajat într-o muncă fizică. De curând, trăise ceva foarte stresant, ceva precum o concediere sau o despărțire de o femeie. Avea fantezii violente împotriva femeilor și nu era capabil să aibă control asupra lor. Trăia cam la un kilometru și jumătate de victime. Și prenumele lui probabil că nu era Freddy.

Sophie îi zâmbește electrizant. Ah, Books ăsta rămâne un adevărat artist!

– De ce ai considerat că locuia în apropiere? întreabă ea.

– De obicei, ucigașii dezorganizați nu călătoresc cu mașina. Sunt prea prinși de fanteziile lor și asta îi face să nu-și aleagă victima meticulos, să se urce în mașină, să comită crima și să revină acasă tot la volan. Nu, ei acționează din impuls.

– Înțeleg, da, spune Sophie fascinată de profesor. Atunci unde ai greșit?

– Păi, în primul rând, el își ducea arma crimei cu el. Cei mai mulți ucigași dezorganizați folosesc orice au la îndemână pentru că nu sunt capabili să-și plănuiască o deplasare cu o armă, gata să profite de ocazie. Dar Reggie își purta maceta sub haina lui lungă și neagră și o lua cu el după fiecare crimă. În plus, păstra câte un suvenir de la fiecare victimă. Ăsta este un fapt atipic ucigașilor dezorganizați, care de obicei doar comit crima și pleacă.

Dar cel mai important lucru dintre toate, continuă Books, este că ultima lui victimă nu a fost aleasă deloc la întâmplare. Ultima lui victimă a fost aceeași femeie pe care o atacase cu ani înainte, când fusese găsit vinovat de tentativă de viol. Prin urmare, el plănuise totul fără discuție. De fapt, lucrurile care l-au diferențiat de ucigașii dezorganizați tipici au fost și motivele pentru care l-am prins. Odată ce și-a atacat această ultimă victimă, o simplă verificare de fond ne-a dus la tipul care o atacase anterior și care, pur și simplu, locuia din întâmplare la doar șapte străzi distanță de ea. Și imediat ce l-am depistat, am descoperit că avea o macetă, plus toate celelalte suvenire.

– Ce suvenire? întreabă Sophie radiind.

– Un alt lucru pe care nu dorești să-l știi, spune Books.

– Ba da. Haide.

– Le lua limbile, spun eu. Le tăia pur și simplu și le păstra într-o cutie de pantofi pe care o ținea sub propriul pat.

Detest să-i stric pofta de mâncare. Se putea bucura de o masă bună.

– În orice caz, spune Books dregându-și vocea, părerea mea este că n-am realizat un portret psihologic perfect și cu asta l-am prins pe Reggie Trager. A fost doar o întâmplare norocoasă. El a făcut o mare greșeală atacându-și din nou victima precedentă. Putea la fel de bine să ne fi trimis o invitație tipărită.

– Asta nu înseamnă că portretul psihologic nu ajută, spun eu. Și nu înseamnă că nu ai un profil pentru omul nostru.

– Nu, Emmy. Am nevoie de mai multe informații.

– Spune-mi un singur lucru despre omul nostru, Books, zic eu. Doar unul singur. Și nu spune că este foarte organizat pentru că îmi imaginez că toți au priceput asta.

Books clatină din cap uluit.

– Unul singur, repet eu.

– Va deveni mai bun, spune Books. Ucigașii organizați își aduc îmbunătățiri și își perfecționează metoda cu fiecare crimă comisă. Omul nostru a fost probabil foarte bun chiar de la început. Dar dacă este adevărat, dacă există cu adevărat un bărbat care se deplasează peste tot ucigând oameni, incendiind locurile crimelor și transformând totul încât să pară a fi un accident, atunci putem spune că și-a transformat pasiunea într-o mașinărie infernală. El nu intenționează să se denunțe așa cum a făcut-o Reggie Trager, spune el. Vom avea nevoie de intervenția abilă a poliției, da, dar o să avem nevoie și de foarte mult noroc.

– Ah, Dumnezeule, spun eu împingându-mi scaunul de lângă masă. Asta a fost, Books.

– *Ce* a fost? Ai găsit inspirație în faptul că o să avem nevoie de foarte mult noroc ? Vai, știam că eram bun, dar nu *că*...

Părăsisem deja masa și de la un pas rapid, am trecut la o alergare moderată până când am sărit în primul taxi pe care l-am găsit.

29

Sunt din nou în biroul de pe Roosevelt Road, bat de zor pe tastatură și cercetez cu atenție datele când Books bagă capul pe ușa biroului.

– Emmy, cea care vibrează mereu după melodramatic, spune el. Nu vrei să-mi spui ce păsărele ai sub pălărie? Nu cred că au legătură cu ceea ce am spus. Am afirmat doar că omul nostru va deveni mai bun.

– Asta-i tot ce trebuia să spui.

Privirea mi se mută spre o hartă mare a Statelor Unite pe care sunt acum cincizeci și cinci de steluțe indicând diversele locuri ale incendiilor. Treizeci și două sunt de culoare roșie și cuprind incendii care au început în urmă cu un an și s-au încheiat la începutul lunii ianuarie cu incendierea Martei.

– Unde a avut loc primul incendiu? întreb eu.

– Primul... nu sunt sigur că îmi amintesc, recunoaște el.

Books nu are datele arse cu fierul roșu pe creier așa cum le am eu.

– Atlantic Beach, Florida, spun eu. 8 septembrie 2011.

Asta era parte din orgia criminală națională a omului nostru, septembrie-ianuarie, înainte de a reveni în Vestul Mijlociu.

– Bine, și? întreabă Books.

– Și cum știm de fapt că aceasta este prima lui crimă?

– Păi nu știm, recunoaște Books. Nu în mod sigur. Dar tu te-ai întors mereu în timp și nu ai mai găsit incendii care se potrivesc caracteristicilor unice. Victimă singură, găsită la

locul de origine a incendiului din dormitor, stabilit a fi o cauză accidentală...

– Exact, spun eu. O cauză accidentală. Ceva care *nu a fost stabilit* să fie accidental n-am analizat, pur și simplu, am omis complet. Pentru că nu s-a potrivit în tipar.

– Bine... și?

Continui să accesez mai departe, folosind sistemul NIBRS, baza de date la care nu am avut acces în timp ce eram suspendată și făceam acest lucru de acasă. Datele aproape dansează pe ecran așa că trebuie să fiu atentă să nu mă deplasez prea repede. Când noutățile vin spre mine ca-ntr-o veritabilă avalanșă, iar volumul informațiilor e uriaș, ca într-o căutare de comori sau un puzzle gigantic, îmi dau seama că răspunsul este pe undeva pe acolo, iar eu trebuie doar să-l găsesc.

– Și, spun eu, ai avut dreptate atunci când ai spus că el va deveni probabil mai bun. Poate că nu era la fel de bun la începutul orgiei lui criminale.

– Ah. Ah, înțeleg. Poate că primul incendiu nu a fost acoperit la fel de bine. Poate că s-a stabilit că a fost un *incendiu premeditat*.

– Exact, Books.

Motiv pentru care este minunat să ai NIBRS, care raportează incendiile premeditate și incendiile suspecte.

– Aș pune rămășag că el a dat-o în bară cu primul incendiu, spun eu. Poate că s-a întâmplat cu mai multe, nu doar cu primul.

– Așadar tu... ce faci? Arunci năvodul peste țară pentru incendii premeditate puse înainte de acest prim incendiu de la Atlantic Beach?

– Nu peste țară. Noi credem că tipul locuiește aici în Vestul Mijlociu, nu-i așa? În concluzie, voi începe de aici.

Books rămâne tăcut în spatele meu. În cele din urmă, mă uit în spate la el.

– E foarte mult de lucru, Em. Chiar dacă restrângi căutarea la Vestul Mijlociu, tot rămâne o puzderie de date de procesat. Ai de gând să începi acum? Este unsprezece noaptea.

– Voi dormi când voi fi moartă, spun eu. Sau după ce îl vom prinde pe acest individ.

30

Books mai zăbovește la ușă în timp ce eu continui să tastez.

– Poftim? spun eu.

– Noi... noi intenționăm să ieșim la un pahar.

Simt că mi se zbenguie ceva în stomac. Este ceva neobișnuit în privința lui Books. Demult, când lucra cu normă întreagă la Biroul Federal, când era pasionat de o urmărire – o urmărire presantă cu vieți în pericol –, ultimul lucru pe care l-ai fi prins făcându-l era să bea alcool. În mod constant era la capătul nervilor și mereu reconsidera dovezile. Când eram împreună, existau momente când stătea alături de mine sau în fața mea la masă, dar îmi dădeam seama că era undeva foarte departe încercând să-și găsească drumul în interiorul unui cap de monstru, punând sub semnul întrebării ipoteze, reanalizând aspecte, închizând un ochi, apoi altul, și întrebându-se dacă s-a schimbat cumva tabloul. Îmi amintesc că odată eram cu Books la un cinematograf și când, dintr-un motiv oarecare, m-am întors spre el în toiul filmului, am zărit lumina care se juca pe fața lui în timp ce scenele se succedau pe ecran și ochii lui larg deschiși și strălucitori și mi-am dat seama că dacă te uitai în spatele lor, realizai că nu se uitau deloc la ecran pentru că revedeau locuri unde avuseseră loc crime în Alameda sau în New Orleans sau în Terre Haute.

Și în momentul de față suntem tot în toiul unei urmăriri, iar el dorește să iasă la un pahar. Este dificil să înțelegi ce s-a schimbat.

Noi vom ieși la un pahar, spusese el. *Noi.* Dar acel *noi* nu mă include pe mine. Și atât cât am ajuns să țin la Denny Sasser, nu cred că e dispus să tragă un chef la ora unsprezece noaptea.

Books are tot dreptul să o facă, îmi reamintesc eu. *Este necăsătorit și la fel este și Sophie.*

Tu i-ai dat papucii. Ești ultima persoană de pe pământ care are dreptul să comenteze.

Și nu ai o treabă de făcut? Nu ești aici ca să oprești un ucigaș? Chiar dacă tu ești singura care crede cu adevărat că acest ucigaș există?

– Ar trebui să ieși, atunci, spun eu fără să mă opresc din tastat. Eu voi continua aici.

– Ești sigură că nu vrei să vii cu noi? Sau aș putea să rămân cu tine...

– Nu, sunt bine, spun eu. Oricum, uneori mă simt mai bine când sunt singură și mă concentrez asupra materialului.

Dacă am rostit vreodată un enunț adevărat, atunci am făcut-o. Mă simt mai bine singură. Mă simt mai comod. Trebuie să fiu singură. Aceste cifre și statistici, aceste tipare, referințe și informații și această vânătoare sunt singura tovărășie de care am nevoie.

Mă răsucesc pe scaun și ascult sunetul pașilor lui Books pe holul acoperit cu mochetă până când acesta se stinge în depărtare. Apoi, mă întorc la treabă.

31

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 8
4 septembrie 2012

Ziua bună, tuturor. Savurez un burger – în sânge, desi gur – și o farfurie de cartofi pai în timp ce urmăresc un meci de fotbal vechi pe ESPN Classic[1]. Îmi folosesc reportofonul ca pe un fals telefon celular, așa cum o fac mereu în spațiile publice precum acest bar. Nu aveam de gând să vă țin un discurs în seara aceasta, dar îmi trece prin minte pe când urmăresc acest meci de fotbal să ne bucurăm, așa cum se spune, de un moment instructiv.

Mă gândeam cât de mult seamănă îndemânarea mea cu cea a unui fundaș. Știu, știu – voi vă imaginați unul dintre acei băieți de pe afiș cu obrajii ca de oțel precum Peyton Manning[2] sau Tom Brady[3] și vă întrebați *Ce naiba au ei în comun cu un artist ucigaș precum Graham?*

---

[1] Canal de televiziune global din S.U.A., emis prin cablu și satelit, lansat în 1995 și specializat în programe sportive (Entertainment and Sports Programming Network) (n.tr.)

[2] Peyton William Manning (n. 1976), jucător american de fotbal în echipa Denver Broncos (n.tr.)

[3] Thomas Brady (n.1977), jucător american de fotbal pentru New England Patriots (n.tr.)

Oricine poate juca prost în postul de fundaș, la fel cum oricine poate înfige un cuțit în vreo doi oameni sau poate să apese pe trăgaci sau să țină pe cineva cu capul sub apă. Dar să fii cel mai bun, să atingi apogeul, se cere dăruire de sine, sacrificiu, disciplină, modestie și pregătire. Trebuie să te rănești, să te dejenești, să te analizezi și să-ți recunoști slăbiciunile pe care în același timp încerci să le elimini. Și acele slăbiciuni pe care *nu* le poți elimina trebuie să le minimalizezi. Trebuie să realizezi un plan care îți evidențiază meritele și îți ascunde defectele. Trebuie să faci mai mult decât să vrei doar să câștigi. Toată lumea dorește să câștige, pentru numele lui Dumnezeu. Dar câțiva dați naibii dintre noi sunt dispuși *să se pregătească* să câștige. Trebuie să faci lucruri care sunt dificile, neplăcute și dureroase.

Trebuie să faci astăzi ceea ce nimeni altcineva nu va face ca mâine să poți duce la bun sfârșit ceea ce alții nu pot.

Și apoi, bineînțeles, există testul suprem al fundașului: comanda verbală dată pentru a schimba jocul în ultima clipă. Demarezi planul. Cercetezi locul și iei o hotărâre pe moment ca să schimbi ceea ce faci. Cam asta sunt pe punctul de a face.

Pentru că tocmai am avut plăcerea să-l întâlnesc pe Luther. Luther Feagley, așezat doar două scaune mai departe de mine la bar, însoțit de o fătucă drăguță numită Tammy. Luther nu intenționează să câștige nici un premiu pentru inteligență sau rafinament. Sau pentru ținuta lui care constă dintr-un tricou gri pe care scrie „Don't Fuck with the Huskers"[1] și o pereche de pantaloni scurți lălâi. Dar, vai, Luther este absorbit de discuția cu prietena Tammy despre regulile de bază ale fotbalului, iar ea pare să nu știe foarte multe despre sport, ceea ce înseamnă că ia tot ce spune el ca pe literă de lege, chiar și

[1] „Nu vă puneți cu Huskers" – the Nebraska Cornhuskers (prescurtat Huskers) – numele echipei de fotbal american reprezentând Universitatea Nebraska din Lincoln (n.tr.)

atunci când junii isteți ca mine își dau seama că tipul habar nu are despre ce vorbește.

Acestea fiind zise, singurul meu scop în această seară era să mă delectez cu un burger și un joc cu mingea în timp ce următorul meu proiect este pe drum. Nu aveam nici o intenție cu Luther sau cu Tammy sau cu altcineva din acel bar. Dar atunci când apare ocazia, un bun fundaș dă semnalul unei schimbări de ultim moment. Atunci când jucătorii din apărare se apropie pe furiș și nu e rost de placare, fundașul alege direcția pasei rapide și caută să înscrie un gol, nu-i așa?

Cu siguranță că da. Iar Luther și Tammy pot fi prea buni pentru mine ca să las să-mi scape ocazia. Luther, pentru că nu va renunța naibii să vorbească despre lucruri pe care nu le înțelege nici pe departe așa cum crede el că le pricepe și pentru că are niște rotule mari și arătoase care sunt probabil foarte sensibile la atingere. Și Tammy, pentru că dedesubtul acelor bucle roșcate, are un minunat cap rotund. Și are și o voce puternică și guturală care e pe cale să sune absolut delicios când va începe să ceară îndurare.

Da, în concluzie, fac o schimbare de ultim moment.

Trebuie să alerg, oameni buni. E vremea să fiu sociabil.

(SFÂRȘIT)

32

Bucătăria în care stau în Aurora, Illinois, este atât de liniștită că poți auzi bâzâitul frigiderului și apa care picură de la chiuvetă. Gretchen Swanson este o femeie micuță, cu umerii lăsați și fața ridicată, cu un păr buclat și des, alb ca al lui Moș Crăciun și pieptănat cu grijă. Privirea cercetează atent undeva în depărtare, dincolo de fereastră și peste curtea din spate de o mie și ceva de metri pătrați. Nu știu dacă meditează la cele spuse de mine sau dacă se gândește la fiica ei care probabil se jucase acolo în acel leagăn acum dezmembrat sau se balansase în cauciucul acela care atârna spânzurat de stejarul uriaș.

Bucătăria este luminată intens, dar un văl întunecat stă suspendat peste tot ca și cum ceva dezgustător ar fi infestat această casă cândva animată, colorând pereții galbeni ca oul într-un bej murdar și transformând strălucirea caldă a lui Gretchen într-o stare de reținere disperată. Îmi amintesc că am trăit senzația aceea după moartea Martei când orice obiect frumos mi se părea monstruos. *Cum îndrăznește cineva să fie radios și drăguț*, gândeam eu, în perioada unor astfel de dureri și suferințe? *Cum îndrăznesc acei oameni care merg pe stradă să râdă și să zâmbească? Cum îndrăznește cerul albastru ca lavanda să fie atât de splendid?*

Mă uit înapoi pe masa de bucătărie și sar la vederea unui gândac destul de mare. Abia după ce îmi trag repede scaunul, îmi dau seama că nu este adevărat și că este doar un obiect

de ornament, o figurină de porțelan. Cine mai ține un gând de porțelan?

– Scuze, spune Gretchen. Îl avem de ani de zile. Joelle îi plăcea mult. Ea... continuă ea lăsând propoziția neterminată și își mută din nou privirea în gol. Când era o copilă, asculta cântecul ăla, *La Cucaracha*[1]. Știi cântecul ăla? *La cucara-CHA, la cucara-Cha?*

– Da, bineînțeles, răspund eu cu un zâmbet.

– Ah, ea l-a auzit la radio o singură dată când era foarte mică, să fi avut vreo trei sau patru ani. A început să danseze și încerca să pocnească din degete în ritmul muzicii. Buclișoarele ei blonde săltau peste tot, povestește Gretchen și își permite să zâmbească cu gândul la amintirea adusă în prezent. După asta, soțul meu, Earl, o striga întotdeauna *mica mea cucaracha.* Când era mică nu pronunța corect și spunea că ea era mica lui *cuckoo-clock-ah*[2].

Gretchen face grimase la gândul mângâietor și dureros în același timp. Eu îmi înăbuș propriile amintiri – la câteva ore după ce am primit vestea, eu și mama așteptam zborul spre Phoenix, mama bea un Bloody Mary după altul la barul aeroportului în timp ce avionul nostru întârzia. Tot timpul stat acolo, m-am întrebat dacă nu era posibil să fi fost o greșeală, acea posibilitate infinitezimală că semnalul se încurcase, că sora mea călătorea pe undeva peste noapte și că găzduise pe cineva în casă, că trupul ars din casa ei nu era al ei, că noi ne vom face apariția la reședința ei din Peoria în seara aceea și Marta se va apropia într-o ținută sport și cu rucsac și va spune *Ce faceți voi, aici? S-a întâmplat ceva?*

---

[1] Cântec popular spaniol, devenit cunoscut în Mexic în timpul Revoluției Mexicane (1910-1920) – *La Cucaracha / The Cockroach* (gândac de bucătărie) (n.tr.)

[2] Joc de cuvinte (cuc-ceas-ah) care rimează aproximativ cu *cucaracha* (n.tr.)

În clipa asta, nici nu am îndrăzneala să mă mișc, nici măcar să zornăi gheața din paharul cu limonadă din fața mea. Nici măcar să respir.

Gretchen închide ochii și capul îi tremură pe tăcute – reacția potrivită, am ajuns să învăț, pentru asemenea pierdere. Este atât de copleșitor, atât de neînțeles, că este zadarnic să încerci să găsești vreo noimă pentru tot ce se întâmplă. Doar dai din cap și plângi.

– În ordine, Emmy, spune ea, deși eu nici măcar nu-i văd buzele mișcându-se.

Închid și eu ochii și rostesc o rugăciune tăcută. Apoi, împing formularele în fața ei și îi dau un pix. Îi mulțumesc cu o îmbrățișare caldă și lungă, care se transformă în lacrimi de ambele părți.

Când ies, dau clic pe smartphone-ul meu și îl sun pe procurorul adjunct al statului din comitatul DuPage cu care am luat contact, un bărbat pe nume Feller.

– Mama lui Joelle Swanson tocmai și-a dat consimțământul pentru exhumare, spun oarecum alarmată de entuziasmul din vocea mea.

Am lucrat cu acest tip Feller în ultimele două zile și am reușit să scot de la el, în cele din urmă, la închiderea zilei de lucru de ieri, această promisiune: *dacă poți să o convingi pe mamă cu exhumarea, noi îl vom convinge pe medicul nostru legist să-i facă autopsia.*

Îndată ce termin cu acel apel, mai dau încă un telefon unui procuror din comitatul Champaign, o femeie numită Lois Rose, la fel de entuziasmată de apelul meu ca de apariția unei pietre la rinichi.

– Comitatul DuPage o exhumează pe Joelle Swanson pentru autopsie, îi spun eu. Și tipul vostru, Curtis Valentine, nu este nici măcar în pământ.

– Datorită ție, Emmy, îmi amintește ea. Ieri, familia Valentine a ținut o ceremonie funerară pentru Curtis în Champaign – cu

sicriul închis, evident –, dar la insistențele mele a acceptat să întârzie înmormântarea efectivă pentru câteva zile.

– Haide, Lois. Dacă oamenii din DuPage au acceptat să dezgroape un cadavru, voi de ce nu reușiți să transportați un corp de la o capelă funerară la o morgă?

Mă opresc panicată de aluzia mea dură la un *corp*. Și sora mea era tot un *corp*.

Lois Rose face un zgomot la telefon, un fel de răsuflare stridentă eliberată din adâncul pieptului.

– Ți-a spus cineva vreodată că ești sâcâitoare?

– O dată sau de două ori, da.

– Dacă îl voi convinge pe medicul nostru legist să facă această autopsie, vei înceta să-mi mai dai telefon?

Surprinzător, râd. Și când convorbirea se termină, mă opresc la mașina mea închiriată și îmi strâng pumnii atât de tare că mă tem să nu-mi fracturez vreun deget.

– În sfârșit, șoptesc eu.

În sfârșit, o autopsie – două, de fapt – ca să obținem dovada de care avem nevoie ca băieții care lucrează în Hoover Building[1] să ne dea o echipă, o armată ca să-l vânăm pe acest monstru.

[1] Aluzie la J.Edgar Hoover Building din Washington, sediul F.B.I. (n.tr.)

33

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 9
5 septembrie 2012

În regulă, în seara asta, am ceva foarte important de discutat cu voi. Am crezut că ar putea să aștepte, dar nu e posibil. Așadar când ne-am văzut ultima dată, ieri-seară la un bar din Grand Island, pe ESPN clasic se difuza o partidă de fotbal de acum doi ani cu Houston Cougars[1]. Vă amintiți desigur, că am pomenit de un tip pe nume Luther, Luther Feagley, care stătea două scaune mai departe de mine cu acea femeie pe care încerca să o impresioneze, o adevărată frumusețe numită Tammy Duffy? Oricum, după ce am încheiat ședința noastră, Luther începe să-i pălăvrăgească frumoasei Tammy despre această ofensivă fantezistă pe care tacticile Houston au numit-o „aleargă-și-marchează". Și Luther, care se exprimă taman ca un profesor, ca un adevărat academician ce este, un om de litere, îi explică cum tactica „aleargă și marchează" pune în prim-plan patru jucători din aripă împreună cu fundașul, care aruncă mingea în direcția lor.

Deci vă puteți imagina că mi-a sărit un pic mustarul.

---

[1] Echipă de fotbal american, fondată în 1946 și care reprezintă Universitatea din Houston (n.tr.)

Houston nu a folosit o ofensivă „aleargă-și-marchează". Era un atac de anvergură. Este o diferență. *De fapt*, sunt multe diferențe.

„Aleargă-și-marchează" s-a dezvoltat ca să maximizeze opțiunile fundașului care includ alergarea – vasăzică, alergi și marchezi. *De obicei*, fundașul face o rostogolire pe jumătate sau aleargă foarte repede din zona protejată[1] și atacă colțul care îi permite să alerge dacă este necesar. Și de regulă, aripa își revendică propria rută în raport cu linia defensivă aliniată în fața lor. Prin urmare, este un atac foarte dinamic cu o alergare fără cusur.

(Nota editorului: sunetele unei voci umane, estompate, ca și cum i s-ar impune să tacă, încercând să se exprime cu o voce stridentă)

Liniște acum, Luther! Nu discut cu tine. Ți se pare că vorbesc cu tine? Vorbesc despre tine. Nu e același lucru ca atunci când stau de vorbă cu tine. Înțelegi că este o diferență, Luther?

Scuzele mele, prietenul meu trebuie să învețe câte ceva despre maniere. Ei, acum, în ceea ce privește atacul de anvergură nu este nimic magic. Pur și simplu, îți amplasezi jucătorii pe post de aripă de la o margine la alta a terenului ca să acoperi apărarea și să creeze coridoare cât mai bune de trecere. Nu este ceva bazat pe improvizație.

Prin urmare, am încercat să fiu politicos. Am încercat să-i atrag atenția domnului Luther Feagley că Houston utilizează atacul de anvergură și acest bursier Rhodes[2] aici de față, acest membru cum nu se poate mai cultivat al inteligheției, acest înțelept venerabil care rătăcește pe pământ dedicându-se învățăturii esențiale, hotărăște să stea de vorbă cu mine de parcă ar

---

1 *Pocket* în fotbalul american, zona protejată din jurul fundașilor formată din cei care blochează *(blockers)* apărătorii (n.tr.)

2 Bursă de studii la Universitatea din Oxford, înființată în 1902 prin testamentul bancherului Cecil J. Rhodes, foarte competitivă și foarte severă în selecție (n.tr.)

un organism cu o singură celulă. Știi care a fost greșeala ta, Luther? Știi? Dacă ghicești, îți voi da dinții înapoi. O parte din ei măcar. Cei de sus.

Nu? Suntem agitați? Greșeala ta a fost să insulți o persoană necunoscută. Arătam ca un tip drăguț, normal și inofensiv, nu-i așa?

Va trebui să renunț la reportofon – nu, stai, îl voi prinde de hamorac... gata, bine, mă poți auzi în continuare... acum vino aici, dragostea mea...

(*Nota editorului: strigătele înăbușite ale unei femei continuă de-a lungul părții rămase din această înregistrare*)

Ești... mai grea decât... mi-am imaginat... acolo. Uuf!

În regulă, domnișoară Tammy Duffy, urmează să ne distrăm. Dă-mi voie... mai întâi... să te așez... mai confortabil. Haide, acum, nu te lupta cu mine... (*zgomot prea slab ca să fie auzit*) să faci asta un pic mai blând...

Să-ți spun drept, Luther, nu mă așteptam la această deviere. Seara trecută, intenționam să mănânc un burger la bar, să urmăresc o partidă de fotbal clasică și să-mi văd de drumul meu vesel. Dar am făcut o schimbare de ultim moment pentru că tu ești cretin.

Și am de gând să te las să alegi, Profesore Aleargă-și-Marchează. Pot să te ucid pe tine primul sau pot să-ți ofer un loc în rândul întâi ca să vezi ce fac cu Tammy înainte de a mă ocupa de tine.

Grea decizie? De acord, atunci rămâne invitația cu rândul întâi. Socotesc că partea de avantaj pentru tine va fi un supliment de viață de treizeci de minute. De asta vă și agățați voi, tipii, cu atâta disperare, nu? Fiecare ultimă suflare?

Ei bine, când vei termina de urmărit ceea ce fac cu Tammy, îți vei reconsidera decizia luată.

(*SFÂRȘIT*)

34

Mă desprind de lângă computer și mă holbez la ceas. Au trecut de cinci. Pe unde or fi ei? Picioarele mele bat toba pe pardoseală. Mintea nu se mai poate concentra. Se presupune că înot prin marea de informații de la NIBRS în căutare de incendii premeditate nerezolvate sau incendii suspecte, dar nu mă pot concentra, nu și acum când suntem atât de aproape. Fiecare dintre cele două comitate, Champaign și DuPage, mi-a promis rezultatele autopsiilor până la ora cinci. Ei bine, este trecut de ora cinci, oameni buni – unde sunteți?

Merg la biroul lui Books. Sophie Talamas stă pe scaunul aflat de cealaltă parte a biroului lui atât de aplecată în față că ea și Books pot vorbi unul cu celălalt încet, fiecare dintre ei având coatele pe suprafața biroului și capetele foarte apropiate. Între ei există o anume familiaritate, iar în limbajul trupului, o intimitate subtilă. Nu trebuie să fii vreun Einstein ca să pricepi. Chiar și o maimuță oarbă ar fi putut vedea atracția dintre ei.

Când mă zăresc, se retrag unul din apropierea celuilalt. Fiecare se lasă pe spate împărtășindu-mi cu expresiile de pe fețele lor că nu eram așteptată. Îmi doresc să fi putut da înapoi din încăpere, dar gestul meu ar face ca totul să fie încă și mai stânjenitor.

– Ai primit deja datele de la laborator? întreabă Books revenindu-și.

Clatin capul și ridic smartphone-ul.

– Se poate întâmpla în orice clipă, presupun.

– Intră. Ia loc.

Sophie își mută scaunul în spate și pune la dispoziție locul de lângă ea.

– Te-ai descurcat la incendiile de noaptea trecută? o întreb.

I-am dat sarcina pe care o executasem eu în ultimul an, să monitorizeze site-uri și să-și creeze alerte pentru mesaje cu informații de ultimă oră pentru a putea ține sub observație toate incendiile care au loc de-a lungul zilei, în căutarea noastră disperată a următoarei crime comise de suspectul nostru.

– Da, spune ea. Nimic de ieri și nici din noaptea trecută.

Dau din cap cam fără tragere de inimă. Nu prea am certitudinea că e bună la treaba asta. Aș mai verifica o dată munca ei dacă aș avea timp. Suntem o echipă de patru persoane care face treaba unei duzini de oameni.

– Tocmai îi explicam lui Sophie despre problema noastră jurisdicțională, spune Books fără să-l îndemne cineva, probabil doar citind expresia de pe fața mea.

Dau din cap aprobator ca și cum l-aș crede. După cum se îngrămădeau unul în altul și după cum s-au desprins unul de celălalt când m-au văzut, nu cred că o problemă jurisdicțională era subiectul conversației lor.

FBI-ul nu are jurisdicție asupra acestui caz până ce cazul nu traversează granițele statului și chiar dacă putem dovedi crimele din Champaign și Lisle, Illinois, nu s-a traversat nicio graniță. Așa că, dacă autoritățile locale nu ne cer ajutorul, nu avem succes. Este un obstacol pentru noi, dar în clipa de față avem doar obstacolele, prin urmare cazul trebuie să stea la rând.

– N-am vrut să întrerup, spun eu.

– Nu fi prostuță, spune Books cu prea mult entuziasm. Intră.

Salvată de clopoțel. Clopoțelul de pe telefonul meu care îmi anunță mesajele primite. Mă uit să văd care este mesajul.

– Autopsia lui Joelle Swanson, spun eu.

35

Postez mesajul primit pe desktop, unde raportul de la Biroul de medicină legală al Comitatului DuPage va fi mai ușor de citit. Am citit doar un singur raport de patologie medico-legală în viața mea și acela de la o altă jurisdicție, așa că nu-s tocmai o expertă în domeniu. Dar ca și ultimul pe care îl citisem – probabil la fel ca la toate celelalte – are o concluzie concisă la sfârșit care rezumă, în termenii potriviți neinițiaților, ce a descoperit medicul legist cu privire la moartea lui Joelle Swanson din Lisle, Illinois. Dau un clic pe el și îmi țin respirația.

> Detectivii specializați în incendii nu au găsit nici o dovadă de cauză intenționată în ceea ce privește incendiul în sine și au dedus că focul s-a produs de la o lumânare aprinsă în dormitorul decedatei care a acționat asupra perdelelor și s-a răspândit de la un cap la altul al etajului casei.

– Bine, mormăi eu.

Nimic nou sub soare. Tipul a reușit să-l facă să pară un incendiu accidental. Nu e nici o surpriză. Acum să vedem testele științifice.

> Prezența depunerii de funingine pe mucoasa traheală și pe partea dorsală a limbii este compatibilă cu

decedata, care era în viață la momentul incendiului și care a inhalat fum și alte substanțe chimice toxice. Țesutul moale și sângele din organele recuperabile erau de culoare roșie, ceea ce este de obicei evident la nivelul de carboxihemoglobină de peste treizeci la sută și, în consecință, revelator în legătură cu inhalarea nivelului toxic de monoxid de carbon și cianuri.

– Nu se poate așa ceva, spun eu.

Joelle a inspirat fum, se spune. Păi, Joelle era în viață când a izbucnit focul?

Aceste constatări includ și lipsa oricăror dovezi de rănire pe trupul decedatei cauzate de traume brutale sau alte forțe externe în afară de căldura generată de foc.

Nu există nici o dovadă de răni cauzate prin înjunghiere sau împușcare sau orice altceva de acest fel și nimic care să nu poată fi explicat prin prezența flăcărilor sau a căldurii intense generată de acestea.

– Nu, spun eu.

Pe baza constatărilor de mai sus, se concluzionează că moartea a fost ACCIDENTALĂ, iar cauza morții a fost asfixierea ca urmare a inhalării fumului în timpul incendiului.

– Nu! strig eu lovind tastatura într-o parte și aruncând-o astfel în aer pentru ca mai apoi să cadă într-o parte a biroului, unde și rămâne atârnată de fișa de conectare.

– Vești proaste? aud vocea lui Books care apare în ușă.

– Nu e bine, spun eu. Nu poate fi bine. Nu au dreptate.

Mă ridic de pe scaun împleticindu-mă și îmi sprijin capul de perete cu privirea spre podea. Books se apropie de biroul meu și citește raportul afișat pe computer.

– Iisuse, îmi pare rău, Emmy.

Telefonul meu sună din nou, un alt mesaj. Nu mă mișc. Țin capul lipit de perete și privirea concentrată pe podea.

– Probabil că un alt mesaj în căsuța mea poștală, spun eu. Presupun că este raportul de la medicul legist din comitatul Champaign.

– Stai așa, spune Books și repune tastatura la loc folosind apoi și mouse-ul. Da. Este chiar aici.

– Citește-l pentru mine, te rog, Books, spun eu și închid ochii în timp ce vremea trece și amintirile mă copleșesc, mai ales cearta cu mama după moartea Martei.

Ceva nu e în regulă, îi spuneam eu mamei. *Ar fi trebuit să le cerem o autopsie.*

De ce, Emmy? Pentru că tu crezi că patul ei era într-un alt loc decât atunci când ai vizitat-o în urmă cu o lună?

Nu cred, știu sigur. Orice ai spune, mamă... eu sunt neîncrezătoare. Consider că ar trebui...

Consideri că ar trebui să-i lăsăm să-mi căsăpească fetița și să-i scoată toate organele? Nu crezi că a suferit suficient de la arsuri? Vrei să o taie în bucăți ca la un experiment științific? Nu voi accepta.

– La naiba, rostește încet Books. La naiba!

– Nu mai citi, îi spun eu.

– Îmi pare rău, Em. Este aproape la fel ca raportul de la DuPage. Medicul legist din comitatul Champaign consideră moartea lui Curtis Valentine accidentală, cauzată de inhalarea de fum.

Acum îl simt pe Books cum mă atinge. Își pune mâinile pe umerii mei.

— Nu. Nu mă atinge, mă desprind repede de lângă el și mă îndrept spre cealaltă parte a încăperii. Toți greșesc. Nu vezi asta? Amândouă rapoartele sunt greșite!

Hooks nu mă mai privește și își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor de la costum. Fără îndoială, *nu* înțelege. El vede doar o femeie care se agață cu încăpățânare de un adevăr care nu este deloc adevăr, o fetiță care insistă că Zâna Măseluță[1] există cu adevărat.

— Îmi pare rău, spune el din nou. Chiar îmi pare rău.

[1] Eroina celebrei cărți cu același titlu (*The Tooth Fairy*), scrisă de britanicul Peter Collington și apărută în 1998 (n.tr.)

36

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 10
7 septembrie 2012

Mă uit la acest băiat. Are cinci ani, poate șase. Are ochi căprui, părul nespălat și răvășit și poartă jeanși. Nu este încălțat, dar nici ceilalți copii nu sunt pentru că este o condiție de bază în zona de joacă a copiilor, Rocky Mountain Play Park, din interiorul mallului. Părinții stau în preajmă, discută unul cu altul sau își sorb cafelele cu lapte sau își admonestează pruncii să se joace frumos sau să încetinească viteza sau să nu-și slăbească din ochi surioara.

Probabil că sunt vreo cincizeci de țânci care aleargă pe pardoseala căptușită cu spumă poliuretanică, se urcă pe ramele de cățărat sau alunecă pe tobogane cu Porky Pig[1] sau călătoresc pe plută cu Sylvester[2] și Tweety Bird[3]. Cei mai mulți dintre ei nu par să se cunoască, dar interacționează oricum în maniera aia stângace în care o fac copiii, uneori fiind drăguți, alteori nepoliticoși sau chiar grosolani, câteodată având nevoie de un arbitru și din când în când fiind amabili. Unii dintre ei

---

[1] Personaj de desene animate creat în 1935 (n.tr.)

[2] Personaj de desene animate – motanul Sylvester – creat în 1941 (n.tr.)

[3] Personaj de desene animate, un canar drăguț, care a debutat în 1942 (n.tr.)

formează grupuri și se deplasează de la un loc de joacă la altul, alții merg singuri și se alătură, nu contează cu cine, la locul pe care au ajuns să-l viziteze.

Dar nu și acest băiat. El stă pe un capăt de podea, nu se joacă cu nimeni, dar îi urmărește pe ceilalți copii în timp ce aleargă în viteză pe lângă el și nu-l iau în seamă. Acum un minut, o minge din material spongios s-a rostogolit spre el și el a trimis-o înapoi spre o fetiță care a luat-o fără să-i mulțumească.

Puștiul vrea să fie o parte din ceea ce fac ei. Îmi dau seama. Pot să observ dorința din privirile lui în timp ce urmărește acești copii neastâmpărați care aleargă, strigă și râd. Și el vrea să alerge, să strige și să râdă. Dar ceva îl împiedică și îl ține nemișcat la colț. Se simte ca și cum n-ar aparține locului.

Dar dorește să aparțină. Dorește cu adevărat. Măcar dacă i-ar da o șansă, ar vedea și ceilalți copii că el este exact ca ei, un puști care vrea doar să se simtă în siguranță, să-și înțeleagă locul și să fie parte a comunității. Și el dorește aceleași lucruri pe care le doresc și ei. Și el se teme de aceleași lucruri de care se tem și ei.

Ridică-te, băiețele. Nu-ți fie teamă. Ei se vor bucura de prezența ta, chiar se vor bucura.

Rog pe cineva să-i dea o șansă. Să-i întindă o mână sau să-l strige. Nu e nevoie de cine știe ce efort. Doar un gest minuscul de bunătate și el va fi fericit să se alăture. Nu are nevoie de mai mult. Vorbesc serios – nu are nevoie de mai mult. Pur și simplu are nevoie de o persoană, doar o singură persoană, care să-i arate cel mai neînsemnat semn de bunătate înainte de a fi prea...

(*Nota editorului: pauză de șaptesprezece secunde*)

Ridică-te, băiețele. Ridică-te și mergi la joacă.

(*SFÂRȘIT*)

37

Books ține ușa deschisă pentru mine ca un gentleman ce este, așa că sunt prima care zărește expresia încrezută a bărbatului care stă în fotoliul de piele, nimeni altul decât directorul adjunct Julius A. Dickinson.

(A vine de la Antipatic. Până și părinții lui au știut că avea să fie un cretin.)

– Ia te uită.

Dick reușește întotdeauna să facă altceva atunci când intri în încăpere, totul pentru a scoate în evidență lipsa ta de importanță și de a o reliefa pe a lui. Astăzi citește ceva, un fel de catalog sau o broșură.

– Nu e nevoie să luați loc, spune el oprindu-ne, pe mine și pe Books, în timp ce înaintam foarte aproape de biroul lui. Nu va dura mult.

După ce ne face să așteptăm în timp ce răsfoiește tacticos broșura din fața lui, ne privește pe amândoi peste ramele ochelarilor.

– Se pare că ați avut o săptămână plină de evenimente în Chicago, spune el. Ia să vedem dacă mă exprim exact. Emmy aici de față ne-a asigurat că un ucigaș se află în toiul unei orgii criminale naționale și, în mod strălucit, eludează identificarea printr-o schemă inteligentă de incendii premeditate. Și din câte se pare, această schemă include rearanjarea poziției patului în dormitor ca să maximizeze afluxul de oxigen din încăpere și, în consecință, puterea focului.

Reproduce asta aproape textual din raportul pe care l-am înaintat ieri, un raport pe care Dick l-a cerut de la noi. În concluzie, măcar l-a citit.

– Și în cursul săptămânii voastre pline de evenimente, continuă el, ați putut constata că, din cele cincizeci și cinci de incendii care au alcătuit această așa-zisă orgie criminală, aproximativ jumătate pot fi confirmate ca având locul faptei acolo unde patul era așezat vizavi de o ușă deschisă. Dar, merge el mai departe după ce dă o pagină din documentul din care citește, nu știți dacă paturile au fost în acea poziție tot timpul sau dacă fantoma ucigașului nostru în serie le-a mutat în acel loc.

Cu excepția Martei, simt eu nevoia să spun. *Patul Martei a fost în mod categoric mutat.*

– Cât despre cealaltă jumătate de incendii, nu aveți nici o idee despre locul unde se afla patul. Informațiile nu au fost suficiente. E adevărat tot ce am spus?

– Adevărat, spune Books.

– În regulă, atunci, continuă Dickinson. Aproape jumătate dintre aceste dormitoare aveau paturile chiar vizavi de o ușă deschisă? Aș considera asta un fapt *foarte* semnificativ...

Mă privește cu urma unui zâmbet pe față.

– ... dacă aș fi editor la *Better Homes and Gardens*, adaugă el. Dar nu sunt. Sunt director adjunct la FBI și găsesc informația în discuție uluitor de neînsemnată și nesemnificativă. Dar știți ce am găsit foarte semnificativ?

Îmi mușc buza de jos și spumeg de furie.

– Ceea ce găsesc eu extrem de semnificativ sunt constatările celor doi patologi legiști independenți, care au studiat două victime diferite din subansamblul vostru și au ajuns la concluzia că aceste decese au fost accidentale. Nu omucideri.

Dick ia telefonul și ridică broșura în fața lui. Abia atunci realizez că este vorba de un meniu. Nemernicul își alege felurile de mâncare pentru prânz.

– Lydia, spune el în telefon. Voi lua un sandvici cu friptură de porc și niște salată de cartofi. Și vreau și două murături. Nu una. Două.

Dick își pune din nou telefonul la piept și se uită la noi.

– Această investigație este acum închisă în mod oficial Books, numirea ta temporară este revocată conform legii.

Books rămâne tăcut și cu brațele la spate.

– Și Emmy, adaugă Dickinson cu expresia schimbată, revin-o la ora șase în această seară ca să putem discuta situația suspendării tale.

Rămân pe poziție, dar Books mă ia de braț și mă conduce afară în timp ce Dick termină de întocmit comanda pentru masa de prânz.

38

– Ai fi putut măcar să fi luptat pentru noi, îi spun eu lui Books în lift. Ai mult mai multă influență decât am eu.

– Nu și asupra lui Julius, spune Books clătinând din cap. Și probabil nici asupra directorului. Nu mai am.

– Ai fi putut totuși lupta pentru ceea ce e adevărat, spun eu.

– Da? ripostează el întorcându-se spre mine. Și ce este adevărat? Te rog, spune-mi, Emmy.

Abia după replica asta, îmi dau seama de tăcerea relativă a lui Books din ultimele treizeci și șase de ore, de când am primit rapoartele de la autopsii. Am presupus că eram de aceeași parte a baricadei și că furia mea, frustrarea și determinarea mea îndărătnică vorbeau pentru amândoi.

– Tu nu mă mai crezi, spun eu. Nu crezi că acestea sunt crime.

– Păi, spune el și tușește ridicând mâinile, Emmy, sunt anumite fapte pe care trebuie să le acceptăm.

Fac un pas înapoi de lângă el.

– Nu pot să cred asta.

– Hei, zice el întinzând mâna spre mine.

– Nu mă lua pe mine cu *hei*, Books. Spune doar ce ai de gând să spui.

Books trage aer în piept.

– Emmy, nu este o problemă de îndoială sau de încredere în spusele tale. Nu știi că toate astea sunt crime, cum nu știu nici eu. Este o problemă de încredere în informații. Și informațiile arată că nu este vorba despre crime.

– Nu, ripostez eu, informațiile arată că omul nostru e genial la acoperirea crimelor.

– Ah, îmi pare rău! spune Books punându-și mâinile pe cap. Așa este. Mai întâi, lipsa totală a oricărei dovezi de incendiu premeditat înseamnă că tipul este un incendiator genial. Apoi, lipsa completă a oricărei probe de crimă dovedește că este și un ucigaș genial. Și ce mai urmează? Lipsa deplină a dovezii că este un asasin de pe planeta Marte demonstrează că este un *genial* asasin marțian. Lipsa dovezii că el este Iepurașul de Paște confirmă că Iepurașul de Paște este cel mai strălucit ucigaș incendiator pe care omenirea l-a văzut vreodată!

– Minunat! strig eu. Ești exact ca Dickinson, știi asta? Îmi pare sincer rău că ți-am irosit timpul, Books.

Books atinge cu mâna panoul liftului, apasă cu putere pe butonul de întrerupere în caz de pericol și oprește liftul atât de brusc încât aproape că îmi pierd echilibrul. Gâtul i se colorează într-o nuanță de purpuriu-închis și sprâncenele ridicate se arată mânioase.

– Nu mă așeza pe mine în aceeași categorie cu Julius, spune el îndreptând un deget spre mine. Ți-am ținut mereu partea. Am vrut să ai dreptate. Știu cât de important este acest lucru pentru tine. Dar *nu* ai dreptate, Emmy. Și este vremea să te oprești aici. Amintește-ți de Marta ca de omul remarcabil care a fost și fă ceea ce fac toți ceilalți care au pierdut pe cineva drag: jelește. Și cu timpul vei depăși momentul. Această cruciadă îți amenință sănătatea și urmează să devină finalul carierei tale dacă nu ești atentă. Și fiindcă veni vorba despre asta... continuă el și lovește butonul punând din nou liftul în mișcare, deși apăsase pentru etajul următor, care nu era destinația noastră, ar fi bine să fii foarte drăguță cu Dickinson la ora șase căci, altfel, nu vei mai lucra în veci la această instituție.

39

Merg fără țintă omorându-mi vremea până la întâlnirea mea fatidică de la ora șase cu Dick. Pe Pennsylvania Avenue Northwest trec pe lângă clădirea Arhivelor Naționale și îmi amintesc că am venit aici când eram o copilă, într-o vacanță de vară. Tata era foarte captivat de turul clădirii FBI, lucruri legate de polițai și hoți din copilăria lui, relicve rămase de la cazuri celebre precum Machine Gun Kelly[1], Pretty Boy Floyd[2] sau Baby Face Nelson[3], mitraliere-umbrelă, Colt-ul lui John Dillinger[4], numeroase bilete de răscumpărare de la Cazul Lindbergh[5].

---

[1] George Kelly Barnes (1895-1954), cunoscut sub numele de George Machine Gun Kelly, a fost un criminal american notoriu în perioada prohibiției, poreclit astfel după arma preferată, un pistol-mitralieră Thompson (n.tr.)

[2] Charles Arthur Pretty Boy Floyd (1904-1934), gangster american și jefuitor de bănci, poreclit Pretty Boy (Frumușelul) de un martor pentru descriere la poliție (n.tr.)

[3] Lester Joseph Gillis (1908-1934), cunoscut sub pseudonimul George Nelson și mai bine sub porecla Baby Face (Față de copil) Nelson pentru expresia feței și statura lui mică, a fost un gangster american și jefuitor de bănci în perioada anilor 1930 (n.tr.)

[4] John Dillinger (1903-1934), jefuitor american de bănci, partener cu Baby Face Nelson care, de fapt, purta cu el două pistoale Colt M1911A1 (n.tr.)

[5] Cazul de răpire (martie 1932) a fiului celebrului Charles A. Lindbergh, eroul Americii, omul care realizase primul zbor transatlantic, sfârșit tragic cu moartea copilașului, deși părinții răspunseseră cu 50.000 de dolari la biletul de răscumpărare (n.tr.)

Mama și Marta se bucurau de ofertele Institutului Smithsonian dintre care Muzeul Aerului și Spațiului era preferatul lor.

Mie îmi plăceau cel mai mult arhivele, înregistrările care datau de secole, ideea de a recrea trecutul pentru o mai bună înțelegere și chiar previziune a viitorului, înțelegerea unei istorii întreținute, o comuniune între prezent și trecut. Când eram copilă, tata a prezis că voi fi arheolog, dar nu am dorit să sap în trecut atât de departe. Nu am fost niciodată interesată de hieroglife, de piramide sau de oase de dinozaur. Am râvnit la numere, cifre și fapte lesne de pus pe categorii. Faci calculul, intuiești o formulă și anticipezi un rezultat. Matematica a fost prima mea dragoste. Obișnuiam să mă joc în minte cu numerele. Cândva, un profesor mi-a spus că dacă vei aduna orice număr reprezentat de o singură cifră și vei obține o sumă care este divizibilă cu trei, atunci și numărul original este divizibil cu trei. De atunci, niciodată nu am mai privit un număr fără să rezolv în minte acea ecuație. Adresa 1535 Linscott a devenit 1 + 5 +3 + 5 = 14, care nu este divizibil cu trei și, în concluzie, nici 1535 nu este. Plăcuța de înmatriculare KLT 438 a devenit 4 +3 +8 = 15, care este divizibil cu trei și la fel era și 438.

Viața nu este doar numere și formule, obișnuia Marta să-mi spună, sora geamănă și savantă. *Trebuie să și trăiești, Emmy. Trebuie să te întâlnești cu oameni și să-i lași să-ți pătrundă în suflet.*

De acord. Am făcut asta cu Books. L-am lăsat să-mi pătrundă în suflet. Dar acum s-a terminat și acel foc nu va mai fi reaprins, nu din lipsă de scânteie, ci pentru că eu nu mai sunt în stare să mențin acel foc veșnic. Știam că aveam să-l dezamăgesc mai devreme sau mai târziu. Era inevitabil. El avea să se deprindă cu o viață alături de mine și apoi avea să realizeze că

---

[1] Institut de învățământ și cercetare (fondat în Washington, august 1846) și un complex de muzee, administrate și finanțate de guvernul Statelor Unite, dar și de fonduri caritabile, contribuții benevole și din profiturile obținute din operațiunile sale de retail (n.tr.)

nu eram persoana pe care și-o imaginase și nici persoana pe care o *dorise*. Era mult prea generos să o spună și nu avea să mă abandoneze, dar avea să fie exilat spre o existență mediocră, alături de o soție care era mai mult un prieten, un companion, decât o iubită. Probabil că nu avea să realizeze niciodată de ce-l salvasem, de glonțele pe care îl evitase. Nu va înțelege niciodată că i-am făcut o favoare atunci când am pus capăt relației noastre.

Avea dreptate cu tot ceea ce a spus în lift? Este aceasta doar o cruciadă a mea și un fel de divorț de realitate? Este acesta modul ales de mine ca să fac față morții Martei? Sunt o fată care a crescut adorând statisticile și bazându-se pe ele, întoarce brusc spatele la toate realitățile și crede în monștrii înfricoșători din dulap?

Poate că era timpul să mă maturizez.

Poate că era timpul să-mi salvez cariera la FBI.

Verific ora. Este cinci fix. Mai bine mă întorc. Nu vreau să ajung târziu la întâlnire.

E vremea să-mi calc pe mândrie și să văd dacă îmi pot păstra postul.

Înainte de a ajunge la Hoover Building, telefonul meu celular sună.

Identitatea apelantului îmi arată că sunt căutată de Sophie Galamas.

– Ai avut dreptate, Emmy, îmi spune ea cu sufletul la gură. Ai avut perfectă dreptate!

40

Mă opresc la umbra unor arbori de-a lungul Pennsylvania Avenue Northwest, briza îmi mișcă ușor părul și turiștii se plimbă în tihnă pe trotuare în timp ce muncitorii își croiesc drum printre ei în drumul lor spre casă. Îmi lipesc mâna peste urechea dreaptă să ascult mai bine cu stânga cuvintele lui Sophie Talamas, în timp ce ea galopează prin descoperirea anunțată.

– S-a întâmplat vineri, spune ea. Numele victimei este Charles Daley, un vânzător de pantofi care locuia în Lakewood, o suburbie din Denver. A fost găsit mort în dormitorul lui, care a fost și locul de unde a izbucnit focul. Știu că mă vei întreba unde era așezat patul din cameră, dar încă nu am aflat.

Dau din cap aprobator, deși ea nu mă poate vedea.

– Pare a fi mâna omului nostru, consimt eu. Dar...

– Dar ce?

– Dar de obicei el ucide câte doi oameni în fiecare loc unde călătorește, spun eu. Tu te referi doar la unul din Lakewood?

– Ei bine... aici e problema, spune ea. Răspunsul scurt este da, doar unul. Dar mă așteptam să descopăr și un al doilea incendiu, așa cum ai spus tu, în aceeași zonă. Așa că mi-am extins căutarea un pic și cred că l-am găsit și pe al doilea. Deși, este puțin altfel.

– Altfel cum?

– Au fost două victime în incendiu, spune Sophie. Toate celelalte sunt la fel. Focul din dormitor, cauză accidentală

dar două victime, Luther Feagley și Tammy Duffy, care locuiau împreună într-o casă din Grand Island, Nebraska.

– Nebraska? La ce distanță este de Lakewood, Colorado?

– La aproximativ șase sute patruzeci de kilometri. O călătorie de șase ore cu mașina. Dar este de înțeles, Emmy. Luther și Tammy au fost găsiți morți în Nebraska cu două zile înainte de crima din Denver – miercuri, cinci septembrie. Dacă ipoteza ta, că omul nostru locuiește în Vestul Mijlociu, este corectă, păi atunci, ar fi putut circula pe autostrada I-80, partea de vest, spre Denver. Grand Island, Nebraska, este chiar în drum, dincolo de autostrada I-80.

Prelucrez datele.

– Prin urmare, tipul a plecat cu mașina din, să zicem, Illinois sau oriunde ar locui, de-a lungul autostrăzii I-80. Miercuri se oprește la Grand Island, Nebraska, și ucide cele două persoane, pe Luther și Tammy, după care are suficient timp să ajungă la Denver până vineri și să-l omoare pe vânzătorul de pantofi.

– Exact. Ai avut dreptate, Emmy. Tipul s-a pus pe treabă după Ziua Muncii. Ai avut perfectă dreptate.

Poate că da, dar niciunul dintre șefi nu mă crede. Tocmai mi s-a comunicat din partea a doi patologi legiști independenți și a unui director adjunct al FBI-ului că greșesc. Toată căutarea mea a fost oprită, autoritatea revocată.

– Cum a mers cu Dickinson astăzi? întreabă ea.

Încerc să mă gândesc la cuvintele potrivite.

– Încă n-am ajuns.

– Păi, nu ne putem opri acum, Emmy. Trebuie să-l prindem pe acest individ.

De pe buzele ei la urechile lui Dumnezeu. Sau la urechile lui Dickinson. Sophie are dreptate, bineînțeles. Nu mă pot opri acum. Pentru că el nu se oprește. Dar cum să o fac?

Cum voi susține această investigație?

41

Înainte de a urca pentru întâlnirea cu Dickinson, mă opresc în fața locului amenajat special pentru biroul meu. Îl zăresc pe Books în biroul din capătul holului, cel pe care i l-au oferit când a revenit în activitate pentru această sarcină temporară. Asta este ierarhia strictă a Biroului Federal. O persoană care, deși nu este angajat cu normă întreagă, primește un birou doar pentru că a avut titulatura de *agent special.*

Cele câteva obiecte pe care Books le-a adus cu el ca să-l facă să se simtă ca acasă – o fotografie a părinților, o minge de fotbal cu autografe din 1995 de la echipa Kansas City Chiefs, certificatul lui FBI – sunt acum într-o cutie gata pentru a fi transportate înapoi la Alexandria. Books arată ostenit. Ochii îi sunt obosiți și grei. Cravata desfăcută. Poate că se bucură că a terminat cu această scurtă sarcină. Poate că abia așteaptă să se întoarcă din nou la librăria lui.

Mă îndrept spre biroul lui Books..

– Am fost puțin cam dură cu tine mai înainte, îi spun eu. Știu că ai făcut totuși multe să mă ajuți până acum.

Books zâmbește timid și face semn cu mâna dorind să subliniez lipsa de importanță a subiectului.

– Au mai avut loc două crime, spun eu. Una în Nebraska și una în Colorado, într-un interval de două zile. Tipul a pornit la drum. Același profil, același m.o.[1]

---

[1] Prescurtare de la termenul latin *modus operandi* (mod de operare), folosit și de criminaliștii români (n.tr.)

Books clatină din cap.

– Și aceleași constatări la autopsie, pun rămășag, dacă se va ajunge vreodată până acolo. Moarte provocată de inhalarea de fum și generată de incendiul accidental.

Probabil că are dreptate în privința asta. Nu poți rezolva o crimă dacă nimeni nu este dispus să afirme că există în primul rând o crimă.

Books îmi face un semn din cap.

– Știi vorba aia: nu poți zice că lucrezi la FBI până nu ai parte de unul din astea.

– Unul din care?

– Unul care scapă. Un caz nerezolvat.

Adevărat. Books are un asemenea caz despre care obișnuiește să vorbească tot timpul.

– Cowgirl Killer[1], spun eu.

Books își mușcă buzele pentru o fracțiune de secundă și dă din cap aprobator. Șapte crime în decursul unei perioade de șase ani în sud-vest – Texas, New Mexico și Arizona. Victimele erau toate femei atrăgătoare care se trăgeau din familii cu ferme. Ucigașul le tăia brațele și picioarele înainte de a le viola. Amănuntele sinistre au apărut în toate ziarele.

Dar acest detaliu nu era: faptul că le tăia limba și le-o îndesa în gură.

Books a intrat în anchetă târziu, dar așa cum mi-a relatat, acel caz l-a terminat pur și simplu. A lucrat la el ani în șir fără nici un rezultat. Neoficial, printre cei de la FBI – cei cărora le place să boteze operațiunile – cazul era numit Cowgirl Killer. Ultima crimă a fost săvârșită în urmă cu cinci ani sau cam așa ceva. Books se frământă cu acest caz de atunci încoace.

– Speri că a ajuns să fie identificat pentru altă crimă sau poate că a murit, spune Books. În fiecare zi te întrebi, oare mai este în viață, liber și în putere să-și continue orgiile? Va fi astăzi

[1] Ucigașul de văcărițe (în limba engleză, în original) (n.tr.)

ziua când va ucide pe altcineva, va fi o altă persoană sacrificată pentru că tu nu ai reușit să-ți faci treaba așa cum se cuvenea.

Pe scurt, asta este exact ceea ce eu nu-mi doresc. Nu vreau ca suspectul nostru să devină povestea mea moralizatoare. Nu vreau ca el să devină un Cowgirl Killer al meu.

Books se ridică de pe scaun și vine spre mine.

– Indiferent ce se întâmplă cu Dickinson, păstrează-ți pu tul, Emmy. O să te insulte, o să te umilească și o să se distre de minune. Pur și simplu, înghite și taci, în regulă? Rabd toate mizeriile dacă asta-i tot ce trebuie să faci ca să rămâi l Biroul Federal. Pentru că poți fi mai eficientă din interior.

– Mai eficientă...

Books își pune mâna pe umărul meu.

– Mai eficientă în descoperirea criminalului tău incendiato puștoaico. Dacă crezi cu adevărat că acest individ există aceste lucruri se întâmplă, atunci nu asculta ce spune altcineva Nici eu, nici Dickinson, nici cine știe ce medic legist. Chia dacă trebuie să faci totul de una singură, nu renunța.

Privirile noastre se întâlnesc pentru o clipă foarte scurtă, dar prețioasă, înainte ca fiecare dintre noi să ne uităm în altă parte. Books are dreptate, desigur. Și acesta a fost mereu și planul meu. Nu am absolut nici o intenție să renunț la această investigație.

Singura problemă este ceea ce voi fi obligată să sacrific ca să merg mai departe.

42

– Emmy, te rog intră, spune Dickinson.

Asistenta lui, Lydia, nu mai este prezentă și etajul unde își au directorii birourile este pe jumătate gol și foarte liniștit. Încăperea, adică biroul lui Dickinson, mi se pare mai mică decât de obicei.

Pentru prima dată, Dickinson nu se preface că e ocupat cu altceva, ca să mă facă să aștept în timp ce el își aruncă un ochi peste un raport sau examinează atent un meniu pentru masa de prânz sau stă de vorbă la telefon ca să scoată în relief totala mea lipsă de importanță. De data asta, Dickinson se arată mai nerăbdător să mă vadă și mă privește cu acea expresie sălbatică, un animal de pradă care miroase sângele din apă. Acum mă stăpânește. Sunt a lui. Amândoi știm asta. Am pierdut. El a câștigat.

Merg spre fotoliul de lângă biroul lui, dar rămân în picioare.

– Poți să iei loc dacă vrei, spune el.

– Rămân în picioare.

De plăcere, Dickinson scoate un sunet caracteristic desprinzându-și limba de cerul gurii.

– Emmy, Emmy, Emmy. Cea care alege mereu calea cea mai dificilă când este disponibilă una mai ușoară.

Amândoi știm ce vrea el să spună prin calea mai ușoară. Am aflat-o cu mai mult de un an în urmă, prima dată când și-a pus mâna pe șalele mele într-un mod familiar și când obișnuia să dea târcoale pe lângă umărul meu sub pretextul că revede

ceva pe ecranul computerului. Apoi, referirile ocolite la un pahar sau o cină după orele de lucru și după asta, în cele din urmă, ziua aceea când mi-a cerut să plec cu el pentru un weekendul în Manhattan. Îmi amintesc că la început, n-am realizat deloc – eram atât de departe de ideea unei relații romantice cu acest tip încât nu mi-a trecut prin cap că el vorbea despre o escapadă de îndrăgostiți. Am presupus că era o deplasare legată de afaceri. *De ce mergem în Manhattan?* am întrebat eu. El a clipit de vreo două ori din ochi și m-a privit mirat ca și cum răspunsul ar fi fost evident. *Să avem puțină intimitate*, a răspuns el.

A fost momentul când am râs. A fost de fapt un mic sughiț, un chicotit, nimic mai mult, dar suficient să-i comunic că doar gândul la noi doi rostogolindu-ne în pat împreună era de-a dreptul comic.

La vremea când s-a întâmplat, m-am simțit oarecum vinovată și a doua zi dimineață, am avut toate intențiile din lume să discut cu Dick. Dar n-am mai apucat să o fac, pentru că mi s-a adus la cunoștință că am fost reclamată în scris de directorul adjunct Julius Dickinson pentru hărțuire sexuală și comportament imprevizibilă.

– Care este calea mai ușoară? întreb eu.

Oricât ar părea de ciudat, Dickinson îmi face cu ochiul întorcându-mi stomacul pe dos. Apoi, își părăsește scaunul și se apropie de mine pe lângă birou. Îmi arată un mic dispozitiv portabil care seamănă ca un vechi aparat de emisie-recepție, cu leduri și cu o antenă micuță.

– Acesta este ceea ce ai numi un detector de microfon, spune el și, după ce apasă pe un buton, aparatul începe să zumzăie, un led se colorează în portocaliu și pe un ecran mic apare o linie care oscilează în sus și în jos, cu zigzaguri, măsurând undele de frecvență radio ca un monitor cardiac. El va detecta orice fel de dispozitiv de interceptare, racord telefonic,

transmițător GPS sau cameră spion, mai spune el și flutură dispozitivul pe lângă mine și în spatele meu în timp ce zgomotul înalt continuă neschimbat, dar constant. Nici un dispozitiv de înregistrare, concluzionează el în timp ce respirația lui mă gâdilă la ureche și îmi ridică părul pe gât. Acum trebuie să te percheziționez. Ridică brațele.

– De ce?

– Pentru că micul meu dispozitiv nu poate detecta un reportofon standard de modă veche. Sau poate pentru că pur și simplu așa vreau eu.

Îmi ridic brațele. El mă atinge cu palmele. O face pe îndelete și cercetează atent diverse părți ale corpului meu, atât de amănunțit încât află și ce fel de chiloți port. După ce îmi examinează toată configurația trupului, îmi ia smartphone-ul – un iPhone simplu – și îl studiază atent înainte de a mi-l înapoia.

– Foarte bine, spune el și închide detectorul de microfoane al cărui zumzet încetează brusc.

– Pentru ce tot misterul ăsta? întreb eu.

– Pentru ce? repetă el rezemându-se de birou cu privirea concentrată total pe mine. Pentru că vreau să am o conversație cu tine, Emmy, și vreau să fim doar noi doi.

43

Rezemat încă de birou, Dickinson își încrucișează brațele la piept și clatină din cap spre mine la fel ca în fața unui copil obraznic.

– O conversație confidențială, repet eu. Ai de gând să-mi explici care este calea mai ușoară pe care ar trebui să o urmez?

– Tu știi care este calea ușoară, spune Julius desfăcându-și mâinile de la piept. Ar fi chiar așa de rău, Emmy?

Ar fi chiar așa de rău să am o relație sexuală cu el? Mai degrabă aș lăsa să mi se extragă un dinte cu un patent și fără anestezie sau mai bine aș face o baie în lavă.

Telefonul meu celular sună. Mă uit pe ecran. Mama.

– Ah, sună mami, spune Dickinson aruncând o privire pe ecranul telefonului meu.

Cam acesta este momentul zilei când mamei îi place să sune, după ce pune punct orei de relaxare udate din belșug cu băutură și e gata să bâiguie cuvinte de dragoste singurei copile rămase. Alcoolul dezleagă emoții nebănuite pe care ea le-a reprimat în decursul anilor și le revarsă ca expresii siropoase de dragoste și regret retrăgându-se mai apoi în camera ei ascunsă unde se calmează.

– Voi scăpa de acest apel, spun eu și apăs două taste după care telefonul devine mut și îl așez pe scaunul de lângă mine.

– Revenind la ce spuneam, rostește Dickinson cu un zâmbet mijit în colțul gurii.

– Nu sunt atrasă de tine, spun eu. Fără supărare.

Dickinson lasă să-i scape un mic chicot.

– Deloc surprins, Emmy. Deloc surprins, spune el privindu-mă și înclinându-și capul. Nu înțelegi, nu? Acest fapt face ca lucrurile să fie și mai plăcute pentru mine.

Vorbele lui sunt ca un cub de gheață lipit de ceafa mea. E tot ce pot face ca să rămân în această încăpere. În ciuda așteptărilor, ar fi mai excitant pentru Dick dacă m-aș culca cu el împotriva voinței mele. Repulsia mea ar fi însuflețirea pasiunii lui.

Ce sunt dispusă să sacrific?

Păstrează-ți slujba, spunea Books. *Poți fi mai eficientă din interior.*

– Și... dacă spun da? întreb eu cu capul întors într-o parte incapabilă să-l privesc în ochi.

– Dacă spui da, Emmy, atunci ai slujba înapoi. Începând chiar din clipa asta.

Închid ochii.

– Dar ce spui de această unitate de comandă? Putem continua investigarea incendiilor?

Dickinson nu răspunde. Ochii i-au devenit sticloși. Cu vârful limbii își umezește buzele. Înțeleg că își imaginează. Își reprezintă în gând cum noi doi facem sex chiar în clipa asta.

Simt în gât o senzație puternică de dezgust. Din punct de vedere mental, blochez orice imagine a acestui bărbat durdulliu și ars de soare, mai mult nepieptănat decât pieptănat și mai mult dezbrăcat decât îmbrăcat pe patul suflat cu bronz alături de mine.

– Așadar, spun eu, dacă mă voi culca cu tine...

– Sau dacă vei face orice altceva doresc. Sunt un bărbat cu multe pofte.

Îmi las în jos capul, îmi strâng nasul ca într-un clește și las tăcerea să se așternă între noi. Apoi, îmi ridic privirea și spun:

– Nu, nu pot să o fac.

Dickinson, cel care ține atât de mult la avantajul pe care îl are, încearcă să nu-mi ofere plăcerea de a-i vedea dezamăgirea. Se mulțumește în schimb să ridice din umeri.

– Atunci, tocmai ți-ai încheiat ultima zi de activitate la Biroul Federal de Investigații.

– Nu mă poți concedia doar pentru că nu vreau să mă culc cu tine.

– Dar nu te concediez pentru acest motiv. Te concediez pentru că te consider în continuare instabilă mental. Și ce este această afirmație a ta despre faptul că îți cer să facem sex? întreabă el aplecându-se spre mine. Sună ca și cum ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu, nu-i așa, Emmy?

– Poate că da, spun eu. Poate că nu.

– Cred că am auzit la fel ca Emmy, se aude Books din difuzorul telefonului.

Dickinson sare de la locul lui de pe birou, cu fața cadaverică de parcă văzuse un șobolan fugind prin încăpere.

– Ce este... ce este asta?

– Ăsta-i Books, răspund eu. Bănuiesc că în loc să închid telefonul, ar fi trebuit să răspund. Cred că a ascultat în tot acest timp.

Încă atins de această turnură neașteptată a evenimentelor, Dickinson, care nu mai avea nici o picătură de sânge în obraji (și probabil, nici în scrot), reușește să articuleze:

– Apelul de la... *mama* ta?

Ah, posibil să fi schimbat identitatea apelantului pentru Books de pe telefonul meu cu „Mama". Asta se întâmplase probabil în ultimele treizeci de minute, înainte de a ajunge la Dickinson.

– Nu arăți prea bine, Julius, spun eu. Poate că ar trebui să iei un loc.

Dickinson merge împleticit de-a-ndăratelea, departe de telefon și de mine, până când se lovește de perete. Mintea lui lucrează între timp încercând să reia conversația noastră

amintindu-și ce spusese și era posibil ca Books să fi auzit, dacă o poate suci într-un anumit fel sau dacă poate scăpa cu o dezmințire categorică.

În cele din urmă, cu umerii aduși în față, pare să recunoască faptul că a pierdut această rundă. A spus o mulțime de lucruri care îl incriminează. Și cu toate că știe că ar putea scăpa cu o dezmințire când e cuvântul lui împotriva unei analiste de informații de rând, știe că Books este un preferat de-ai directorului. Ținând seama de toate astea, pare să fi decis că nu este o bătălie care merită să fie purtată.

– Nu poți să faci asta, mormăie el, dar fără nici un pic de tragere de inimă.

– Tocmai am făcut-o, spun eu. Acum ia loc, Julius, în timp ce îți explic ce se va întâmpla în continuare.

44

Eu și Books părăsim Hoover Building împreună în timp ce o ceață ușoară ne învăluie. Ne îndreptăm spre mașină în tăcere, dar încă într-o stare de euforie provocată de mica noastră ispravă. Books nu prea se simțea în largul lui cu gândul la interceptarea pe ascuns a conversației cu directorul adjunct, dar l-am convins că dacă Dickinson intenționa să facă presiuni asupra mea – și eram foarte sigură că avea această intenție, invitându-mă la o întâlnire după terminarea orelor de program – atunci singura scăpare era să opun rezistență focului cu foc. (Scuze pentru jocul de cuvinte.)

– Ce nemernic, spune el imediat ce suntem suficient de departe de Hoover Building. Adică, știam că individul era un nenorocit, dar... uimitor.

– Probabil că ar fi trebuit să-i punem mai multe întrebări, spun eu. Probabil că am fi reușit să scoatem mai multe de la el.

O luăm spre garajul parcării de pe Tenth Street Northwest, bucuroși să lăsăm în urmă ploaia torențială care se înteșește. Books nu iubește ploaia. Nu a iubit-o niciodată. Zăpada, nici o problemă. Se descurcă și cu valurile de căldură toridă sau cu frigul care face să-ți clănțăne dinții. Dar nu suportă să fie prins de ploaie. Nu-i plac hainele ude, nici părul umed și nici toată dezordinea generată de picăturile de ploaie. Pe de altă parte, eu ador aroma, atingerea și gustul ploii pe față, mirosul încins de după și senzația pe care mi-o dă iarba lunecoasă printre

degetele de la picioare. Poate că Mama Natură încerca să ne spună ceva despre compatibilitatea noastră.

– Noi suntem băieții buni, îți amintești? spune el. Ceea ce pretindem este ceea ce ni se cuvine în această etapă. Nimic mai mult. Nu vreau să risipesc resursele Biroului Federal mai mult decât o vrea Dickinson, Emmy. Investigația ta va trebui să se susțină prin forțe proprii și dacă nu va reuși, atunci îl putem forța pe Dickinson să o susțină în continuare.

Books are dreptate. Totuși... era oarecum amuzant să arunci lasoul în jurul gâtului lui Dickinson și să-l urmărești zbătându-se. Exista o parte din mine care dorea să pretindă tot felul de lucruri de la el – un birou nou, un salariu mai mare, o bursă –, dar îl aveam pe Books, vocea rațiunii, care îmi tempera excesele.

Books a făcut mereu asta, îmi amintesc eu. Întotdeauna, *te-a temperat. El era ancora din apă în timp ce tu te legănai în sus și în jos pe valuri.*

– Probabil că este ultima ta șansă, îmi spune Books. Prin urmare, să sperăm că merge.

Ajungem la mașina lui, o Honda berlină nouă, și pornim pe Reagan National pentru zborul nostru de întoarcere la Chicago.

45

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 11
10 septembrie 2012

Pe drumul de întoarcere acasă, conduc pe timp de noapte. Este un drum lung, solitar, cu nesfârșite porțiuni nepopulate, doar o autostradă bine luminată și întuneric pe fiecare parte. Un peisaj care îți poate răvăși mintea, ascultați-mă pe mine.

Știți... știți de ce fac asta? De ce înregistrez aceste gânduri pentru voi? O fac pentru că voi credeți că mă cunoașteți, dar nu este așa. Voi nu cunoașteți de fapt pe nimeni. Și eu pot să vă dovedesc acest lucru.

Folosiți-vă ca exemplu. Și voi aveți gânduri de care nimeni altcineva nu știe, nu-i așa? Gânduri pe care nu le-ați împărtășit nici unei ființe umane, nici celui mai bun prieten, nici celei mai apropiate rude – nimănui. Și uneori, este ceva mai mult decât un gând. Este acțiune, sunt lucruri pe care le faceți.

Ai putea fi cel mai generos și iubitor tată, cel mai darnic dintre oameni, dar dacă amicii tăi ar ști despre acele fotografii cu fete asiatice încă minore pe care le-ai descărcat în computer, ei își vor aminti că, mai presus de toate celelalte, ești un pervers, în primul și în primul rând – așa că păstrezi secretul. Poate că ești o soție credincioasă care nu și-a înșelat soțul niciodată, dar dacă el ar ști că tu te-ai pipăit sub duș în vreme ce te gândeai la directorul școlii elementare sau la vreun star

de cinema, părerea lui despre tine s-ar schimba, așa că ascunzi faptul.

Tu nu împărtășești acele gânduri pentru că îți este teamă că extremele te vor defini, că oamenii vor lăsa acele mici informații să domine toate celelalte lucruri pe care le știu deja despre tine, acea imagine perfecționată cu precizie pe care ai construit-o. Așa că te ascunzi. Îți pui o mască. Dar nu-ți dai seama? În realitate, nimeni nu te poate cunoaște *dacă nu* îți știe extremele. Dacă tot ce știu ei este miezul cremos și vâscos și nu marginile zdrențuite sau părțile misterioase ale personalității tale, atunci ei au o imagine incompletă, o serie de poze la minut.

Și tu crezi că ești special? Crezi că ești singurul care ascunde lucruri față de ei? Fără îndoială că nu. Toată lumea o face. Toți oamenii din jurul tău au o înclinație sexuală sau o pornire sadică sau capitulează în fața tentației pe care și-o reprimă și pe care o ascund în spatele unui costum Armani sau a unui machiaj la modă sau în spatele zâmbetelor calde și al râsetelor politicoase. Nu cunoști cu adevărat pe nimeni în această lume în afară de persoana ta, probabil.

În concluzie, de aceea vă povestesc totul despre mine. Vreau să mă cunoașteți. Vreau să știți totul. Pentru că în mod categoric, voi îmi cunoașteți extremele, nu-i așa? Voi îmi știți secretele. Ar trebui asta să mă definească? Probabil că o face, dar nu ar trebui. Eu sunt mai mult decât suma acestor lucruri pe care le știți despre mine. Nu știți totul despre mine.

De pildă, ați știut că niciodată, dar absolut niciodată, nu am rănit vreun animal? Ați știut că sponsorizez unul dintre acei copii dintr-o țară din Lumea a Treia cu treizeci de dolari pe lună? Ați știut că am plătit cândva înmormântarea și piatra de mormânt a unui vecin pentru că văduva lui nu-și permitea?

Da, nu-i așa că informațiile acestea vă zăpăcesc mintea? Vreți ca eu să fiu o persoană diabolică pentru că așa este mai simplu de înțeles. Nu vreți să știți că pot fi generos și plin de

compasiune. Ideea nu se potrivește în reprezentarea voastră elegantă și plăcută. Și nici nu are vreo noimă pentru voi, pentru că m-ați pictat cu o singură pensulă și cu o singură culoare și nu mai există loc pentru altele în paleta voastră mentală.

Pur și simplu, nu cred că este corect, asta-i tot. Nu mă aștept să mă canonizeze cineva, dar cel puțin să recunoașteți că sunt o persoană complexă, ca oricine altcineva. Adică, cel puțin eu mi-am scos masca pentru voi. Asta e mai mult decât puteți spune, nu-i așa?

(SFÂRȘIT)

46

Clădirea Institutului medico-legal din comitatul Cook este un bloc enorm de ciment de culoare bej și cu ferestre pe care un arhitect a încercat să le înfrumusețeze cu câte un ancadrament sau două la margini. Suflul de aer rece pe care îl simțim de îndată ce intrăm este de-a dreptul încântător. Nu mi-am imaginat niciodată că aș fi atât de fericită să ajung la o morgă; aerul condiționat din mașina închiriată eliminase o boare căldută spre noi patru pe drumul scurt de la sediul FBI din Chicago. În timp ce Sophie Talamas era proaspătă și roz în obraji, Denny Sasser, eu și Books arătam pur și simplu ca niște domni de la birouri irascibili și plini de pete.

Recepționerul cu o expresie chinuită ne îndrumă spre o sală de ședințe mică și fără ferestre. Toți ne cufundăm în niște fotolii oarecum uzate, iar eu îmi iau o revistă *Vogue* de parcă aș avea vreo șansă să o și citesc.

– Deci tipul ăsta a ucis un cuplu în Nebraska, spune Books. Și pe urmă un vânzător de pantofi din Denver.

– Exact.

– Unde va merge săptămâna asta, Emmy?

Aș vrea să știu. Seattle? Austin, Texas? Burlington, Vermont?

În cele din urmă, doctor Olympia Janus intră în sala de ședințe. Este o femeie frumoasă, înaltă și cu o expresie sinceră și autoritară. Părul scurt este negru, cu șuvițe de un cenușiu estompat, și poartă ochelari negri drepți și simpli atașați la un lanț mărgelat în jurul gâtului. În picioare are pantofi practici –

posibil Dansko[1] – și este îmbrăcată cu pantaloni gri cu croială clasică, asortați cu o bluză de bumbac albastră.

– Bună, Lia, spune Books.

Denny Sasser se ridică de asemenea să o întâmpine.

– Books și Denny! Încântată să vă văd pe amândoi.

Prezentări peste tot, toată lumea dă mâna cu ea. Doctor Olympia Janus este agent special FBI și patolog legist. Biroul nu gestionează des propriile autopsii, dar când o face, de obicei, Lia Janus este persoana care le duce la bun sfârșit. A fost prezentă la Turnurile Gemene[2], la confruntările de la Waco[3] și Ruby Ridge[4] – și în toate locurile importante pentru Biroul Federal.

Aceasta era ultima mea șansă și singura concesie pe care i-o obținusem de la Dickinson – faptul că el o lăsa pe Lia Janus să facă autopsia celor două victime ale noastre din Illinois, Joelle Swanson și Curtis Valentine. *Dacă ea va susține că nu este un act criminal*, i-am spus eu lui Dickinson, *eu voi pleca discret.*

Inima aproape că îmi sare din piept în timp ce Lia Janus își ia loc în capul mesei și așază în fața noastră două dosare de cazuri groase. Este foarte serioasă. Profesionistă. Prudentă. Dar nicidecum agresivă.

---

[1] Companie privată de încălțăminte cu sediul în West Grove, Pennsylvania, Statele Unite, înființată în 1990 și celebră pentru saboții de inspirație europeană (n.tr.)

[2] Aluzie la atentatele din 11 septembrie 2001, New York (n.tr.)

[3] Referire la Asediul de la Mount Carmel sau Asediul de la Waco (cu toate că orașul se află la 14 kilometri distanță de locul tragediei), care a avut loc între 28 februarie și 19 aprilie 1993 asupra Centrului Mount Carmel care aparținea sectei Branch Davidians, suspectat de încălcări ale legii cu privire la deținerea de arme, conflict încheiat prin intervenția FBI (n.tr.)

[4] Localitate din Idaho, Statele Unite, și locul conflictului dintre Randy Weaver și familia lui și agenții de securitate ai S.U.A. și F.B.I., tot cu privire la deținerea ilegală de arme (n.tr.)

– Apreciez toate informațiile pe care le-ai obținut pentru mine, despre cele două victime, Denny spune ea. Au fost utile.

– Pentru asta sunt aici.

Denny a făcut munca de teren adunând orice fel de informație despre Curtis Valentine și Joelle Swanson în timp ce umbla cu delicatețe pe lângă autoritățile locale.

Lia Janus se uită prin încăpere și dă drumul la un oftat greu.

– În sfârșit, spune ea, ați acționat și ați cam tulburat lucrurile pentru niște medici legiști cât se poate de buni.

Pare ceva bun sau rău? Sună bine, totuși... nu?

– Am supravegheat mai mult de o mie de autopsii în cariera mea, spune ea. Am văzut oameni desfigurați, măcelăriți și torturați, striviți, bătuți, tăiați și arși. Am văzut de toate, prieteni. Nu mai are ce să mă surprindă.

Și? Și?

– După ce am examinat trupurile lui Joelle Swanson și Curtis Valentine, puteți să mă considerați surprinsă, spune ea.

– N-au murit din cauza inhalării fumului? sar cu întrebarea, incapabilă să mă abțin.

– De fapt, au inhalat fumul, spune ea întorcându-se spre mine.

Acesta e ultimul lucru pe care doream să-l aud, bineînțeles, dar este ceva în tonul ei și un fel de scânteiere în privire care îmi spun că încă sunt în avantaj.

– Dar morțile lor nu au fost accidentale, adaugă Lia. Au fost omucideri. Și au fost cele mai ingenioase, cele mai meticuloase și cele mai crude crime pe care le-am întâlnit în viața mea.

47

– Vreau să vă asigur că vorbesc în mod oficial, spune doctor Janus. Dacă aș fi primit aceste trupuri în maniera de fiecare zi, fără să fi vorbit despre ele cu voi mai înainte, aș fi ajuns probabil la aceleași concluzii la care au ajuns și acei medici legiști locali – că moartea a fost accidentală.

Lia deschide primul dosar și distribuie copii după fotografii și formulare.

– Îi avem pe Curtis Valentine din Champaign, Illinois, bărbat în vârstă de treizeci și nouă de ani. Și pe Joelle Swanson din Lisle, Illinois, femeie în vârstă de douăzeci și trei de ani. La fiecare decedat, continuă doctor Janus cu o voce seacă și aspră de parcă citește ceva ce a mai citit de o mie de ori, există depunere de funingine pură pe mucoasa traheală și pe partea dorsală a limbii. Țesutul moale și sângele din organe erau de culoare roșie, ceea ce este de regulă evident la nivelul de carboxihemoglobină de peste treizeci la sută și, în consecință, un indiciu cu privire la inhalarea unui nivel toxic de monoxid de carbon și cianuri.

Toate aceste dovezi, după cum știți, sunt compatibile cu decedații care erau în viață la momentul incendiului și au inhalat fum și alte substanțe chimice toxice – ceea ce reprezintă întocmai concluzia la care au ajuns și medicii legiști din comitatele Champaign și DuPage.

Toți dăm din cap aprobator.

Lia face o pauză și se uită la fiecare dintre noi puțin mai mult decât să te poți simți în continuare în largul tău, deși este cam greu să ne facă pe noi patru să ne simțim stânjeniți după săptămâna dificilă pe care o avuseserăm. Pare ca și cum ne testează.

– Dar voi mi-ați spus să sap mai adânc, spune ea. Așa că am făcut lucruri pe care medicii legiști nu le-ar face în mod obișnuit. De exemplu, am examinat mai îndeaproape funinginea din cavitățile bucale, gâturi și plămâni. Am analizat gazele toxice prezente. De regulă, monoxid de carbon și cianură de hidrogen. De obicei, aceste gaze sunt principalii vinovați și orice daună provocată de alte gaze este dificil de separat de leziunea direct din particule. Asta e supoziția logică. Dar când am săpat mai adânc, ghiciți ce am descoperit?

– Ce? întreb eu ca o studentă nerăbdătoare, dornică de detalii pline de cruzime care să-mi justifice ipoteza originală – deși, în același timp, nu vreau să știu deoarece sora mea a fost una dintre victime.

Nu știu ce emoție îmi produce un zumzet în cap și un tremur în mădulare.

– Reziduul chimic din plămânii lor și din gât – nu este ceea ce m-aș fi așteptat să găsesc, gândindu-ne că avem de-a face cu cineva care stă culcat pe pat înconjurat de material textil, poliuretan, mochetă și cărți. Ceea ce am descoperit este o prezență neobișnuit de ridicată de dioxid de sulf, spune ea. Mult mai ridicată decât la un incendiu obișnuit. Este la fel ca... nu contează, spune ea și râde ca și cum s-ar scuza.

– La fel ca...? întreb eu.

Ea clatină din cap.

– Este la fel ca atunci când ar fi inhalat fum provenit de la un cauciuc ars.

– Un cauciuc ars? repet eu.

– Corect, spune ea și îmi zâmbește trist. Și n-am văzut nimic în rapoartele sau informațiile contextuale care să sugereze vreun cauciuc ars la locul faptei.

– Nu, sigur că nu, spune Denny Sasser.

– Și asta nu e tot, spune Janus. Nu există nici o probă de ardere în interiorul traheii și al plămânilor. Fumul pe care l-au inhalat nu era fierbinte, adaugă ea bătând ușor în masă cu un deget cu manichiură impecabilă. Dacă ar fi inhalat fum de la foc, și-ar fi ars traheea și plămânii.

– Așadar... ce vrei să spui? întreabă Books.

Doctor Janus dă din umeri.

– În mod neoficial, aș vrea să spun că probabil cineva a creat acest fel de fum și i-a forțat să-l inhaleze, ca să facă să pară că erau în viață la momentul incendiului – astfel că un medic legist va trage concluzia că inhalarea de fum le-a produs moartea. Dar aceste persoane nu au inhalat fumul provenit de la incendiile din casele lor. Fumul a provenit de la o altă sursă. La vremea când casele lor ardeau, ei nu mai erau în viață.

Pentru moment, parcă toți cei prezenți în încăpere își revin după o emoție și respiră din nou. Compoziția fumului și lipsa căldurii elimină orice posibilitate legată de ideea că Valentine și Swanson ar fi inhalat fum provenit de la incendiu. Concluzia asta, și numai asta, dezminte constatările medicilor legiști din Champaign și DuPage.

Observ, pentru prima dată, că bat darabana cu degetele pe masă –, dar nu în dorul lelii sau înnebunită, ci cu spasme. *Calmează-te*, mă pun eu în gardă. *Trebuie să asculți. Nu te mai gândi la ea. Aici nu este vorba despre Marta. Aici e vorba de prinderea unui ucigaș.*

– Presupun că asta nu e tot ce ai să ne comunici, spune Books.

Lia Janus scoate un chicotit nervos.

– Nu, nu este tot, consimte ea. Dacă ar fi tot, atunci noaptea trecută n-aș fi avut coșmaruri legate de munca mea pentru prima dată în douăzeci de ani.

48

Ascultăm cu speranță următoarea etapă a constatărilor doctorului Olympia Janus. Dar fără doar și poate, deja am înscris o victorie importantă. Concluziile înaintate de medicii legiști locali au fost aruncate pe fereastră.

Prin urmare de ce nu doresc să-mi manifest bucuria? Pentru că, în categoria numită fii-atent-ce-ți-dorești, doctor Janus se pregătește să ne dea câteva detalii exacte despre modul cum au murit Curtis Valentine și Joelle Swanson – și în consecință, cum a fost ucisă și sora mea.

Fiecare dintre cei patru membri ai echipei, în maniera lui sau a ei – cu privirea în pământ, cu umerii strânși și cu picioarele lovind ușurel podeaua –, reacționează în același fel în clipa de față, chiar fără legătura personală pe care o am doar eu. Deja știm culmile genialității suspectului nostru. Acum urmează să-i aflăm profunzimile patimii.

Janus distribuie fotografii lucioase care, explică ea, sunt fotografii de prim-plan ale coapsei superioare a lui Curtis Valentine și ale suprafețelor imediat vecine coatelor și genunchilor lui Joelle Swanson.

– Uitați-vă la rupturile din țesut, spune ea. Rupturile, profunde sau de suprafață, sunt normale într-o moarte ca aceasta. Căldura de la foc produce rupturi în piele pe când flăcările determină prăjirea și exfolierea straturilor exterioare. După asta, stratul dermic mai gros începe să se deshidrateze, să se

micșoreze și să se rupă. Această rupere apare paralel cu fibrele musculare, observați?

Cred că da. Este dificil pentru cineva ca mine să înțeleagă ceva din aceste fotografii. Dar pare că pielea s-a rupt pe verticală descoperind mușchiul în aceeași direcție, precum pănușa care scoate la iveală boaba de porumb.

– Asta-i cheia, continuă Janus. Pielea care se rupe din cauza căldurii degajate de foc va fi *paralelă* cu fibrele musculare. Când rupturile sunt produse cu lacerări – de un cuțit, un fel de rană crestată, și de diverse alte lucruri – lacerațiile vor fi de obicei de-a curmezișul fibrelor musculare. Aceasta este modalitatea-cheie prin care o autopsie va demonstra actul criminal, comparând direcția lacerării cu fibra musculară. Mă urmăriți?

– Da, spune Books. Prin urmare, aceste rupturi de piele sunt paralele cu mușchiul. Pare a fi urmarea firească a căldurii degajate de foc.

– Corect. Dar la o cercetare mai amănunțită, aceste lacerații sunt foarte precise. Și prin precise, mă refer la calitatea lor chirurgicală. Ele sunt egale și simetrice. Sunt, pur și simplu, prea „perfecte" pentru a fi naturale. Iar el a fost inteligent, adăugă ea. Tipul și-a ales locurile cu cap. Aceste lacerații apar pe suprafețele corpului care erau aproape total mistuite de foc, lăsând doar un strat mic și unsuros de carne peste osul carbonizat sau pe suprafețe perforate de rupturile firești din piele. Indiferent cine a făcut asta avea solide cunoștințe medicale și o mână fermă. Omul vostru le-a secționat și a făcut-o foarte bine în locuri unde știa că nu va fi descoperit.

Îmi surprind din nou mâinile tremurând și îmi unesc degetele să mă liniștesc. Bâzâitul încet dintre urechi, vâjâitul domol, crește în volum precum încărcătura unei baterii de mare voltaj.

– Sunt sigură că ați auzit de poziția de boxer pe care o iau trupurile când ard, nu? întreabă doctor Janus.

Mintea mea revine la Marta, arsă într-o poziție de boxer – cu genunchii și brațele îndoite, o ghemuire defensivă. Închid ochii și respir adânc.

– La decesele provocate de foc, această contracție indusă de căldură duce la expunerea articulațiilor periferice precum încheieturile mâinilor, coate și genunchi și adesea la carbonizarea suprafeței oaselor acestora. În acest caz, deteriorarea osului nu va fi ceva neobișnuit. Dar uitați-vă aici, spune ea arătând spre articulația cotului lui Joelle. Am descoperit că o porțiune din os *lipsea* în timp ce profunzimea carbonizării se potrivește cu proximitatea ca și cum o parte din os a fost îndepărtată înainte de foc. Țesutul înconjurător din acea zonă a fost profund ars, dar prezintă dovada rupturilor adânci de piele la nivelul osului.

– Traducere, te rog, spune Books.

– Scuze. Vreau să spun că ucigașul le-a secționat pielea, a îndepărtat țesutul muscular sau a feliat prin el cu tăieturi verticale metodice și a ras o bucată de os când încă erau în viață. Pur și simplu, i-a tăiat în fâșii la coate, încheieturile mâinilor și genunchi – le-a feliat pielea și le-a îndepărtat osul. Imaginați-vă pe cineva care vă operează la genunchi fără anestezie în timp ce sunteți treji și aveți o oarecare idee despre ceea ce au suferit acești oameni. Lăsând la o parte că a fost vorba de amândoi genunchii, amândouă coatele și ambele încheieturi ale mâinilor – așa că multiplicați experiența cu șase.

– Iisuse, Maria, maica lui Dumnezeu, șoptește Denny Sasser.

– Și el știa că va fi aproape imposibil de constatat, pentru că aceste zone ale corpului sunt părțile cele mai expuse la un incendiu.

Într-un fel oarecare, mâinile mele s-au separat din nou reluându-și tremurul spasmodic și abia în momentul de față, realizez că lumina din încăpere a devenit orbitor de albă, iar

zumzetul din cap atinge un volum ameţitor în timp ce mirosul din aer devine respingător şi putred...

– Te simţi bine? întreabă doctor Janus, probabil pe mine. Faţa îmi frige şi stomacul mi se revoltă...

– Emmy, spune Books.

– Am uitat, spune Janus. Este vorba de o legătură personală.

– Nu, mă aud eu spunând. Continuă... mai este... nu?

– Mai este. De fapt, de aici cele două decese diferă, spune Janus. Fie că mă credeţi, fie că nu, de aici încolo lucrurile se înrăutăţesc.

49

– Prin urmare, criminalul nu a procedat la fel cu cele două victime? întreabă Denny Sasser.

– Nu în totalitate, spune Olympia Janus. Fiecare dintre ei a inhalat acel fum, cu toate că el a dus asta la bun sfârșit. Și tăierea foarte dureroasă cu tăierea osului la încheieturile mădularelor s-a întâmplat la fiecare victimă. Dar da, din acest moment, examinările celor două trupuri diferă. Să începem cu prima victimă, Curtis Valentine, spune ea și scoate două seturi de fotografii din dosar. Am descoperit dovada leziunilor produse la oasele temporale – de fapt, la craniu. Observați că sunt două fracturi de craniu, aici și aici, spune ea arătând în ambele părți ale craniului chiar în spatele tâmplelor. Este ceva neobișnuit? Deloc, pentru o persoană arsă într-un incendiu. Fracturile legate de căldură se găsesc în mod obișnuit la osul temporal exact în spate sau mai jos de tâmple. Ele sunt crestate în mod firesc, pornesc dintr-un punct central și pot traversa aceste linii de sutură. După cum se vede, aceste fracturi seamănă cu fracturile post-mortem obișnuite provocate de căldură – fiecare dintre cele două fracturi este crestată și pornește dintr-un punct central. Totuși, continuă ea urmărind linia fracturii cu radiera de la creion, uitați-vă la punctele centrale ale fiecăreia dintre aceste două fracturi. Sunt identice în diametru. Identice. Care sunt probabilitățile ca două fracturi provocate de căldură la aceeași persoană să aibă puncte centrale de mărime

identică? Un diametru, fiindcă veni vorba, care se potrivește cu ciocanul vostru obișnuit de spart gheața.

– Crezi că a străpuns craniul lui Curtis Valentine de două ori cu un ciocănel de spart gheața, spune Books. În locuri unde un medic legist ar pune fracturile pe seama căldurii degajate de foc.

– Exact. Și într-un loc unde te aștepți să descoperi și pielea sfâșiată. Și pentru că am ajuns la subiectul cu pielea sfâșiată exact la fel cum a procedat cu genunchii, coatele și încheieturile mâinilor, la cap a realizat inciziile în piele paralel cu țesutul muscular, imitând astfel o ruptură provocată de căldură.

Încăperea se cufundă în tăcere pentru o clipă. Toată lumea încearcă să țină pasul cu doctorul nostru erudit și fiecare se străduiește să priceapă informațiile fără să i se întoarcă stomacul pe dos.

– Curtis Valentine a fost scalpat, spun eu cu o voce plată.

– Întocmai, spune ea. Omul nostru a străpuns țeasta domnului Valentine în două locuri ca să apuce pielea; apoi, a smuls pielea în bucăți, centimetru cu centimetru, ca și cum ar fi decojit o portocală. Bucățile de piele au rămas atașate de craniu și în timp ce au ars s-au exfoliat și desprins până când rănile făcut intenționat a fost confundat cu ușurință cu răul obișnuit făcut de foc.

– În regulă, spun eu, deși nu sunt sigură dacă nu cumva mi-o spun mie ca să mă liniștesc, ca să-mi mențin interesul clinic și să nu mă mai gândesc la sora mea. Și când... și când s-a... când s-a întâmplat... Curtis era... era...

– Era în viață, spune Janus. Pentru sfâșierea pielii la coate, la genunchi și la încheieturile mâinilor, tăierea osului, desprinderea pielii de pe scalp, există dovada în analizele histologice ale țesutului că locurile în discuție erau umflate, ceea ce se întâmplă numai dacă ești în viață.

Nu te gândi la asta. Nu te gândi la ea. Gândește-te la caz, la enigmă, la rezolvare. Nu este ceva personal. Nu este vorba despre Marta...

Marta. Ah, biata mea, scumpă Marta...

– Descrii o tortură, spune Denny Sasser.

– *Tortură* nu este un cuvânt suficient de puternic, spune Janus. Emmy? Ești bine?

Deschid ochii și-mi văd mâinile. Nu mi-am dat seama că-mi acoperisem fața cu mâinile. Strâng ochii la lumina din sală.

– Emmy?

Îmi răsucesc degetul arătător în aer sperând că va înțelege că vreau să continue pentru că nu sunt convinsă că vocea mi va mai face auzită.

– Dar Joelle Swanson? întreabă Books. Și ea a fost scalpată?

– Nu, nu a fost, răspunde Lia Janus și oftează. Am comandat de asemenea histologie extinsă pentru mostrele ei de piele luată apte spre a fi testate. Pielea ei și țesutul muscular erau aproape complet distruse de căldura ridicată degajată de foc, dar există câteva porțiuni de țesut mai profund de pe coapse care aduc dovada unei arsuri de gradul doi care s-a produs înainte de moartea ei – cu destul timp înainte ca să fi fost reacție de țesut vital care include edem, eritem, inflamație și hemoragie. Aceste arsuri preliminare, după părerea mea, corespund cu vătămarea cauzată de opărire.

– Opărire? întreabă Denny Sasser. Ca la un lichid în fierbere?

– Corect, aprobă doctor Janus și își drege glasul. A opărit-o în mod repetat, dar numai până la o arsură de gradul doi.

– De ce s-a oprit la gradul doi?

Doctor Janus zâmbește trist.

– Dacă ar fi fost o arsură de gradul trei, toate celulele ei nervoase ar fi murit și n-ar mai fi fost vorba despre durere. O arsură mare de gradul doi, pe de altă parte, este o sursă constantă de chin cumplit. Ați fost vreodată într-un spital de arși? Acest fel de durere îți pune la încercare echilibrul mintal și

voința de a trăi, explică ea clătinând din cap. Individul știe exact cum să-i amplifice durerea.

Books își drege glasul.

– Așadar... a turnat apă fiartă peste ea, i-a tăiat articulațiile membrelor, i-a umplut plămânii cu fum de la cauciucul ars ca să o asfixieze și, în final, a ars-o în incendiu.

Nu Marta... nu Marta... aceste lucruri nu i s-au întâmplat ei...

– Asta acoperă totul, spune Lia Janus. Atenție, eu nu sunt sigură că înțelegeți ce vreau să spun despre caracteristicile acestor leziuni. În primul rând, fiecare leziune pe care a cauzat-o – dar absolut fiecare leziune – ar putea fi explicată ca fiind produsă de căldura de la incendiul accidental. L-am putea găsi vinovat la tribunal bazându-ne pe ceea ce v-am spus eu astăzi? Nu. Sunt prea multe omisiuni. Cred cu fermitate în ceea ce v-am spus, dar un avocat al apărării talentat ar putea să mă facă păcească, pentru că n-am reușit să scot din discuție pe deplin posibilitatea morții accidentale. Dar revenind la subiect, continuă ea, fiecare dintre aceste fapte... fiecare dintre aceste leziuni au fost alese cu intenția specială de a produce dureri inimaginabile *fără* să cauzeze moartea. Tipul le-a feliat trupurile cu îndemânarea unui chirurg și nu a atins nici o arteră importantă. Victimele nu au sângerat pentru că el nu a *dorit* să sângereze.

Lia ne privește pe rând pe fiecare.

– Nu știu cum ați descoperit acest monstru sau cum ați făcut legătura între aceste două crime. Indiferent cum ați făcut-o, eu vă aplaud munca excelentă. Pentru că acestea sunt cele mai ascunse detalii pentru o crimă perfectă pe care le-am văzut în viața mea. Și ele sunt de asemenea, trebuie să o spun, printre cele mai hidoase pe care le-am întâlnit în toată cariera. Omul nostru a comis fapte indescriptibile de tortură și a reușit să rămână complet nevăzut.

Doctor Olympia Janus bate cu palmele pe masă și se ridică în picioare.

– Prindeți-l, spune ea. Să sperăm că înainte să o facă din nou.

– Astăzi este miercuri, 13? Individul este la jumătatea drumului în timpul celei de a doua săptămâni de călătorie.

– Corect, spune Books. Ceea ce înseamnă că probabil își pune sub supraveghere următoarea victimă în timp ce noi stăm și vorbim.

50

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 12
12 septembrie 2012

Alo? Hei, ce faci? Eu sunt bine, sunt bine.

De acord, mă folosesc din nou de trucul cu falsa convorbire telefonică pentru că sunt la un bar și fac treaba mea preferată, adică urmăresc oamenii. Îți place să faci acest lucru? Cred că toată lumea e încântată să o facă, nu-i așa? Nu este ciudat că aproape toți oamenii ți se par nefirești? Dar tu îți imaginezi că, dacă s-ar întoarce roata, le-ai părea lor normal?

Oricum, mâine călătoresc din nou, dar am de gând să vă arăt un exemplu de cum fac ce fac – cum atrag oamenii, cum le câștig încrederea, pentru că...

(*Nota editorului: o voce de femeie*:) – Ești scriitor?

Scuze. Hei, poți să aștepți o secundă? Cineva vorbește cu mine. Așteaptă o secundă.

Scuze, ce m-ai întrebat?

(*Femeia*:) – Am întrebat, ești scriitor?

Dacă sunt scriitor? De ce mă întrebi asta?

(*Femeia*:) – Pentru că lași impresia că observi oamenii și iei notițe. Chiar dacă te prefaci că vorbești la telefon.

Nu mă prefac că vorbesc la telefon, chiar vorbesc.

(*Femeia*:) – În regulă, scuze că te-am deranjat.

Hei, pot să te sun eu înapoi? Bine... bine, mulțumesc... pa.

(*Femeia*:) – Scuze, a fost nepoliticos din partea mea.

Nu crezi că vorbeam la telefon?

(*Femeia*:) – Este un telefon cu un aspect bizar, dar în zilele noastre, parcă mai poți ști cu precizie. Este... Ar trebui să-mi văd de treaba mea. Serios.

Nu, ești minunată, ești minunată. Eu sunt Graham, apropo.

(*Femeia*:) – Eu sunt Mary.

Mary, Mary, foarte încăpățânată[1].

(*Femeia*:) – Posibil. Graham este un nume englezesc?

Da, este. Ce bei, Mary?

(*Femeia*:) – Apă minerală. Prin urmare... ești scriitor?

Nu, nu sunt. Vrei să mai încerci și altceva?

(*Femeia*:) – Ești polițai?

Nu. De ce, arăt ca un polițai?

(*Femeia*:) – Nu tocmai. Dar modul în care observi oamenii... mă gândeam că poate ești polițai sub acoperire. Ca și cum ai urmări pe cineva.

Poate că te urmăresc pe tine, Mary. Ai făcut ceva rău despre care ar trebui să știu?

(*Femeia, râzând*:) – Asta e o întrebare interesantă.

Ah, bine, mă faci curios. Povestește.

(*Femeia*:) – Pur și simplu, glumeam.

Ce ai de pierdut, Mary? Nu mă cunoști. Sunt doar un tip de la bar. Aș putea la fel de bine să fiu preot. Mărturisește-ți păcatele.

(*Femeia*:) – Voi cita al Cincilea Amendament[2], dacă nu te superi.

Ah, nu mai ești amuzantă. Ar fi de folos dacă mi-aș mărturisi eu mai întâi păcatele?

---

[1] Aluzie la cunoscuta poezie pentru copii cu acest titlu *(Mary, Mary, quite contrary)*, publicată în Anglia în 1744 (n.tr.)

[2] Amendament al Constituției americane care definește dreptul oricărui cetățean de a refuza să răspundă la o întrebare pentru simplul motiv că respectivul răspuns ar putea fi incriminant pentru el (n.tr.)

(*Femeia*:) – Desigur.

Sunt ucigaș în serie. Îmi înregistrez gândurile pentru posteritate cu telefonul meu fals în ideea că, într-o bună zi, voi deveni obiect de studiu pentru cei de la FBI.

(*Femeia*:) – Câți oameni ai ucis?

Sute, Mary.

(*Femeia*:) – Mmmm... nu pari genul. Ai ceva inofensiv.

De aceea sunt atât de bun la ceea ce fac. Înșel oamenii. La fel ca pe tine, de exemplu.

(*Femeia*:) – Așadar te dai la mine? Încerci să-mi câștigi încrederea?

Exact.

(*Femeia*:) – Ți-a trecut vreo clipă prin minte că eu sunt o ucigașă în serie care se dă la *tine?*

Cred că ar fi mai bine să fiu atent. Spune-mi, Mary, ce faci aici?

(*Femeia, râzând pe înfundate*:) – O fată drăguță ca mine într-un loc ca acesta?

Exact asta vreau să spun, da.

(*Femeia*:) – Păi... într-adevăr vrei să știi? Am avut un aranjament. O întâlnire cu o persoană necunoscută. Prietenii mei m-au pus în legătură cu un tip pe care l-am întâlnit aici. Lucrez aici, așa că a părut locul potrivit să vină. Am băut un pahar și a plecat.

Și nu a mers bine?

(*Femeia*:) – O, a mers minunat! Era un tip drăguț.

O spui ca și cum ai fi dezamăgită, Mary.

(*Femeia*:) – Poate un pic. Dar nu așa trebuie să fie ceea ce caut? Un tip drăguț. Oricum, asta îmi spune toată lumea.

Dar tu nu cauți asta?

(*Femeia*:) – Evident că doresc să fie drăguț. Dar pentru mine, este mai important să fie... interesant, să zicem în lipsa

cuvântului potrivit. Nu foarte tradițional, ci poate un pic misterios, un pic dur.

Cauți un băiat rău?

(*Femeia*:) – N-aș spune chiar așa.

Dar nici inofensiv ca mine.

(*Femeia*:) – Tu poți fi inofensiv, totuși interesant.

Bine, atunci. Ce găsești atât de interesant la mine?

(*Femeia*:) – Să zicem... las-o baltă.

Chiar sunt curios. De ce mă găsești interesant? Nu că flirtez cu tine. Nu. Să precizăm din capul locului că nu e vorba de flirt. Dar recunosc că mi-ar plăcea să aud asta.

(*Nota editorului: o pauză de douăzeci și șapte de secunde*)

Deci ai de gând să mă lași în suspensie? Ai de gând să pleci fără...

(*Femeia*:) – Pur și simplu... mâine trebuie să fiu foarte matinală. Dar a fost foarte plăcut să stau de vorbă cu tine, Graham. Noroc în activitatea ta de scriitor sau... cea de ucigaș în serie.

Mary, Mary, chiar ești foarte încăpățânată.

(*Nota editorului: pauză de unsprezece secunde*)

(*Femeia*:) – Bine, fie. Chiar vrei să știi ce găsesc interesant la tine?

Sunt absolut fascinat.

(*Femeia*:) – Nu o să-ți placă.

Mă voi fortifica din punct de vedere mental.

(*Femeia*:) – Ei bine... cred că există ceva în privirea ta. Ca și cum ai dori ceva ce nu ai. Pari... în sfârșit, pari neliniștit. Sper că greșesc. Dar chiar trebuie să o iau din loc. A fost minunat să te întâlnesc, Graham.

(*Nota editorului: pauză de patruzeci și una de secunde*)

Mary, Mary. Mary, Mary.

Vai de mine.

(*SFÂRȘIT*)

51

Acesta este un lucru bun... acesta este un lucru bun.

Books continuă să spună aceste cuvinte la urechea mea cu naturalețea liniștitoare pe care în mod obișnuit o rezervă pentru un copil. Ies clătinându-mă din sediul Institutului medico-legal fără să scot un cuvânt în timp ce Books mă prinde strâns de braț și mă ține să nu cad. Când ajungem la mașină, alerg prin fața ei și vomit în niște tufișuri – cu un efort profund, din fundul gâtului, în timp ce îmi pun mâinile pe genunchi și trag aer în piept printre mișcările șovăitoare ale trupului.

Când termin și trece totul, Books îmi dă niște șervețele să mă șterg înainte de a mă ajuta să mă așez pe bancheta din spate.

– Îmi... pare rău, reușesc să îngaim, singurele cuvinte pe care le rostesc pe drumul de întoarcere la hotel în timp ce Books, Denny și Sophie mă asigură că nu este nicio problemă.

Dar eu știu că este o problemă. Totul s-a schimbat. Eu m-am schimbat. Acum am văzut îndeaproape ceea ce a făcut ucigașul. Am văzut ce i-a făcut Martei.

Books mă urmează în camera de hotel și fără vreo vorbă intră cu mine. Mă pune pe pat și ia loc lângă mine cu un picior pe podea și unul pe pat în timp ce își sprijină mâna pe brațul meu.

– Vrei ceva? întreabă el. Niște apă?

Nu răspund. Mă uit fix la tapetul de prost gust și scot un geamăt adânc.

– Nu te lăsa și spune-o, șoptesc eu cu vocea răgușită de la mucozități.

– Nu o să o spun, zice el și merge la chiuvetă, unde umple un pahar cu apă pe care îl așază pe noptiera de lângă mine. Cel puțin nu până mâine.

Acesta este motivul pentru care nu lucrezi la cazuri cu legătură personală. Doar mă avertizase. Și avea dreptate.

– Ar trebui să te bagi sub pături, Emmy. Tremuri.

– Nu tremur de frig.

– Știu, știu, spune el și cu mâna îmi freacă brațul cu o apăsare aproape tandră, dar evitând să devină afectuos.

De câte ori mă mângâiase în acel fel, odată, într-o manieră mai lentă și mai intimă!

– Acesta este un lucru bun, repetă el încă o dată. Ține minte asta.

Închid ochii în semn de confirmare. Semnificația celor întâmplate în prezența Olympiei Janus nu dispăruse pentru mine cu toate că investigația noastră primise ștampila de aprobare.

– Ceea ce a spus Lia acolo era corect, Emmy. Munca pe care ai depus-o să scoți la iveală aceste crime a fost absolut genială. Ai făcut totul de una singură. Ai luptat contra curentului. Ai luptat contra unui ocean întreg. Chiar și când eu m-am îndoit de tine. Dar ai avut dreptate tot timpul. Și acum putem angaja toate resursele de care dispunem să-l prindem pe acest individ. Și o să-l prindem, Em.

Mă ridic pe pat în capul oaselor, deși mă simt amețită și gata să cad din nou.

– Unde e laptopul meu?

Books își întinde mâna.

– Nu în seara asta, Emmy. Ai nevoie de odihnă.

– Nu...

– Ascultă-mă, Emily Jean. Ești și tu om. Ai prins câteva ore de somn pe noapte săptămâni în șir – luni, probabil – și acum,

în această seară, ai trăit o adevărată traumă. Dă-ți o șansă. De dragul investigației, lasă-te în seara asta în voia somnului. Mâine voi zbura cu o duzină de agenți. Acum avem toate resursele de la Biroul Federal. Dacă vrei cu adevărat să-l prinzi pe omul nostru, va trebui să ai grijă de tine în primul rând.

Ca de obicei, Books mă înțelege mai bine decât mă înțeleg eu. Îmi las capul pe pernă și privesc fix în tavan.

Books reduce intensitatea luminii.

– Voi dormi aici pe fotoliu, spune el. Voi fi aici toată noaptea alături de tine, bine?

– Mulțumesc, spun eu.

El nu răspunde imediat. Simt cum încep să plutesc în derivă și ochii lunecă dedesubtul pleoapelor grele. Știu că somnul va fi spasmodic în această noapte. Și mai știu despre ce anume voi visa.

– Îl vom prinde, Em. Nu uita asta.

Și Marta revine la mine, imaginile pe care m-am luptat să le reprim din clipa când Lia Janus a explicat detaliat ce s-a întâmplat, imagini pe care n-am fost în stare să le evit când m-am lăsat cuprinsă de somn. Un cuțit la rotulă, un ciocan de tăiat gheața la scalp, apă fiartă dintr-un ceainic care se varsă pe ea...

– Nu vreau să-l... prind, mormăi eu. Vreau să-l ucid.

52

Nouăsprezece perechi de ochi ce aparțin celor doisprezece agenți și celor șapte analiști de informații stau ațintiți asupra mea în timp ce termin prezentarea, explic harta cu steluțe albastre și steluțe roșii, repetarea tipicului suspectului nostru – două omoruri pe săptămână, de la Ziua Muncii până în jurul zilei de întâi ianuarie, cu o tendință mai lentă în cursul primăverii și verii.

– Întrebări? spun eu. Comentarii?

Privesc prin încăpere. Cunosc doar o mână din acești agenți, unii care vin chiar de la sediul FBI și alții care sunt agenți de teren din Chicago. Books nici măcar nu-i cunoaște și el era agent de mai bine de zece ani.

Books, care conduce investigația, a organizat agenții în echipe cu un conducător de echipă pentru fiecare grup care îi va raporta în fiecare seară. O echipă este pentru incidente noi, de reacție rapidă, pentru incendii noi pe care le descoperim după teoria conform căreia cu cât ne desfășurăm mai rapid forțele la locul unei crime, cu atât mai eficientă va fi investigația (incluzând, aici, și premisa oarecum fantastică cum că ne-am desfășura atât de repede încât am putea realmente să-l prindem pe omul nostru înainte ca el să părăsească orașul). O altă echipă se va ocupa de incendiile vechi cercetând amănunțit prin litania de crime deja comise și realizând personal interviuri și documentare într-o încercare de a scoate la iveală un suspect și a extrage un tipic.

Și mai avem și două echipe dedicate celor mai recente incendii, unde trupurile sunt calde încă, dacă putem să spunem așa, iar dovezile de ultimă oră. Echipa Nebraska/Colorado se va ocupa de crima dublă, Luther Feagley și Tammy Duffy, din Grand Island, Nebraska, de săptămâna trecută, precum și de uciderea lui Charles Daley din Lakewood, Colorado, care s-a întâmplase două zile mai târziu.

Echipa Illinois va investiga asasinarea lui Curtis Valentine din Champaign și uciderea lui Joelle Swanson din Lisle. Echipa Illinois includea grupul original de patru persoane – Booth, Denny, eu și Sophie –, precum și alții.

O mână se ridică în spatele încăperii, un bărbat cu părul de culoarea nisipului într-un costum de un gri foarte închis. Chiar când privirea mi se deplasează în direcția lui, fac o grimasă de durere. Fie gnomi micuți mânuiesc ciocane pneumatice în spatele ochilor, fie sunt lovită de cea mai violentă durere de cap din viața mea. Sunt buimacă după o noapte de somn pe bucățele, coșmaruri care îți tăiau respirația și de o greață mereu prezentă.

– Prin urmare, presupunem că individul locuiește aici în Vestul Mijlociu și că toamna este anotimpul călătoriilor pentru el.

– Adevărat.

– Ce fel de slujbă îți permite să stai acasă primăvara și vara, dar impune deplasare literalmente în fiecare săptămână în decursul toamnei spre o regiune diferită?

Am ridicat din umeri.

– Nu sunt convinsă că tipul călătorește din cauza slujbei. De fapt, nu cred că asta-i problema.

– De ce nu? mă provoacă agentul. Asta este cea mai logică ipoteză. Tipul este camionagiu sau comis-voiajor sau ceva de genul ăsta. Are o scuză perfectă pentru călătoria prin toată țara. De ce nu este aceasta cea mai logică ipoteză? Asta aș face

eu. Dacă poliția m-ar chestiona, aș vrea să fiu capabil să demonstrez că am avut un motiv temeinic pentru a fi în acele locuri.

– El nu va face asta, spun eu.

– Serios? El nu va face asta. Și de ce nu, mă rog?

Agentul își mușcă buzele ca și cum și-ar reprima un zâmbet și privește în jur. Bravada tipică de agent-special – *ia te uită la analista asta măruntă de informații care încearcă să se joace de-a agentul special. Dă-i înainte, domniță, transmite-ne toată înțelepciunea ta!*

– Gândește-te cât de meticulos este omul nostru, răspund eu. Uită-te la dovada medicală pe care a descoperit-o Lia Janus. Uită-te la precizia chirurgicală cu care și-a îndeplinit tortura ca nimeni să nu o catalogheze ca fiind crimă. Ăsta nu e un individ care dorește să fie legat de o pistă de comunicare unde e posibil să-i urmărești mișcările săptămână de săptămână doar uitându-te la comenzile de execuție din domeniul comercial și de afaceri sau la un raport de expediere.

Clatin din cap și încep să măsor locul cu pasul în timp ce continui.

– Știm din datele de anul trecut – de la tipicurile crimelor de la Ziua Muncii din 2011 până la cea de la sfârșitul anului – că a călătorit în fiecare săptămână într-o zonă, a ucis două persoane și apoi s-a întors la culcușul lui, undeva în Vestul Mijlociu înainte de a porni din nou săptămâna următoare. În mod clar, pare să fi călătorit cu mașina. Și asta este de înțeles pentru că nu dorește să lase urme cumpărându-și bilet de avion. Ar putea să ia și trenul, dar acesta este prea încet, mai puțin precis și ar lăsa și în acest fel urme. Sunt gata să pun rămășag că se deplasează cu propria mașină, nu cu una închiriată – din nou, ca să evite o înregistrare. Aș merge până acolo încât să presupun că, atunci când călătorește, plătește cu bani lichizi pentru orice – benzină, mâncare și chiar și cazarea. Un tip care este dispus să se facă luntre și punte ca să tortureze oamenii fără să

o facă să pară tortură – și să le umple într-un fel oarecare plămânii cu fum de la cauciucul ars, de pildă, sau să le cauzeze dureri inimaginabile în așa fel încât să imite leziuni generate de foc – nu este un tip care și-ar propune să fie atât de neatent încât să se împiedice de o slujbă. Nu, spun eu și oftez, chiar dacă îl descoperim pe acest suspect, pun rămășag că nu vom fi capabili să dovedim că el se afla în *vreunul* dintre aceste orașe la momentul relevant sau că cel puțin își părăsise casa.

Agentul cu zâmbetul atotcunoscător nu mai zâmbește atotcunoscător, dar nici nu vrea să renunțe.

– Sugerați că n-ar trebui nici măcar să urmărim acest aspect?

– Nu. Urmăriți-l, vă rog. Vă spun doar ce cred eu.

– Dar să începem cu premisa lui Emmy, intervine Books. Că omul nostru merge la distanțe incredibile ca să evite să lase urme. Fără cărți de credit, fără mașini închiriate etc. Asta nu înseamnă că nu a lăsat totuși o urmă, nu? întreabă Books îndreptându-și privirile spre toți cei prezenți în încăpere. Pentru crimele din toamna trecută, spune el, pentru fiecare săptămână, fiecare zonă pe care a vizitat-o și unde a comis cele două crime verificați toate hotelurile din împrejurimi, căutați persoane care au plătit numerar în decursul acestei ultime perioade. Probabil că trebuia totuși să se identifice, nu? Verificați pe tichetele de parcare distribuite în timpul acelei perioade plăcuțe de înmatriculare din afara statului. Tipul ar fi trebuit să aibă un fișic mare de bancnote asupra lui, nu-i așa? Prin urmare, înainte de a părăsi orașul în fiecare săptămână, poate că a retras o sumă mare de bani de la o bancă sau de la un bancomat. Haideți să căutăm în această direcție pentru fiecare săptămână a ultimei toamne – o retragere la mijlocul săptămânii a unor sume mari de bani, probabil peste o mie de dolari.

Simt un şoc de moment. E bine. E foarte bine că atât de mulţi oameni deştepţi şi talentaţi îşi pun mintea la contribuţie – în mod sigur putem descoperi ceva.

Slavă Domnului! Nu ne mai petrecem timpul privind înapoi şi demonstrând că a fost comisă o crimă. Acum privim înainte şi încercăm să o rezolvăm.

– Sperăm să avem curând un profil, spune Books. Până atunci... în fiecare seară, conducători de echipă, la ora şase, ora locală, avem video-conferinţă, spune el şi bate din palme. Hai să-l prindem pe băiatul ăsta rău.

53

La ora 3.57 după-amiază, taverna este aproape pe trei sferturi plină. Într-un colț, se află un bar standard semicircular pe toată lungimea, apoi o zonă deschisă cu câteva mese rotunde pe mijloc și cu mese dreptunghiulare la celălalt capăt. Mulțimea este un amestec de tineri, mulți dintre ei chiar la vârsta legală de douăzeci și unu de ani când au permisiunea să bea, alții un pic mai în vârstă, posibil studenți care fac studii post-doctorale. Chelnerițe se strecoară printre clienți ducând tăvi cu sticle de bere și pahare cu alte băuturi alcoolice. Probabil că muzica e zgomotoasă și ritmată, dar noi nu avem sonor, ci doar înregistrarea alb-negru cu o textură granulară de la o cameră de supraveghere standard montată în colț, care a fost descărcată pe un disc care se rotește acum în interiorul laptopului lui Sophie Talamas.

Noi patru – Books, Denny, eu și Sophie – stăm îngrămădiți pe lângă ecranul laptopului. Cu stiloul, Denny arată spre un bărbat care se deplasează prin mulțime către mesele dreptunghiulare. Din perspectiva camerei fixe cocoțate în spatele barului, bărbatul merge pe mijlocul ecranului către colțul din dreapta de jos. Tipul este scund și cu un fund mare, poartă o cămașă neagră și jeanși negri și are o coadă de cal – un hipiot în vârstă.

– Acesta este Curtis Valentine, spune Denny.

Inima îmi bate repede. Este ceva provocator să-l urmărești pe acest bărbat mișcându-se cu o ușurință obișnuită, un mers

degajat în timp ce își ține berea cu grijă și se îndreaptă spre o masă fără să știe că mai avea doar câteva ore de trăit, ore care vor fi îngrozitoare.

Înregistrarea provine de la Taverna Benny din Urbana, Illinois, și a fost făcută pe 29 august, ziua în care a fost ucis Curtis Valentine.

Valentine continuă să meargă către colțul de jos, din dreapta ecranului până când dispare din vedere. Se îndreaptă spre o masă din colț, o decizie rațională pentru cineva venit acolo la o întâlnire. Din nefericire, camera de supraveghere nu este orientată spre acel colț; centrul atenției îl constituie partea din față a localului, intrarea și barul semicircular, unde este așezat și casierul. Proprietarii doresc să supravegheze barmanii și, mai important decât atât, încasările.

– La revedere, domnule Valentine, spune Denny în timp ce Valentine dispare din vedere. Du-te la patru, ah, patru după-amiază, Sophie, dacă vrei.

Conștiincioasă, Sophie rulează imaginile înainte cu viteză mare oprindu-se la 4.04 sau altfel spus, șapte minute mai târziu.

– Ține *sub observație* intrarea, spune Denny făcând semn spre colțul stâng de sus al ecranului.

Încăperea rămâne tăcută. Books își drege glasul.

– Iată, spune Denny în timp ce ușa barului se deschide.

Un bărbat intră și un profil al părții lui drepte este orientat spre ecran. Ține la urechea dreaptă un telefon care îi ascunde parțial fața. Poartă o șapcă de baseball care, mai mult decât atât, îi umbrește trăsăturile. Ochelarii de vedere îi completează tripleta de camuflare. Nu este de folos nici înregistrarea cu textură granulară. Totuși putem distinge câteva lucruri: un bărbat caucazian, aparent chel, de înălțime medie, care poartă o șapcă de baseball și care are ceea ce pare a fi un abdomen voluminos ce se profilează printr-un hanorac albastru.

– Ăsta este omul nostru, spune Denny.

Nimeni nu vorbește, dar înfiorarea umple aerul. Acesta este omul nostru. Acesta este omul pe care îl vânăm de luni întregi, omul în carne și oase atât de aproape de noi încât trebuie să mă stăpânesc să nu întind mâna și să ating ecranul.

Acesta este omul care a ucis și a tot ucis fără teamă de consecințe. Acesta este omul care a comis acte de tortură atât de odioase încât ar putea face să se rușineze o întreagă comisie a Națiunilor Unite pentru drepturile omului care investighează atrocități.

Acesta este omul care mi-a ucis sora.

54

– Hei, lepădătură, spune Books spre ecranul computerului.

Acesta este apelativul pe care îl folosește mereu Books ca să-l descrie pe criminalul pe care îl urmărește, fie el un jefuitor de bancă, un răpitor, fie un ucigaș în serie, un cuvânt care este ostil și, mai mult decât atât, disprețuitor și ireverențios – adu-când, deși involuntar, argumentul hotărâtor pentru echipa sa că nu se teme de acest om și, în consecință, nici ei nu trebuie să o facă.

Pe ecran, bărbatul – omul nostru, ucigașul, poate cel mai rău om care trăiește pe acest pământ – zăbovește cu telefonul, având fața orientată ușor în jos în timp ce vorbește și apoi as-cultă, acoperindu-și din când în când urechea stângă cu mâna.

– Ghinion pentru noi, tipul vorbește la telefon, spune Sophie.

– Nu este ghinion, spune Books. Știe unde este camera de supraveghere. Tipul se ascunde cât de mult poate fără să fie evident că o face.

Omul nostru se deplasează prin mulțime și pentru o vreme, rămânem să-l vedem din profil-dreapta. Îl pierdem de vreo două ori în timp ce își croiește drum printre oameni, dar mai apoi se întoarce și pentru o clipă, stă cu fața la cameră aproape pe de-a întregul pe când se îndreaptă spre partea din spate a tavernei – spre partea de jos a ecranului.

– Stai, spun eu, în timp ce Sophie face deja ceea ce i-am cerut.

Ecranul îngheață, dar din când în când pulsează brusc. Este cel mai bun cadru pe care urmează să-l avem cu el, dar

nu este suficient. Stând cu fața direct spre noi, dar cu capul totuși înclinat ușor în jos în timp ce vorbește (sau se face că vorbește) la telefon, cozorocul șepcii îi ascunde complet ochii lăsând vizibile doar nasul, gura și bărbia.

– Mda, știe unde este camera de supraveghere, spune Books din nou. Continuă să derulezi, Soph.

Soph, remarc, un gând trecător. Nu Sophie.

Când ecranul se însuflețește din nou, omul nostru își continuă drumul și se deplasează spre locul unde se află Curtis Valentine. Pentru prima dată, observăm clar geanta pe care o duce individul atârnată pe umărul stâng, fără îndoială sacul lui cu bunătăți – pe baza informațiilor pe care le avem, presupunem că aceasta ar putea conține un ciocănel de spart gheața, instrumente chirurgicale, o canistră cu benzină cu o mască de gaze, poate un Taser[1] și probabil o armă de foc.

Exact când omul nostru ajunge în colțul drept al ecranului, își înalță capul și, după câte văd, încheie convorbirea telefonică și începe să i se adreseze lui Curtis.

Dar apoi, dispare și nu mai este în raza camerei de supraveghere.

– La naiba, spun eu.

– Poți să te uiți mai departe dacă vrei, spune Denny, dar individul nu mai reapare până când pleacă amândoi la cinci și trei minute după-amiază. Și nu îți mai face speranțe.

Sophie rulează înainte cu viteză mare până la ora amintită. Când Curtis Valentine îl părăsește pe omul nostru, Curtis este în partea dreaptă. Tipul se depărtează de noi și, în mod întemeiat, se întoarce spre dreapta să discute cu Curtis – lăsându-ne să-i privim ceafa, șapca de baseball și hanoracul. Pe când cei doi bărbați se deplasează prin bar către ușa din față – stânga

[1] De fapt o armă cu electroșocuri și numele celei mai cunoscute companii americane producătoare (Taser International), fondată în 1993 și având sediul în Scottsdale, Arizona (n.tr.)

sus a ecranului – omul nostru reușește să-și țină fața întoarsă de la camera de supraveghere și să pară foarte firesc când face acest lucru.

– E bun, spune Books.

– Știam asta. Sophie, poți să dai înapoi la imaginea frontală pe care am avut-o?

Ecranul se precipită, toată lumea se mișcă de-a-ndăratelea într-o succesiune rapidă. Momentul îmi aduce aminte de o videocasetă veche din copilăria mea cu tata care ne învăța, pe mine și pe Marta, să mergem când împliniserăm un an de viață, o casetă video pe care o urmărisem zece ani mai târziu de Crăciun. Tata ne convingea însoțindu-ne și apoi se desprindea de mâinile noastre să ne lase pe propriile picioare, eram gemene care ne mișcam membrele energic și într-un mod necontrolat, cu dificultate și cu pași stângaci precum marinarii amețiți, înainte ca fiecare dintre noi să cadă în fund. Îmi amintesc cum urmăream imaginile cu tata, mama și Marta, iar tata derula caseta fără oprire la o viteză mare, astfel că eu și Marta înaintam clătinându-ne, apoi cădeam, pe urmă ne ridicam și mergeam înapoi spre mâinile lui tata. Noi țipam pe când tata, în repetate rânduri, derula caseta aceea înainte și înapoi, copile ale căror reacții tata știa cum să le tempereze, îmi amintesc cum intensitatea luminii se reducea în camera noastră de zi în timp ce luam câte o gură de lapte de pasăre (Martei nu-i plăcea laptele de pasăre, dar eu îl adoram), căldura focului care trosnea și starea de confort transmisă de acei ciorapi de Crăciun identici care ne-au bucurat întreaga copilărie atârnați cu grijă lângă șemineu.

– Iată, spune Books.

Ecranul îngheață și scoate un sunet ascuțit. Sophie încearcă să focalizeze, dar din cauza calității slabe a imaginii, apropierea o face și mai neclară. Se mișcă înainte și înapoi până când găsește cea mai clară poză cu omul nostru.

Ochii sunt imposibil de distins. Dar nu este o pierdere totală. Se vede curba feței și nasul delicat și alungit. Chiar și purtând hanoracul, se remarcă câteva semnalmente ale conformației lui, o pantă spre umeri și un trup subțire. Este ceva. Fiecare din noi îl studiază întrebându-se dacă am fi în stare să-l recunoaștem dacă l-am întâlni vreodată în persoană.

Da, hotărăsc eu pentru mine, dar aici vorbește perseverența mea. Cine știe dacă omul nostru este cu adevărat rău? Cine știe dacă el are într-adevăr un abdomen proeminent? Cunoscându-l pe acest om, așa cum o facem în clipa de față, este inevitabil ca el să fie cel puțin întrucâtva deghizat. Dacă îi punem puțin păr blond, dacă îi scoatem ochelarii și îi adăugăm un costum și o cravată îndepărtându-i haina cu „burtă", probabil că ar putea trece pe lângă noi toți fără să-l recunoaștem.

Adică, la naiba, hai să o spun – individul ar putea probabil să poarte îmbăcăminte identică cu aceea pe care o poartă în această filmare și să treacă liniștit pe lângă noi. Pentru că arată exact așa cum vrea să arate: un tip obișnuit de vreo treizeci și ceva de ani. Un om fără nimic deosebit și care nu se remarcă prin nimic deosebit.

Un om normal. Un tip inofensiv.

55

Books se desprinde cu puțină frustrare pe chip de lângă biroul unde este cocoțat computerul. Denny ne avertizase că nu era mare lucru cu acest video, totuși nu puteam să nu ne ignorăm speranțele fiind și prima ocazie să-l vedem în persoană pe omul nostru. În clipa asta, adrenalina își începe exodul lent și dezamăgit.

– Vom cere experților tehnici să se ocupe de problema asta chiar acum, să vadă dacă putem îmbunătăți calitatea imaginii, spune el respirând adânc și lăsând nervii să se domolească. Dar nu cred că ceea ce am văzut va fi suficient pentru recunoașterea facială.

Books are dreptate. Nu mă pot lăuda cu o bună cunoaștere a tehnologiei de recunoaștere facială – analiștii de informații care asigură securitatea națională au mult mai multă experiență –, dar am lucrat destul cu ea încât să-i recunosc limitele. O filmare a profilului individului nu ne va duce departe și chiar și cu această imagine frontală, nu-i vedem retina și nici nu avem secvențe complete ale multor alte puncte de reper – ochii, nasul întreg, pomeții. Nu avem nici posibilitatea dobândirii texturii pielii, care ar putea fi un crem cu aspect smântânos sau ceva mai arămiu.

Pur și simplu, nu lăsase camera de supraveghere să îl vadă suficient de bine.

Books își freacă fața cu amândouă mâinile.

– În această dimineață, am obținut mandate de percheziție pentru computerele lui Curtis Valentine, spune el. Ar trebui să le avem până la sfârșitul zilei. Așa că foarte curând vom cunoaște numele persoanei cu care Curtis trebuia să se întâlnească – numele pe care îl folosea omul nostru. Progresăm, oameni buni.

Fac un zgomot, un pic de scepticism. Dar Books are dreptate – cu doar două zile în urmă Biroul Federal recunoștea în mod oficial aceste incendii ca omucideri și da, acum începem să avem rezultate.

Dacă măcar ne-am mișca mai repede, îmi spun eu, nu pentru prima oară și nici măcar pentru a zecea oară. Este un refren familiar care mi se repetă în minte – toată această întârziere a dus la din ce în ce mai multe decese.

Privesc înapoi spre ecranul înghețat și spre instantaneele neclare alb-negru cu omul nostru. Aproape că ne sfidează venind atât de aproape în raza de acțiune a camerei de supraveghere, dar neîngăduind un cadru frontal bun cunoscând cu precizie unghiul de...

Dar ia stai o clipă.

– Era acolo mai înainte, spun eu. Ai spus-o tu, Books – știa unde se afla camera video în clipa când a intrat.

– În această zi, nu a intrat mai devreme, spune Denny. Am urmărit filmarea toată ziua.

– Atunci cu o zi mai înainte, insist eu.

– Posibil, spune Books dând încet din cap. Mda, sigur, e posibil.

Sar de pe scaunul meu și merg în spațiul deschis al încăperii. Când sunt agitată, trebuie să mă mișc, mintea-mi nu poate merge înainte dacă nu o fac și picioarele.

– Tipul a intrat și a verificat locul. Probabil s-a așezat la barul semicircular din față și s-a uitat cu atenție de jur-împrejur. Posibil să fi fost îmbrăcat complet diferit.

Books se uită la Denny.

– Sunt pregătit, spune el. Nu știu dacă se păstrează filmări din urmă. Am fi foarte norocoși dacă ar mai exista filmarea din 29 august. Dar voi verifica chiar acum.

Denny își deschide telefonul celular și iese din cameră. Books îmi surprinde privirea și îmi face semn din cap.

– Facem progrese, spune el. Cu siguranță o să apară ceva important, e doar o chestiune de timp înainte să apară ceva important.

– Bine, pentru că este doar o chestiune de timp înainte ca el să ucidă din nou, spun eu. Cum ar fi, azi sau mâine.

56

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 13
14 septembrie 2012

Spune-o, Nancy. Spune-o ca toți prietenii mei să o audă.

(Nota editorului: sunete slabe scoase de o femeie)

M-ai crezut. Oricât ar părea de ciudat, ai crezut că vin deam fursecuri în beneficiul cercetașelor când am venit la ușă. Acum, dacă nici asta nu este o dovadă a competenței mele, nu știu ce să spun că e!

De acord, să fim cinstiți, am apelat puțin la procedura ah-păcăleli și am spus că fiica mea era imobilizată acasă de o gripă și că avea acel termen limită să-și facă norma de lucru, așa că ar fi în ordine dacă le-aș vinde eu în locul ei? Și *chiar* am adus cu mine și o cutie Thin Mints[1].

Ah, ce zi! A apărut soarele, păsările ciripesc, frunzele își schimbă culoarea, aerul este curat și înviorător, iar eu cu Nancy am ajuns să ne cunoaștem destul de bine. Cum să nu fiu fericit? Sigur că sunt fericit.

Cu toate acestea, mă întreb unde și-a luat zborul Mary-Mary-foarte-încăpățânată care mi-a spus că par neliniștit? Ea nu știe nimic despre mine. *E ceva în privirea ta*, spunea ea. *Ca și cum ai dori ceva ce nu ai.* Ce naiba mi-aș putea dori și să nu am

[1] Fursecuri învelite în ciocolată cu mentă (n.tr.)

deja? Mă bucur de sănătate, slavă Domnului. Îmi place ceea ce fac. Și sunt absolut *perfect* în ceea ce fac. Ce altceva să mai vrei de la viață?

Ai vreo idee, Nancy? Probabil că e dificil să vorbești cu masca de gaze pe față. Ei, nu-ți face griji, este aproape totul terminat pentru tine. Doar un pic...

(*Nota editorului: se aude un fluierat*)

O, hei! Auzi sunetul ăla, Nancy? Nu pleca, voi reveni!

Este o fată drăguță această Nancy. Foarte plăcută și ascultătoare. A născut un copilaș la o vârstă fragedă, așa că băiatul ei este la colegiu, deși ea are doar patruzeci și ceva de ani. Divorțată și singură. O celibatară. Oare mai folosește lumea acest termen, *celibatară*?

Cea mai mare teamă a lui Nancy este că băiatul ei, Joseph, nu va găsi pe cineva deosebit. Spune că puștiul are probleme cu loialitatea. A avut o perioadă dificilă în timpul liceului, după câte se pare, cu droguri și vreo două arestări pentru furt din magazine. Fostul ei soț este parte a problemei pentru că nu își face datoria pe frontul pensiei alimentare și nu-și petrece suficient timp cu tânărul Joey. Dar lucrurile merg mai bine pentru Joey și el speră ca într-o bună zi să fie consilier pentru probleme de dependență.

Fiindcă veni vorba, să nu insistați cu ideea asta, pentru că dacă este cineva *neliniștit*, persoana aia este Mary-Mary-foarte-încăpățânată. Când am cunoscut-o, tocmai avusese o întâlnire cu un necunoscut. O femeie care este atât de singură încât să fie dispusă să meargă la o întâlnire cu un individ pe care nu l-a văzut în viața ei mă numește pe mine neliniștit?

Eu nu sunt neliniștit.

Continuați, aproape pot să vă aud. *El își proiectează tristețea. Ajunge să se simtă mai bine numai rănindu-i pe alții. Durerea lor este medicamentul lui.*

Îmi pare rău, nu. Dar mulțumesc pentru participare! Ce avem noi pentru cei învinși, Johnny? Mai întâi, un exemplar al DSM-IV datorită sponsorului nostru, Asociația Americană de Psihiatrie. Și nu uitați, la Asociația Americană de Psihiatrie, dacă aveți o problemă, noi vom născoci un cuvânt pentru ea.

Și asta nu e tot! Apoi, ei vor primi un exemplar din *Interpretarea viselor* a doctorului Sigmund Freud, care descrie revelațiile catartice despre invidia de penis, teama de castrare și dorința oedipiană. Să-l lăsăm pe doctorul Freud să vă rezolve problema astăzi! Și dacă nu poate, nu vă faceți griji! Va da vina pe sentimentele sexuale nerezolvate față de mama voastră.

Nancy, Nancy! M-am întors. Îți amintești de prietenul nostru, ibricul? Acum, stai nemișcată, dragă. Mă tem că o să te doară.

(SFÂRȘIT)

57

La celălalt capăt al telefonului, aud zgomotul specific tastelor. Apoi, sergentul Roger Burtzos, de la Departamentul de Poliție New Britain, îmi spune:

– În regulă, domnișoară Dockery. Am autorizația ta aici, așa că spune-mi din nou ce dorești?

– Incendiul de aseară din orașul tău.

– Da, ce e cu el?

– Vreau să trimiți pe cineva la locul...

– Deja avem ofițeri trimiși acolo.

– Bine, bine. Transmite-le să-i întrebe pe pompieri despre numărul victimelor din casă și despre localizarea lor în interiorul casei.

Urmează o pauză. Nu știu dacă sergentul își notează ce i-am spus sau dacă, în acest fel, își exprimă iritarea față de mine.

– Și spune-le să chestioneze vecinii ca să le confirme numărul de persoane care locuiau în acea casă.

– În ordine, domnișoară Dockery. O voi face.

– Am nevoie de informații cât mai repede posibil.

– Am înțeles.

După ce am aflat de incendiile din zonele rezidențiale de la ultimele știri sau de pe forumurile online, sunt la al treilea apel din această seară. Știm că în timpul „Turului Autumnal", omul nostru provoacă două incendii pe săptămână în zona pe care o vizitează, așa că vrem să identificăm acest prim incendiu cât mai repede posibil ca să fim în situația de a acționa atunci

când va avea loc cel de al doilea. Dacă va ieși ceva bun din asta este o altă problemă, dar merită o încercare.

Prin urmare, eu încerc să localizez aceste incendii în timp real. Demult, când eram în acțiune singură, sunam la departamentele de poliție a doua zi după incendiu sau câteodată la câteva zile după. Acum o fac îndată ce aflu despre incendiu.

Se apropie miezul nopții, ultimele minute ale zilei de vineri. Nu mă mai pot concentra. Îmi simt ochii grei. Picioarele mă dor. Depășesc cam trei stadii de nesomn și sunt undeva între starea de catatonie și cea de zombi.

Dar trebuie să fiu în formă. Pentru că noaptea asta este noaptea cu pricina. Calculând înapoi, trebuie să fie în această noapte. Tipul nu ucide niciodată duminica, după cum știm. De obicei, a doua crimă din săptămâna stabilită este săvârșită sâmbăta. Ceea ce înseamnă că prima are loc mai la începutul săptămânii, de regulă joi, uneori miercuri (cum s-a întâmplat cu Luther Feagley și Tammy Duffy în Nebraska), dar nu mai târziu de vineri. În consecință, în această noapte trebuie să fie momentul ales.

Mă împing desprinzându-mă de biroul aflat la etajul al optulea al filialei FBI din Chicago. Îmi întind spatele și îmi scutur mâinile.

În biroul de alături, Books tocmai a revenit de la fosta casă a lui Joelle Swanson din suburbia Lisle.

– Vreo veste bună? îl întreb.

El ridică din umeri.

– Nu s-a intrat prin efracție, spune el. În concluzie, individul a păcălit-o cumva să intre în casă. Exact cum a făcut și cu Valentine. Tipul ăsta trebuie să fie un seducător.

Gândul mă înfioară, dar probabil că Books are dreptate.

Telefonul meu celular sună. Numele apelantului nu apare, ceea ce înseamnă că este un ofițer de poliție. Hai să vedem despre ce jurisdicție este vorba: până acum, în seara asta, am sunat

la departamentele de poliție din New Britain, Connecticut; Fergus Falls, Minnesota și Cambria, California.

– Domnișoară Dockery, sunt sergent Burtzos, de la Departamentul de poliție New Britain.

Ei bine, ăsta a fost rapid.

– Da, sergent?

– Rezultă că băieții mei de la locul faptei știau deja informațiile. Ești gata?

– Sunt gata, răspund eu revenită în birou și cu mâinile în echilibru deasupra tastaturii.

– Numele ei este Nancy McKinley. Locuiește singură. Este divorțată, cu un fiu, Joseph, care merge la colegiul din Hartford.

– Bine... rostesc eu ținându-mi respirația.

– E moartă, spune el. S-a ajuns prea târziu. A suferit arsuri teribile.

Suntem tot mai aproape...

– A fost găsită moartă în dormitor.

Și mai aproape.

– Chiar pe pat? întreb eu.

– Pe – dă-mi voie să întreb, spune el și în fundal îl aud vorbind la aparatul de emisie-recepție cu ofițerii de la locul incidentului; aud și răspunsul bâzâit la acel aparat după care, sergentul Burtzos revine la telefon și confirmă. Femeia era culcată pe pat, spune el.

– Și originea focului? întreb eu.

– Ei, în acest moment, sunt doar supoziții, spune sergentul Burtzos. Focul încă se dezlănțuia. Dar se crede că a început chiar din dormitor.

Mut telefonul din dreptul gurii și strig peste umăr:

– Books!

Apoi, readuc telefonul la gură și spun:

– Sergent, vreau să mă asculți cu mare atenție.

58

– Îmi pare rău, spune sergentul Burtzos prin telefonul dat pe difuzor. Suntem cu personal incomplet într-o zi aglomerată și este trecut de miezul nopții. Nu am posibilitatea să convoc mai mulți oameni prea curând.

Eu și Books ne uităm unul la celălalt. Exact ce ne-am imaginat.

– Poate poliția statală? sugerează Burtzos. Ei sunt de regulă cei care fac baraje rutiere.

Books clatină din cap.

– N-am reușit suficient de rapid și nu cunoaștem frontierele. Nu știm unde va merge el în continuare. E în regulă, spune Books. Ascultă, sergent, poți să ne faci legătura cu ofițerii de la locul incendiului?

– Pot să fac asta, pot să fac asta. Dați-mi numărul vostru.

Trei minute mai târziu, linia directă de la telefonul meu fix sună. Apăs butonul pentru difuzor și răspund.

– La telefon ofițer Janet Dowling, se aude din telefon.

– Sunt agent special Harrison Bookman, ofițer, și alături de mine este Emmy Dockery, analist la Biroul Federal. Mă auzi bine?

– Sunt în mașina poliției, așa că da.

– Ofițer, este multă lume la locul incidentului?

– Nu la fel de multă ca atunci când focul ardea amenințător. Dar da, este destulă lume. Să zicem, peste douăzeci de persoane.

– Dă-mi numărul telefonului tău mobil, te rog. Vreau să-ți trimit ceva.

În urmă cu zece ani, ideea că ai putea transmite o imagine prin telefon era inimaginabilă. Acum, este supărător dacă durează mai mult de zece secunde.

– Gata, am primit. Totuși, nu se vede foarte clar.

– Asta pentru că nici nu este clar. Este o imagine obținută de o cameră de supraveghere. Cea mai bună pe care o avem. Omul este un bărbat caucazian, puțin sub un metru optzeci, chel cel puțin în această imagine, conformație medie, probabil între treizeci și treizeci și cinci de ani.

– Am înțeles.

– Aruncă o privire prin mulțime, ofițer. Și are cineva posibilitatea să facă o fotografie a mulțimii?

– Da, putem. Așadar credeți că este aici urmărindu-și opera?

– Este posibil, răspunde Books uitându-se la mine.

Nici unul dintre noi nu crede cu adevărat că omul nostru e acolo, dar nu se știe niciodată.

– Agent, comandantul nostru de pompieri spune că nu arată ca un incendiu premeditat. Adică, nu s-a făcut încă o investigație, dar el face treaba asta de multă vreme și are instincte bune.

Books surprinde expresia de pe fața mea. Alți câțiva comandanți de pompieri și anchetatori de incendii s-au înșelat până acum.

– Noi credem că este un incendiu premeditat, spun eu, iar individul care l-a provocat este foarte priceput să ascundă acest fapt.

– Foarte bine, agent.

– Pune întrebări tuturor celor prezenți, ofițer, spune Books. Tratează situația ca pe un loc al crimei.

– Așa voi proceda.

– Dar încearcă să acționezi fără tam-tam, spune Books. Omul nostru nu-și imaginează că îl urmărim chiar în clipa asta. Nu avem nici un motiv să-l lăsăm să afle chiar acum. Nu încă.

Încheiem convorbirea telefonică. Books își verifică mobilul și citește un mesaj.

– Echipa de reacție rapidă este în drum spre avion. Mai bine plec.

Încep să spun ceva, dar mă opresc. Privirea mi se deplasează spre geanta de sibir aflată în colțul camerei. Am împachetat haine pentru trei zile și cosmeticale, dacă se ivește necesitatea.

– E mai bine să rămâi aici, spune Books. Ai multe de făcut.

Dacă aș dori cu adevărat să pun piciorul în prag și să-l însoțesc, Books și-ar da acordul. Dar are dreptate. Noi deja am discutat asta. Tocmai am primit o grămadă de informații de la departamentele de poliție din Lisle și Champaign, pline de date despre Joelle Swanson și Curtis Valentine. Asta-i ceea ce facem noi, analiștii, nu? Examinăm informațiile în timp ce agenții aleargă după senzații tari.

Un moment stânjenitor plutește între noi. Nimic nu are sens, nici o îmbrățișare și nici măcar o strângere de mână.

– Fii atent, îi spun eu. Și păstrăm legătura.

59

Imaginea lui Books apare pe laptop, iar cuvintele rostite se aud la o fracțiune de secundă după mișcarea buzelor.

– Te-am prins, spun eu alături de Sophie și Denny așezați lângă mine.

– Nimic important de raportat, îmi pare rău să o spun, zice Books. New Britain este un orășel adormit. Victima, Nancy McKinley, era contabilă la Hartford. Și-a terminat activitatea la cinci și un sfert, s-a oprit la o băcănie tocmai dincolo de New Britain și apoi, a mers acasă. Este ultima informație știută despre ea.

– N-am văzut nimic pe caseta de la băcănie, spune Denny. Nimic care să ne sară în ochi, dar vom continua să ne uităm.

– Omul nu a fost atât de prost să folosească o carte de credit la magazin, spun eu. Probabil că nu a intrat deloc în prăvălie. Pur și simplu a așteptat-o să plece.

– Fiul femeii, Joseph, a declarat că aceasta nu se întâlnea cu nimeni și că nu avea nici un plan pentru weekend, spune Books. Prin urmare, e posibil ca omul nostru să fi sunat la soneria ei și să fi intrat cu forța.

Mă întorc spre Sophie. Aceasta este sarcina ei, să verifice mesaje și orice suport de informații pe care victima l-ar fi folosit, încât să ne poată da informații utile.

– Încă mă uit la imagini, spune ea. Dar deocamdată, nimic.

– Noi avem poliția statală de rezervă în Rhode Island, Connecticut, Massachusetts și New York, spune Books. În regulă, spuneți-mi ce ați aflat.

Arunc o privire rapidă pe notițele mele, un rezumat al muncii câtorva oameni din echipa noastră.

– În ziua când a murit, Curtis Valentine avea o întâlnire pe agenda lui la ora patru după-amiază cu un bărbat numit Joe Swanson din Lisle, Illinois, spun eu.

– Încerci să mă păcălești.

Nu. Omul nostru a folosit o versiune masculină a numelui lui Joelle Swanson să stabilească o întâlnire cu următoarea persoană pe care urma să o ucidă, Curtis Valentine.

– Am urmărit un apel de telefon mobil – un mobil ars, bineînțeles, neidentificabil – de la Lisle, Illinois, către telefonul de serviciu al lui Curtis Valentine, pe 22 august. Este aceeași zi în care a ucis-o pe Joelle Swanson.

– În concluzie, a ucis-o pe Joelle în Lisle și în timp ce se afla acolo, și-a organizat următoarea crimă, o săptămână mai târziu.

– Da, aprob eu uitându-mă pe notițe. Din câte se pare, acest Joe Swanson a spus că începea o nouă afacere, dar nu a menționat ce anume și că a fost scos din minți de ultimul lui designer de site, așa că a dorit să se întâlnească personal cu bietul Curtis.

– Inteligent, spune Books. Foarte inteligent. Probabil Curtis l-a invitat la el acasă să-i arate echipamentul. Dar ce poți spune despre Joelle Swanson?

– Nimic, spun eu. Ea nu avea nimic în computer și nici n-am aflat nimic care să ne indice că plănuia o întâlnire cu cineva.

Books nu reacționează la aceste informații. Nu e greu să înțelegi cum se petrec lucrurile. Omul nostru se simte confortabil aflându-se în fața femeilor chiar în căminul lor, dar nu la fel de bine și cu bărbații. Din câte ne putem da seama, își forțează oarecum intrarea în casele lui Joelle Swanson și Nancy

McKinly, dar își fixează o întâlnire cu Valentine, așa că va fi invitat să intre.

Oare la fel se întâmplase și cu Marta? A răspuns pur și simplu la sonerie crezând că omul nostru era vreun vânzător ambulant, un tip care căuta o adresă sau un cititor de contor de la compania electrică? E foarte posibil. Marta ar fi deschis ușa oricui. Ea nu văzuse niciodată partea întunecată a lucrurilor, ci doar lumina.

– Bine, spune Books.

Pe ecran, îl vedem uitându-se la ceasul de la mână. În Connecticut, unde se află Books, este cu o oră mai târziu după ora patru, ora centrală standard. Astăzi este sâmbătă, ceea ce înseamnă că astăzi va avea loc a doua crimă, al doilea incendiu. Ah, dacă am putea distribui un avertisment. Dar ce le putem comunica oamenilor? O fotografie întunecată, fără nici un nume, fără nici o zonă de vulnerabilitate, nici măcar un modus operandi care să îndrume spre ceva exact? *Hei, oameni buni care locuiți în partea de nord-est a Statelor Unite, urmăriți cu mare atenție un individ alb, de înălțime medie – acesta ar putea* să vă pătrundă în casă cu forța, să vă tortureze și să vă *dea foc casei.*

– Am trimis deja un buletin informativ către toate jurisdicțiile locale din Massachusetts, Rhode Island, Connecticut și New York ca să ne alerteze imediat pentru orice incendiu rezidențial, indiferent de anvergură, spune Books. Cu puțin noroc, în seara asta, vom fi anunțați de incendiu în mai puțin de o oră după ce va izbucni.

– Noi vom fi pregătiți aici, spun eu încercând să nu-mi fac mari speranțe, dar știind că suntem în plan și că această seară era posibil să fie momentul hotărâtor pe care îl așteptam.

60

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 14
15 septembrie 2012

Pentru cei din partea de nord-est a țării, declar următoarele voi, cu certitudine, schimbați anotimpurile așa cum trebuie. Nu este nimic mai maiestuos decât schimbarea culorii frunzelor de aici. De la sine înțeles, e un pic cam devreme, așa că va trebui să revin în octombrie să văd toamna în toată splendoarea ei, dar voi îi puteți vedea primele semne, la fel ca majoratul unei femei frumoase, atât de pline de mister și promisiune, atât de vibrante și de înviorătoare. Nu-i așa că te face să te simți plin de energie?

Ei bine, după ce termin o ședință, ajung să mă simt astfel, sentimental ca să zic așa, îmbătat aș putea recunoaște, chiar euforic. Ador ceea ce fac, mai ales căile prin care o fac în prezent. Voi vedeți ce văd eu în frumusețea ei? În onestitatea ei pură?

O vorbă veche spune că oamenii sunt cinstiți în cel mai înalt grad la naștere și la moarte. Știți cine a spus asta? Chiar eu! Probabil că ați crezut că urma să zic Robert Frost[1] sau Philip

[1] Robert Frost (1874-1963) – poet american foarte apreciat pentru descrierile realiste ale vieții rurale și arta limbajului colocvial (n.tr.)

Roth[1], dar la modul cel mai serios, pur și simplu, am spus-o eu. Nu citiți mereu acele vorbe renumite pe internet sau în cărțile cu aforisme celebre și gândiți *Dumnezeule, aș dori ca măcar una dintre aceste ziceri să-mi aparțină?* La urma urmei, cel puțin zece dintre ele sunt ale lui Will Rogers[2], iar Winston Churchill[3] are nenumărate vorbe de duh, cum au și mulți dintre faimoșii noștri președinți. Eu doresc doar una, doar o singură rostire memorabilă despre adevăr care să fie atât de memorabilă încât să rămână în mintea voastră pentru totdeauna.

În general, o observație doare în măsura în care este adevărată.[4]

Singurul lucru de care trebuie să ne temem este teama însăși.[5]

O minciună parcurge jumătate din suprafața pământului înainte ca adevărul să aibă șansa să-și pună pantalonii pe el.[6]

Oamenii sunt cinstiți în cel mai înalt grad atunci când se nasc și atunci când mor.

Da. Da, chiar așa! Îndrăznesc să spun că citatul meu arată foarte bine în această companie.

Dar aici nu este vorba despre mine, dragă audiență. Este vorba despre voi. Ce credeți despre genialitatea mea?

---

[1] Philip Roth (n.1933) – romancier american câștigător a patru mari premii literare: National Book Critics Award (1991) pentru *Patrimoniu*, PEN/Faulkner Award (1993) pentru *Operațiunea Shylock*, National Book Award (1995) pentru *Sabbath's Theater* și Premiul Pulitzer (1997) pentru *Pastorala americană* (n.tr.)

[2] William Penn Adair Rogers (1879-1935) – actor de comedie, editorialist, comentator radio (n.tr.)

[3] Sir Winston Churchill (1874-1965) – om politic britanic, prim-ministru al Regatului Unit în al Doilea Război Mondial (n.tr.)

[4] Citat din Will Rogers (n.tr.)

[5] Citat din Franklin Delano Roosevelt (1882-1945) – al 32-lea președinte al Statelor Unite (n.tr.)

[6] Citat din Sir Winston Churchill (n.tr.)

Suficient, atunci. M-am distrat în această seară cu acest gentleman minunat, doctor Padmanabhan, și transmit cele mai sincere scuze dacă i-am masacrat pronunția numelui. Deși cred că dacă l-ați întreba, ar spune că nu a fost cel mai rău lucru care i s-a întâmplat în seara asta.

Și acum e timpul să-mi iau la revedere. Dar înainte de a face asta, aș dori doar să vă întreb dacă vi se pare că aș fi o persoană neliniștită? Sigur că nu. Sunt fără egal la jocul meu și încă mă distrez. Ce-ar fi putut să-și imagineze acea femeie, Mary?

Mă voi întoarce să vorbesc cu voi mâine. Probabil că traficul s-a degajat suficient pe autostrada I-95, așa că e timpul să-mi văd de drum.

(SFÂRȘIT)

61

– Vecinii spun că doctorul Padmanabhan locuia singur, spune ofițerul.

– Mulțumesc, ofițer. Te rog, așteaptă, spun eu și întrerup telefonul ca să apăs butonul aparatului de recepție pentru Books. Books, recepționezi?

– Recepționez, Emmy.

– Scenariul doi, spun eu. Scenariul doi. Apelul a venit din Providence, Rhode Island.

– Scenariul doi, recepționez. Dă telefon.

Treizeci de secunde mai târziu, eu și Books suntem într-o teleconferință cu comisarul de poliție de la Poliția Statală din Rhode Island și cu comandantul Poliției Statale din Connecticut, care au fost gata să intervină la apelul meu.

– Acesta este scenariul doi, Rhode Island și Connecticut.

– Rhode Island recepționează, spune comisarul de poliție Adam Vernon. Polițiștii noștri sunt la locul potrivit.

– Connecticut recepționează, spune comandantul Ingrid Schwegel. Polițiștii noștri sunt de asemenea la locul potrivit.

– Suntem liniștiți în legătură cu autostrada 95? întreb doar să-mi calmez nervii, deși fusese deja subiect de discuție.

– Agent, spune comisarul de poliție Vernon confundându-mi titulatura, dacă suspectul se îndreaptă spre Vestul Mijlociu, singura lui rută este prin Connecticut și singura autostradă care are vreo noimă este I-95. Sunt șaizeci și șase

de kilometri de graniță, dar dacă nu se așteaptă să fie întâm pinat, ar fi un prost să nu o ia pe I-95.

– Foarte bine, spun eu. Apelul de incendiu a venit în urmă cu paisprezece minute și tocmai am primit confirmarea că este incendiul pe care îl vizăm. Harta mea spune că focul este lo calizat exact la nord de Spitalul Miriam din Providence, ceea ce înseamnă că tipul trebuie să călătorească șaizeci de kilometri pe I-95 ca să ajungă la granița Connecticut-Rhode Island.

– Chiar dacă a avut un oarecare avans, spune Vernon, nu există nici o posibilitate să fi ajuns deja la graniță. Dar eu am dat deja comanda, agent. În timp ce vorbim, semnalele lumi noase se înalță.

– Sunt agent Bookman. Sunt aeropurtat și ar trebui să fiu la graniță în cincisprezece minute. Eu voi avea comanda, dar vom avea curând agenți și la sol care vi se vor alătura. Să fim clari asupra comenzii: plăcuțe de înmatriculare și VIN-uri[1] ale oricărui vehicul cu un bărbat care se potrivește vag descrierii. Controale permisive la un nivel minim. Pentru tot ceea ce pare suspect – în linii generale, orice – polițiștii voștri mă vor con tacta direct.

– Connecticut recepționează.

– Rhode Island recepționează, spune Vernon. Dacă în această seară va fi pe drum, îl vom prinde.

---

[1] VIN – acronim pentru *Vehicle Identification Number (Numărul de Identificare al Vehiculului)*

62

Transmisiunea din elicopterul FBI se transferă cu o claritate surprinzătoare în laptopul meu. O vedere de deasupra a autostrăzii I-95, așa cum înaintează pe direcția sud-vest din Rhode Island înspre North Stonington, Connecticut. O autostradă pe două niveluri, cu două benzi care duc spre sud-vest plus un acostament.

La graniță, dedesubtul semnelor pe care scrie BUN VENIT ÎN CONNECTICUT și NORTH STONINGTON, TOWN LINE, vehiculele polițiștilor statali au organizat un filtru, perpendicular pe benzile de trafic. Semnalele luminoase preced filtrul în măsura în care îmi permite ecranul să văd – probabil vreo opt sute de metri cel puțin sau oricare ar fi protocolul pentru blocaje rutiere.

Drumul este plin ochi cu vehicule care așteaptă în șir. La punctul de control, ofițerii și agenții FBI îndreaptă lanternele spre mașini, atât spre locurile din față, cât și spre cele din spate, uneori deschid portbagajul și îl verifică, alteori comandă ca mașina să fie trasă pe acostament pentru o cercetare mai minuțioasă și întotdeauna se ia act de plăcuța de înmatriculare și de VIN, care se găsește în interiorul portierei din față. Odată lăsate să plece, vehiculele trebuie să facă un ocol incomod pe lângă mașinile poliției și apoi peste acostament, înainte de a

merge mai departe spre Connecticut, nefiind tocmai bun venitul pe care îl așteptau de la Statul Constituției[1].

După cum pot observa, autostrada este verificată, chiar dacă este foarte târziu – aproape miezul nopții după ora standard de est. Fără îndoială, șoferii presupun că acesta este un baraj rutier de sâmbătă seara și se dovedește a fi chiar așa pentru doi șoferi ghinioniști care sfârșesc cu mașinile sechestrate și cu o plimbare la închisoarea din North Stonington.

Elicopterul se deplasează de-a lungul autostrăzii căutând orice vehicul care încearcă să întoarcă și pentru prima oară, observ că există și un al doilea elicopter care face același lucru.

Books îmi furnizează nume, plăcuțe de înmatriculare și numere de identificare ale vehiculelor în timp ce avansăm, iar eu le folosesc pentru antecedente criminale și pentru vehicule furate. Antecedente criminale? Greu de spus, dar este evident că nu m-ar surprinde dacă individul pe care îl căutăm ar avea unul, deși, dintr-un motiv oarecare, bănuiesc că suspectul nostru are un cazier curat. Nu degeaba este el atât de meticulos.

Îmi gestionez așteptările în chestiune, dar nu are nici un rost să ascundem adevărul că în această noapte, avem o șansă reală. Fiecare mașină care determină echipa noastră să privească mai cu atenție, să deschidă portbagajul și chiar să decidă oprirea pe acostament, îmi face părul măciucă.

Și continuă să mi se tot facă părul măciucă întrucât cele mai multe mașini primesc atenție suplimentară din partea echipei noastre de polițiști statali și a agenților FBI. Mulți dintre șoferi sunt bărbați și majoritatea dintre ei caucazieni, așa că nu limităm opțiunile într-atât adăugând „înălțime medie", „constituție medie" și cine-știe-ce-pentru-părul lui.

Dar în final, toate aceste mașini sunt lăsate să treacă.

Nu greșesc în privința asta. Tipul conduce într-o nouă parte a țării, comite două crime și revine acasă. Informațiile nu mint. Și probabil

[1] Supranumele statului Connecticut (n.tr.)

locuiește în Vestul Mijlociu. Aproape sigur. Tipicurile călătoriei lui pot fi legate de autostrăzile importante.

Nu greșești. Omul nostru este șofer și se întoarce cu mașina în Vestul Mijlociu.

Ar fi putut prefera o rută diferită. Așa cum a afirmat comisarul de poliție sunt șaizeci și șase de kilometri de graniță. Dar dacă el nu se așteaptă la prezența noastră, de ce să nu prefere I-95? Bineînțeles că era posibil.

Primele nouăzeci de minute trec încet și, în esență, fără evenimente. Și apoi, timpul prinde viteză pentru că numărul mașinilor se micșorează. Coada dispare pe măsură ce se apropie ora două dimineața. Nu prea mai sunt atât de multe mașini care să traverseze spre Connecticut la această oră din noapte, nici măcar într-o sâmbătă.

După ce o dubiță Dodge trece de filtru, urmează o bucată de vreme fără nici o mașină care să se îndrepte spre sud-vest. Autostrada I-95 este goală.

– Unde naiba e omul nostru? izbucnește Books exasperat. Acțiunea a avut logică.

– Știu, admit eu. Am crezut că îl prindem. Nu este nicio șansă ca el să se fi întors când a văzut filtrul?

– Nicio șansă. În față, la primul semnal luminos, un polițist își pierde timpul pe acostament. Dacă vreun vehicul ar încerca să întoarcă și să traverseze zona mediană, polițistul l-ar vedea. Am inclus și problema asta. La naiba!

– Poate că mai întâi se odihnește, spun eu. Ca să pornească devreme mâine.

Books nu răspunde imediat. Enervat sau se concentrează. Probabil a doua variantă. Books nu lasă emoțiile să-l învingă. Întotdeauna a fost rațional, spre deosebire de mine, care m-am lăsat condusă de emoții.

– Cred că e posibil să fi fost în una dintre aceste mașini, spun eu. Amintește-ți cu cine avem de a face.

– Poate. Se poate. Totuși, nu au fost prea multe plăcuțe din Vestul Mijlociu.

Adevărat. Dar asta nu mă va opri să întocmesc o bază de date și să includ toate aceste nume și plăcuțe în ea.

– Vom menține acest punct de control cel puțin până în zori, spune Books. Nu putem face asta o veșnicie. Dar să o facem până la răsăritul soarelui și apoi, să revedem situația. Sună bine?

– Nu plec nicăieri, spun eu păstrând o aparență de om curajos.

Dar undeva în interiorul meu, nu pot să nu simt că l-am ratat. Am întins o pânză de păianjen, dar el a evitat-o cumva. Undeva pe drum, m-am îndrăgostit prea tare de propria mea analiză, convinsă că tipul se va comporta conform modelului pe care eu l-am creat din informații.

Și pentru că nu am reușit, săptămâna viitoare, el va acționa din nou, în altă parte a țării, cu alte două victime lipsite de apărare.

63

Stau așezată la computer, urmăresc verificările mașinilor, puterea de concentrare îmi slăbește, ochii îmi sunt grei, spatele și gâtul în revoltă totală și refuz să mă uit la ceasul de pe perete știind că limba mică este la un pas de opt și limba mare de doisprezece, iar barajele rutiere sunt instalate de mai bine de zece ore.

– Încă o oră, îi spun lui Books prin căști.

– Asta mi-ai spus și acum o oră, îmi dă el replica în ureche.

– Încă o oră.

Inițial, planificaserăm încheierea activității filtrelor la opt dimineața după ora standard de est sau la șapte, după ora locală curentă din Chicago. Am împins-o încă o oră, pentru nouă după ora standard de est, oră care se apropia în momentul de față.

– Nu mai este nici măcar prea mult trafic, am argumentat eu.

Un șir mic de mașini s-a retras din Rhode Island în drum spre Connecticut, dar nimic care să se apropie de o blocare majoră a circulației.

– Este duminică dimineața. Nu prea cred că le producem navetiștilor o mare durere.

– Nu putem menține controlul ăsta o veșnicie, Emmy.

– Sigur că putem. Suntem FBI-ul.

Urmează o pauză. Poate că mai câștig o oră. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să treacă prin acest filtru. Trebuie, îmi

spun eu, chiar dacă o altă parte din mine recunoaște că într-un fel oarecare, am calculat greșit.

– Nu. Voi opri acțiunea, spune Books, ca și cum ar fi luat notă de o oră de deces.

– Nu! Te rog, doar încă una...

– Refuz. Te voi suna curând.

– Books! strig eu, dar nu există nici o reacție.

Books a întrerupt legătura. Știe cum e să te contrazici cu mine. În mod corect, hotărâse că era mai bine să mă deconecteze.

– Rahat, spun eu și îmi desprind căștile ca să le arunc cu furie pe birou.

Mă ridic în picioare și o durere sfâșietoare și intensă îmi iradiază spatele. Vederea îmi este încețoșată după ce am stat lipită toată noaptea de ecranul computerului. Creierul, trebuie să o accept, îmi este terminat.

Mă îndrept spre hol și pornesc spre „camera de război", o sală de ședințe preschimbată, fără obișnuita masă lungă, unde opt analiști de informații lucrează pentru cazul nostru. Au venit în această dimineață la șapte și au făcut o cercetare amănunțită asupra persoanelor pe care le-am oprit la filtru, un număr mai mare de cinci sute de bărbați adulți albi.

Sunt ametită și reacțiile mele sunt confuze. Aud o discuție animată, apoi râsete – râsete – și atunci, grăbesc pasul spre sala de război.

În interior, unul dintre cei doi analiști bărbați stă în picioare și face ceva comic, o imitație a unei mișcări de dans haioase sau ceva de genul ăsta. Când mă vede și când toată lumea devine conștientă de prezența mea, toți încetează să mai zâmbească, iar tăcerea zăbovește cu stângăcie în aer. În timp ce intru în sală, mă uit la fiecare în parte, acești șapte noi analiști de informații plus Sophie Talamas. Mă simt ca un părinte fără simțul umorului care întrerupe o petrecere în pijamale sau ca

o profesoară care intră într-o clasă gălăgioasă și nu-mi place, dar asta nu mă oprește să mă aprind.

– Omul pe care îl urmărim, spun eu încet, cu vocea tremurândă, își scalpează victimele în timp ce sunt încă în viață. Înțelegeți asta, nu? Le arde părți din corp în timp ce sunt încă în viață. Opriți-mă dacă am spus ceva ciudat!

Toate privirile se lasă în podea. Sophie spune:

– Ne descărcăm un pic, Emmy. Toată lumea lucrează din răsputeri.

– Toată lumea nu lucrează chiar din răsputeri, dau eu replica. El este acolo, spun eu și arăt către unul dintre computere. Subiectul nostru este undeva între toate aceste informații, în notele pe care nu le-am parcurs încă, în unele baze de date, în unele bloguri, pe vreo rețea de socializare sau pe paginile de internet. Depinde de noi să-l găsim, oameni buni. De voi toți din această încăpere. Tipul nu intenționează să lase o amprentă ca unul dintre agenții noștri speciali superstar să o descopere. Nu intenționează să-și scape portofelul la locul crimei sau să se împiedice și să-și rupă piciorul în timp ce iese dintr-o casă căreia îi dă foc. Nu are de gând să fie identificat de vreun vecin băgăreț. Pentru el nu există agenți de teren care să-l descopere. O să-l descoperim noi, oamenii din această încăpere, analiștii de informații. Așa că țineți-vă capul pe umeri și dați-vă toată silința, oameni buni, pentru că acest nemernic tocmai ne-a scăpat printre degete pentru încă o săptămână!

Ies ca o furtună din încăpere și mă îndrept spre lift, am nevoie să fac un duș și să mănânc ceva înainte de a continua. Abia ies în aerul proaspăt că realizez faptul că îmi lăsasem cheile de la mașină în birou.

64

Când mă întorc la birou, Sophie Talamas e deja acolo și are cheile mele în mână.

– Cred că ai uitat astea, spune ea.

I le smulg din mână.

– Nu aveai nici un drept să ne spui toate vorbele alea, Emmy. Oamenii ăștia se spetesc pentru noi. Sunt oamenii cel mai prost plătiți din întreg Biroul Federal și, totuși, lucrează câte cincisprezece ore în șir și sunt aici la ora șapte dimineața într-o zi de duminică...

– Hei, știi ceva, Sophie? spun eu ridicându-mi mâinile în sus. Dacă vrei o slujbă normală, du-te și lucrează la Seven-Eleven[1] sau alt loc de genul ăsta. Noi încercăm să prindem un monstru. Uneori se cere puțin efort suplimentar.

– Cred că suntem lămuriți în privința asta.

– Serios? Asta-i grozav, mai spun eu și mă îndrept spre ușă.

– N-am terminat, spune Sophie.

Mă opresc și mă întorc.

– Ce-ai spus?

Sophie, cu părul ei mătăsos făcut să stea degajat, Sophie, cea în pas cu moda, cu jeanșii ei skinny și bluza ei tricotată și cochetă și cu trăsăturile ei perfect sculptate, fierbe. Când o

[1] Lanț internațional de magazine, fondat în 1927, în Dallas, Statele Unite. Este vorba despre magazine mici de cartier cu produse alimentare și stații de benzină, cu program de la 7 dimineața la 11 noaptea (n.tr.)

persoană atât de atrăgătoare se supără, fața ei nu se urâțește – ba dimpotrivă, e ca și cum trăsăturile îi devin mai accentuate, ochii, un pic mai strălucitori și obrajii strălucesc mai vizibil.

– Noi două avem o problemă, nu-i așa, Emmy? Tu și cu mine.

Iau o gură de aer și ridic mâna.

– Fă-ți treaba, Sophie, și...

– Îmi fac treaba. Lucrez la fel de mult ca oricare. Dar care este problema? Tu nu-mi acorzi decât priviri aspre din ziua când am sosit.

– Am nevoie de tine să te concentrezi, spun eu. Am nevoie de tine să te concentrezi asupra acestui caz și nimic altceva.

– Nu mă culc cu el, Emmy.

Mă dau înapoi, șocată de comentariu. Sophie își încrucișează brațele și nu mai vorbește lăsând cuvintele deja rostite să stăruie între noi. Sunt multe de spus și cu gândul la ceea ce a rostit deja, nimic de bine. Faptul că Sophie recunoaște cumva problema – după limbajul trupului, după expresia feței sau după altceva – înseamnă că am făcut ceva ca să devină o chestiune în dezbatere, cel puțin în ochii ei. Faptul că se simte suficient de confortabil alături de Books înseamnă că se simte îndreptățită să facă un astfel de anunț. Faptul că e convinsă că am nevoie să aud acest lucru rostit de ea, că noi chiar *discutăm* despre acest subiect când un sociopat violent scăpat...

– Nu mă culc, spune ea din nou. Books a fost foarte bun cu mine, foarte încurajator. Suntem prieteni, desigur. Dar asta-i tot.

Și după asta, nu pot tăgădui un vag sentiment de ușurare pe care îl simt și pe care imediat îl confisc pentru că la asta mă pricep, nu-i așa? Întărindu-mă și făcându-mă că plouă. Sentimentele mele pentru Books (în măsura în care ele există, niște sentimente restante, o oarecare atracție sexuală primitivă, nimic mai mult) nu contează pentru că le pot ignora ca să mă concentrez pe această investigație. Sentimentul meu de pier-

dere pentru Marta nu contează pentru că îl pot ignora și pe acesta. Dau clic pe astfel de sentimente și le trag în coșul meu mental de gunoi unde își au locul.

Sunt o fată care se află în vârtejul unei tornade pretinzând că nici măcar nu bate vântul, ca și cum aș reuși să compartimentez fiecare emoție, să-mi potolesc inima și să direcționez fiecare strop din energia mea spre creier încât să devin fata care știe totul despre informații, totul despre indicii, totul despre enigme și uită aproape tot ce o face umană.

Voi avea timp să fiu umană mai târziu. *Mai târziu* este una dintre zicerile mele preferate.

– Fă-ți treaba, îi șoptesc eu lui Sophie. Asta-i tot ce mă interesează.

65

Îmi petrec cea mai mare parte din după-amiază în sala de război urmărind fără întrerupere analiștii de informații, verificându-le munca și notând orice informație care pare promițătoare, deși sunt foarte puține. Mai există un rest de tensiune de la izbucnirea mea de mai devreme, dar dispare treptat pe măsură ce ne concentrăm asupra căutărilor noastre. La ora zece, cineva amintește de cină și punem o vorbă pentru niște pizze. Mă abat la biroul lui Books unde conducătorul nostru fără teamă, revenit din nord-est în urmă cu două ore, răspunde la apelurile diferiților agenți de pe teren.

– Rahat, spune el și clatină din cap în timp ce intru.

În fundal se aude un zgomot, înregistrare de la o sursă, probabil smartphone-ul lui.

Books arată ca naiba după ce și-a petrecut toată noaptea într-un elicopter pe deasupra graniței Rhode Island-Connecticut. Are ochii congestionați și pierduți, părul încurcat, fața trasă și nebărbierită.

– Ce se întâmplă? întreb.

– Ah, nimic, răspunde el exprimând lipsa de importanță printr-un semn cu mâna. Chiefs[1] ai mei au luat bătaie pentru a doua săptămână la rând. C.J. Spiller, aripa de rezervă de la

[1] Ibidem pag. 94

Bills[1], pentru numele lui Dumnezeu, a pătruns prin linia noastră ca și cum am fi fost un grup de liceeni, adaugă Books și oftează. Iar Romeo este un antrenor *defensiv*.

Mă las într-un fotoliu vizavi de el.

– Books, cred că înțelegi că habar n-am cine sunt C.J. Spillman sau Romeo.

– Spiller, mă corectează el. C.J. Spiller este aripa de rezervă...

– Și pe lângă asta, cred că realizezi că nu mă interesează.

Books își clatină smartphone-ul.

– Acum este zero la doi și se simte ca și cum am fi la ani-lumină de titlul de divizie pe care l-am câștigat...

– Books, ce legătură este între bărbați și fotbal? Adică, este un fel de dependență pentru tine.

– Pentru mine și pentru milioane de alți bărbați.

– Știu, sunt eu de acord. Și tata era la fel. Duminica, stătea în fața televizorului toată ziua și urmărea partidele. Noi trebuia să evităm subiectul biserică pentru că știam cu toții care era adevărata lui religie.

Și după ce rostesc aceste vorbe, se întâmplă ceva. Norii se împrăștie. Inima mea începe să bată ca nebuna.

– Fotbalul este ultimul... se dezlănțuie filozofic Books, dar eu nu mai ascult.

Mă ridic brusc în picioare, gest care în starea mea actuală nu este o idee bună, și sunt aproape să cad în timp ce ies în foarte mare grabă din biroul lui Books ca să intru într-al meu.

Sar pe computer și prestez o oră întreagă de cercetare, cu trupul agitat, cu pulsul crescut, cu mâinile care tremură atât de tare că abia reușesc să bat tastele. Când sunt gata, am o hartă a Statelor Unite cu o mulțime de semne.

---

[1] Buffalo Bills – echipă profesionistă de fotbal american înființată în 1960 (n.tr.)

Books vorbește la telefon cu un agent când revin în biroul lui. Clatină din cap în chip ciudat și termină conversația înainte de a se uita cu atenție la hârtia pe care i-o dau.

– Acestea sunt locurile asasinatelor, spun eu cu mândria exagerată a unui copil. Orașele diferite din timpul călătoriilor lui de toamnă. De la Ziua Muncii la sfârșitul de an, anul trecut.

– În regulă, astea sunt steluțe portocalii, două crime pe săptămână, într-o altă parte a țării. Dar ce sunt stelușele negre dintre cele două portocalii din fiecare zonă?

– Stelușele negre, spun eu, sunt stadioane de fotbal profesionist.

Books se uită din nou la hartă; apoi, își ridică privirea și se uită la mine ca și cum aș fi descoperit o altă planetă.

– Tipul nu ucide niciodată duminica, spun eu.

– Ah, Iisuse, exclamă Books ducându-și o mână la gură. De la Ziua Muncii la Anul Nou. Ăsta-i... sezonul NFL[1].

– Nu călătorește cu treburi, spun eu. Merge la partide de fotbal profesionist.

[1] Acronim pentru National Football League (Liga Națională de Fotbal) (n.tr.)

66

– Orgia criminală din toamna anului trecut, încep eu. 8 septembrie 2011 – prima lui crimă cunoscută, în Atlantic Beach, Florida. 9 septembrie, cea de a doua crimă în Lakeside, Florida. Și ce se află exact între ele? EverBank Field, cartierul general al celor de la Jacksonville Jaguars[1], locul unde Jags i-au găzduit pe cei de la Tennessee Titans[2] în acea duminică de 11 septembrie.

Mă uit la Books, care îmi spune să fac referire la echipa de fotbal Jacksonville ca la Jags ca să-mi demonstrez autoritatea în fața celeilalte echipe predominant masculină. Suntem în videoconferință cu întregul grup operativ.

– Cine a câștigat jocul? întreabă cineva.

Întotdeauna există un circar în orice grup de oameni.

– Jags, 16 la 14, răspund eu primind o altă aprobare cu capul din partea lui Books. În următoarea săptămână, încă două locuri cu crime: 16 septembrie în Rock Hill, Carolina de Sud și 17 septembrie în Monroe, Carolina de Nord. Și în următoarea zi, individul urmărește partida Carolina[3]- Green Bay[4] pe Bank of America Stadium din Charlotte.

---

[1] Echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1993, cu sediul pe stadionul EverBank Field din Jacksonville, Florida (n.tr.)

[2] Echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1960, cu sediul în Saint Thomas Sports Park din Nashville, Tennessee (n.tr.)

[3] Carolina Panthers, echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1993, cu sediul în Charlotte, Carolina de Nord (n.tr.)

[4] Green Bay Packers, echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1919, cu sediul în Green Bay, Wisconsin (n.tr.)

– În fiecare săptămână, alt stadion, spune Books. Și nici o schemă în legătură cu echipele. Nu poți să spui că-i urmărește pe cei de la Colts[1] sau Bears[2] sau pe altcineva prin țară. N-am deslușit nici un tipic pornind de la locurile pe care le-a ales. Echipe bune, echipe proaste, partide terminate egal versus partide terminate inegal – nu este nici o regulă în privința lor.

– Atât doar că ar sta departe de Vestul Mijlociu, adaug eu. Pentru că Vestul Mijlociu este locul unde în mod obișnuit își petrece cea mai mare parte din timp în afara sezonului.

– A fost vreodată de două ori pe același stadion? întreabă cineva.

– Nu în ultimul an, nu. Anul acesta, sezonul tocmai a început. În prima săptămână a sezonului NFL, tipul a ucis acel cuplu din Nebraska și apoi, un bărbat din afara Denverului, ceea ce înseamnă că, în duminica aceea, ar fi mers la partida Broncos[3]- Steelers[4] din Denver. Și exact în această săptămână – a doua săptămână a sezonului –a ucis în New Britain, Connecticut, și în Providence, Rhode Island. Am presupus că pe urmă a luat-o fuga spre casă, undeva în Vestul Mijlociu, și singura lui cale de ieșire era autostrada I-95 îndreptându-se spre sud sau sud-vest prin Connecticut, așa că am organizat filtrele rutiere, adaug eu și folosesc indicatorul de-a lungul autostrăzii îndreptându-l în direcția opusă. Dar sâmbătă noapte, omul nostru nu a mers acasă, ci a luat-o pe autostrada I-95 nord spre Massachusetts și s-a dus la

[1] Indianapolis Colts, echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1953, având sediul la Indianapolis, Indiana (n.tr.)

[2] Chicago Bears, echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1919, cu sediul în Chicago, Illinois (n.tr.)

[3] Broncos Denver, echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1960, cu sediul în Denver, Colorado (n.tr.)

[4] Pittsburgh Steelers, club profesionist de fotbal american, înființat în 1933, cu sediul în Pittsburgh, Pennsylvania (n.tr.)

meciul de astăzi al echipei New England Patriots[1], care se joacă pe Foxboro.

Nu mă uit deloc în ochii lui Books. Când terminăm prezentarea de azi și ne dăm seama că noaptea trecută, aproape că îl prinseserăm în plasă pe suspectul nostru, dar că am blocat autostrada I-95 în *direcția greșită*, rămânem fără glas mai bine de zece minute.

Îl păcăliserăm. Eram foarte aproape. Îl prinseserăm pe afurisita aia de autostradă pe care călătorea. Și totuși, el ne-a ocolit. Și acum încă doi oameni vor avea parte de morți cumplite chiar în această săptămână.

Books, simțindu-mi probabil disperarea, intervine rapid.

– Dar problema este că tipul nu a călcat pe stadioanele din Denver sau din New England anul trecut. Ceea ce înseamnă că pare a fi pe un drum care să-l ducă spre un nou stadion – unul pe care nu a călcat niciodată – în fiecare săptămână până când va merge la toate.

– Prin urmare, hai să presupunem asta, spun eu. Să presupunem că următoarea lui călătorie va fi pe un stadion pe care nu a mers anul trecut. Și să mai presupunem că nu va fi un stadion din Vestul Mijlociu pentru că ar fi în zona vecină lui. În consecință, asta elimină Chicago Bears, Indianapolis Colts, Saint Louis Rams[2] și Kansas City Chiefs[3]. Concluzie: sunt patru stadioane pe care considerăm că nu va merge, plus două pe care deja a fost.

– Bine. Și ce înseamnă asta? întreabă cineva, o femeie.

---

[1] New England Patriots, echipă de fotbal american, fondată în 1960, cu sediul în Foxborough, Massachusetts (n.tr.)

[2] Echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1936, cu sediul în St.Louis, Missouri (n.tr.)

[3] Ibidem pag. 94

– Sunt treizeci și două de echipe NFL și treizeci și unu de stadioane pentru că Jets[1] și Giants[2] împart un singur stadion, spun eu. Deci, treizeci și unu de stadioane. Anul trecut, a mers pe șaptesprezece stadioane și încă pe două anul acesta. Asta înseamnă nouăsprezece. Apoi, ignorăm patru echipe din Vestul Mijlociu și asta înseamnă douăzeci și trei care sunt scoase de pe lista lui. Ne rămân opt stadioane, oameni buni. Încă opt stadioane.

– Și din aceste opt echipe care rămân, doar cinci au meciuri acasă în această săptămână, intră în discuție Books. Oakland Raiders[3], Dallas Cowboys[4], Cleveland Browns[5], Washington Redskins[6] și Seattle Seahawks[7].

– Seahawks joacă luni seara, așa că socotim că putem exclude Seattle. Tipul va merge la una dintre celelalte patru zone în săptămâna care vine, spun eu.

– Deci noi ce facem? întreabă unul dintre agenți din transmisiunea video. Distribuim o alertă generală în așteptarea unui bărbat alb cu o înfățișare obișnuită, fără trăsături caracteristice, pe care l-ați fi putut întâlni sau care și-ar putea face apariția la ușa voastră neanunțat?

---

[1] New York Jets, echipă de fotbal american, înființată în 1960, care joacă pe MetLife Stadium, East Rutherford, New Jersey (n.tr.)

[2] New York Giants, echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1925, care joacă pe același stadion cu New York Jets (n.tr.)

[3] Echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1960, și care joacă pe O. co Coliseum, Oakland, California (n.tr.)

[4] Echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1960, și care joacă pe AT & T Stadium, Arlington Texas (n.tr.)

[5] Echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1946, și care joacă pe FirstEnergy Stadium, Cleveland, Ohio (n.tr.)

[6] Echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1932, și care joacă pe FedEx Field, Landover, Maryland (n.tr.)

[7] Echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1974, și care joacă pe CenturyLink Field, Seattle, Washington (n.tr.)

Agentul are dreptate. Asta e problema. Nu avem o imagine bună a bărbatului și nici nu-i știm prea bine modul de operare. Știm că și-a programat o întâlnire cu nefericitul de Curtis Valentine în Champaign, Illinois, dar habar nu avem cum a ajuns la ceilalți. Ce putem să le spunem oamenilor? Ce fel de alertă putem trimite?

– Vom pune în alertă toate forțele locale pentru orice fel de incendiu, cu obligația de a ne contacta de urgență, exact cum am procedat în nord-est în această săptămână, spune Books. Și odată ce vom lua cunoștință de prima lui crimă de săptămâna viitoare, vom ști unde se află și la ce partidă de fotbal asistă.

Cu alte cuvinte, trebuie să-l așteptăm să ucidă din nou. Este la fel de deprimant precum sună. Dar este singura noastră pistă deocamdată.

– Și imediat ce vom ști acest lucru, spune unul dintre agenți, vom fi în stare să-l identificăm între cei optzeci de mii de oameni care urmăresc meciul.

– Adevărat, recunoaște Books. Trebuie să ne gândim cum să ne descurcăm cu acea mulțime. Dar suntem cât se poate de încrezători că indiferent ce regiune va alege, duminica viitoare el se va afla în interiorul unui stadion de fotbal timp de trei ore. Acum va trebui să decidem ce e de făcut cu fereastra aia de timp.

Va fi dificil, dar va trebui să venim cu o idee. Pentru acea scurtă perioadă, îl vom avea pe omul nostru într-o cutie de oțel și va trebui să ne asigurăm că nu va scăpa cu bine.

67

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 15
17 septembrie 2012

Am început să o urmăresc în seara asta. Am urmărit-o în seara asta în cea mai revelatoare manieră – adică, atunci când ea nici nu știa că o urmăream. Pur și simplu, m-am strecurat în bar. Fără îndoială, apreciați deja abilitățile mele de deplasare fără a fi observat. Când am cunoscut-o în acest bar săptămâna trecută, Mary mi-a spus că lucrează aici și a fost norocul meu că s-a întâmplat să fie barmaniță, deci nu se mișca prea mult în timp ce eu stăteam la pândă în colț și o urmăream de la distanță.

Am urmărit-o când avea treabă mai puțină, la ora cinei, în timp ce am mâncat felul de bază al localului și după ce am deschis laptopul ca o scuză că zăboveam. Am urmărit-o când luminile s-au revigorat pentru meciul prezentat la *Monday Night Football*[1]. Am urmărit-o când clienții erau nepoliticoși sau când flirtau cu ea. Am urmărit-o când avea momente doar pentru ea și când interacționa cu managerul și cu alți angajați.

Și după aceea, m-am strecurat în baie ca să-mi pot îndepărta șapca de baseball și ochelarii și să-mi trag în jos gulerul de la jachetă. Când am reapărut în localul suficient de aglomerat

[1] Emisiune în direct a NFL, prezentată pe ABC și ESPN din 1970 și până în prezent (684 de partide până azi) (n.tr.)

să-mi asigure acoperirea, mi-am făcut drum spre bar ca și cum tocmai aș fi sosit. Voi recunoaște o agitație de fluturi în stomac. Da, prietenii mei, eram agitat.

Am ocupat un loc la bar și mi-am așteptat rândul ca oricare alt client. Am decis să mă arăt surprins că o văd de parcă tocmai veneam la acest bar așa cum o făcusem săptămâna trecută și nu mă așteptasem să o văd acolo. Oare să pretind că nu îmi amintesc numele ei? Să mă chinuiesc o clipă, să pocnesc din degete și să spun:

– Mary... corect?

Când s-a apropiat de mine, cu un zâmbet delicat care îi juca pe față, toate funcțiile mele deliberative au încetat să mai lucreze. Părul ei negru era adunat la spate într-o coadă de cal lejeră, dar câțiva zulufi țâșniseră liberi. Se uita cu ochii întredeschiși accentuând ridurile de la colțuri. Lumina era slabă, dar arunca spre ochii ei o umbră mai întunecată decât îmi aminteam că observasem ultima dată când o văzusem de aproape.

– Ei, Graham, spuse ea, eram gata-gata să cred că aveai de gând să mă ignori toată noaptea.

A făcut-o din nou! M-a dat pe spate înainte ca eu măcar să apuc să o salut. Ultima dată m-a surprins înregistrându-mi gândurile în timp ce pretindeam că vorbeam la telefon, prima persoană care mi-a înțeles șiretlicul. De data asta, a știut că stăteam la pândă în partea din spate a barului, nu neapărat deghizat, dar evident ascunzându-mi fața.

În plus, și-a adus aminte numele meu!

În consecință, era obligatoriu din partea mea să apar cu ceva spiritual, nu? Ceva inteligent, poate un fel de autominimalizare – ceea ce ar fi semnul meu distinctiv. O replică deșteaptă, cu un sarcasm usturător, pronunțată cu o expresie înmărmurită. Ceva care să mențină pe poziție finalul meu de conversație.

Dar înainte de a realiza ce se întâmplă, gura mi se mișcă și cuvintele prind viață.

– Eram agitat la gândul că am să te văd.

Prieteni, trebuie să vă mărturisesc că în clipa aia, pentru mine timpul s-a oprit în loc. Doream să întind mâinile în aer și să înșfac vorbele înapoi. În momentul acela, mi-am pus tot sufletul pe tavă. *Ce am făcut?* În fracțiunile de secundă rămase și în acele câteva guri de oxigen, m-am gândit. *Cum aș putea să-mi retrag cuvintele rostite? Nu mă va considera patetic?*

Și iată ce s-a întâmplat în continuare: ea și-a desprins ochii de pe fața mea, colțurile gurii i s-au ridicat un pic mai sus și în timp ce a început să șteargă cu o cârpă suprafața barului, mi-a spus:

– Ei, Graham, cred că ăsta este cel mai drăguț lucru pe care l-ai putea spune unei fete.

Vă mai amintiți cum se simte treaba asta? Momentul ăla când există o... legătură între tine și altcineva? Acea vibrație în piept când realizezi că ai traversat podul ăla micuț, că există cel puțin o reciprocitate de sentimente?

Poate că eu și Mary – și nu-mi vine să cred că rostesc asta, dar poate că eu și Mary...

Nu. Nu, nu, nu. Ia-o încet, Graham. Calcă cu grijă. Mișcă-te ușor.

N-am dori să fie cineva rănit.

(SFÂRȘIT)

68

Îmi ridic ochii de pe monitor. Capul îmi atârnă pe spate astfel că mă uit țintă la un tavan alb. Privirea îmi este încețoșată de la lipsa de somn și de la uitatul pe ecranul computerului ore în șir.

Books bate la ușa biroului meu.

– Mai este niște mâncare chinezească în sala de ședințe, spune el.

– Sună bine, spun cu fără convingere.

– Hei, rostește el apropiindu-se și punându-și o mână pe umărul meu. Dacă nu ai de gând să te culci, cel puțin trebuie să mănânci. Ești, cum se spune, piele și os.

Întotdeauna am fost. Un metru șaptezeci și cinci și cincizeci și cinci de kilograme de când eram adolescentă. Lungă și deșirată – atletică, ar fi maniera drăguță de a o spune – nu discretă și bine proporționată ca sora mea sau, la drept vorbind, ca mama.

– În regulă, avem totul, spune Sophie Talamas năpustindu-se în încăpere. Echipele, agențiile de bilete legale – acum avem totul. Îi avem pe toți cei care au cumpărat bilet la o partidă NFL din această săptămână în Oakland, Dallas, Washington sau Cleveland.

Îmi răsucesc scaunul și încuviințez din cap spre ea.

– Foarte bine, știi ce ai de făcut, spun eu.

Analiștii de informații urmează să efectueze căutarea lor magică prin toate aceste nume și să le repete în baza noastră de date.

– Nu pari foarte emoționată, spune Sophie.

Fac o grimasă. Nu sunt emoționată.

– Emmy nu crede că omul nostru este pe una dintre aceste liste, spune Books.

– Nu cumpără bilet pe această filieră ca să nu intre în baza de date a cuiva, spun eu. Tipul plătește cu bani lichizi. Presupun că-și va cumpăra un bilet de scalping.

La rostirea cuvântului *scalping* mă înfiorez având în vedere metoda de tortură preferată a omului nostru. Am împrumutat cuvântul de la Books, un entuziast al sportului, și când a pomenit prima dată despre bilete de *scalping*, renumitele bilete de speculă, mi-am imaginat o persoană cu un cuțit zimțat.

Sophie se freacă la ochi. Și ea a stat trează până la ore foarte târzii. Cu toții am stat.

– Crezi că în seara asta va săvârși prima lui crimă din această săptămână?

Ridic din umeri. Este miercuri-seară. Cu cât mai repede ni se arată omul nostru și se fixează într-o regiune din țară, cu atât mai curând vom ști pe care stadion de fotbal va merge și cu atât mai eficient ne vom putea pregăti. Și deși îmi sună absolut bizar să afirm că sper ca în această seară să ucidă pe cineva este un adevăr nefericit.

– Du-te acasă, îmi spune Books – *acasă* fiind o cameră de hotel. Poți să lucrezi la laptop din pat. Acum avem tot felul de oameni care îl caută pe acest individ, Emmy. Nu mai ești singură.

Învârt degetul arătător pe suprafața biroului ca și cum l-aș perfora.

– Rămân unde sunt, spun eu. Și dacă îl vom repera undeva în seara asta, voi merge cu tine în acel loc.

69

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 16
19 septembrie 2012

Vreau să ascultați ce urmează. Vine din partea mea și a lui Mary și este din seara asta. M-am întâlnit cu Mary după ce a terminat munca.

Eu: Pot să te întreb ceva, Mary? De ce ai acceptat să mă vezi în această seară?

Mary: Vrei să spui de ce am acceptat să ies cu tine după ce luni te-am surprins spionându-mă din spatele barului?

Eu: Aș fi putut alege o apreciere mai binevoitoare a evenimentelor. Dar... da. De ce? Aș fi putut crede că m-ai găsit ciudat.

Mary: (*râzând*) Chiar te găsesc ciudat, Graham.

Eu: Ah. Mă bucur că am stabilit asta.

Mary: Ți-am mai spus, îmi place puțină ciudățenie la bărbați. Este ceva – nu știu cum să spun – ceva atrăgător. Măgulitor, de asemenea. Nu sunt obișnuită cu cineva care să se agite pentru mine.

Eu: Mi se pare foarte greu de crezut.

Mary: Îți imaginezi că dincolo de ușile acestui pub există o mare cerere de piață pentru o barmaniță de treizeci și șapte de ani care se recuperează după dependența de alcool?

(Nota editorului: pauză de unsprezece secunde)

Mary: Ah, te-am speriat. Asta este o metodă dezastruoasă de a prezenta o asemenea informație. Dar da, sunt alcoolică. Nu mai beau de peste zece ani, dacă asta este vreo consolare.

Eu: Nu, eu... eu cred că e mai degrabă extraordinar.

Mary: Ah, rămâne de văzut. Pur și simplu îmi înfrunt demonii, ca toți ceilalți.

Eu: Dar îți construiești o viață nouă. Urmezi cursurile unui colegiu în timpul zilei și lucrezi noaptea. Cred că asta este foarte impresionant.

Mary: Foarte frumos din partea ta să o spui.

Eu: Mary, de ce lucrezi într-un bar dacă te recuperezi după dependența de alcool?

Mary: Știu, știu... nu are sens deloc, nu-i așa? În general, pentru că aveam nevoie de o slujbă de noapte ca să pot merge la școală în timpul zilei și un prieten de-ai mei are barul ăsta. Și poate că îmi place și provocarea.

Eu: Provocarea?

Mary: Mda. Faptul că pot privi adevărul în față și îl pot învinge în fiecare zi. Este ca și cum, în fiecare zi, mă uit la aceste sticle de băutură și spun „Nu mai am nevoie de voi. V-am învins". Te fortifici.

Eu: Îți înfrunți demonii.

Mary: Mda, exact. Tu nu ai demoni, Graham?

Am considerat că întreg schimbul de idei era... remarcabil. Modul în care ea și-a deschis atât de ușor sufletul în fața mea. Modul în care m-a privit în ochi și a spus *Iată cine sunt eu*. Oamenii nu fac asta. Nu-și arată adevărata fire. Se ascund în spatele nenumăratelor straturi de autodecepție și de decepție aparentă. Poartă măști. Afișează fațade. Mint. Se camuflează.

Ce trebuia să-i răspund? Chiar doream să simt același lucru. Doream cu adevărat. Adică, ea expune detaliile dezgustătoare ale vieții ei chiar aici, la fel de ușor cum respiră, și eu ce fac în

schimb? Să spun: *Da, Mary, am niște demoni numai ai mei?* Nu. Schimb subiectul, asta fac.

Și nu pot spune că nu a observat, dar abandonează aceste dezvăluiri și brusc, vreau să discut despre vremea-asta-afu risită-pe-care-o-întâmpinăm. Era evident. Cred că știe. Adică, ea nu știe că știe – n-ar putea nicicum –, dar simte ceva în pri vința mea. Știu că simte.

Ah, și acest zâmbet pe care îl are, aș dori să-l puteți vedea, modul în care nasul i se încrețește și ochii aruncă priviri fugare, este unul dintre cele mai sincere și mai adevărate zâmbete pe care le-am văzut în viața mea. Mary se grăbește să lase ușa deschisă fericirii și să declare foarte ferm intrare interzisă uri și gândurilor toxice.

Și mirosul ei. O urmă persistentă de aromă de căpșuni. Cred că vine de la șampon. Când simt acest miros mă gândesc la cuvântul *proaspăt* și într-adevăr, nu există un cuvânt mai potrivit să o descrie pe Mary.

Ah, și apoi la sfârșitul nopții, după ce am condus-o până la ușa ei. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de agitat. Cu mâinile îndesate în buzunare, cu privirea lăsată în jos în timp ce îmi mutam greutatea corpului de pe un picior pe altul. Vă mărturisesc, cred că arătam ca un școlar stângaci la prima lui întâlnire.

Și am sărutat-o! Nu sunt sigur cum m-am mișcat din punc tul A în punctul B, dar de undeva mi-am adunat curajul, m-am înclinat și pe la jumătatea drumului am întâlnit-o. Atingerea a fost delicată, lentă și plăcută, buzele noastre s-au apăsat una de cealaltă cu grijă în timp ce mâna ei îmi mângâia obrazul. Mi-am simțit corpul străbătut de un curent electric. Am simțit că pluteam.

Și încă mai plutesc!

(SFÂRȘIT)

70

– La naiba!

Mă desprind brusc de la birou și îmi răsucesc scaunul pe jumătate spre spațiul liber al încăperii. Mă ridic în picioare și simt o ușoară amețeală, pereții se întorc într-o parte și podeaua se înclină spre mine. Mă apuc bine de scaun să-mi recâștig echilibrul.

– La naiba, repet eu pentru că asta pare să surprindă cel mai bine momentul.

Mă dezmembrez. Știu asta. Trag după mine persoanele virtuale care stau treze toată noaptea și nu mănânc. Nu o să mai fiu în stare să fac față acestei situații mult timp.

Și ce rezultat am? Mai întâi miercuri-noapte și acum, joi-noapte, legată de computer și de telefon așteptând un apel de la unul dintre locurile unde speram ca omul nostru să meargă – Oakland, Dallas, Washington, Cleveland – așteptând orice notificare de la un incendiu rezidențial pe care să-l putem lega de el.

Și până acum, nimic. Sigur, câteva apeluri au venit, un incendiu la o casă din Sausalito, un mic restaurant din Cleveland de care s-a ales praful – probabil un foc pus intenționat, un incendiu premeditat cu un proprietar de restaurant care ieșea din afaceri și care urmărea să încaseze banii din asigurare –, dar nimic care să se apropie de individul nostru.

Acum este ora cinci dimineața, vineri-dimineață. N-am mai luat un pui de somn de marți-noapte. Am nevoie să prind

câteva ore de somn ca să pot sta trează din nou la noapte – vineri – noapte – când e sigur că va ataca. Matematică simplă: dacă va ucide două persoane în această săptămână înainte de duminică, va trebui să o ucidă pe prima vineri-noapte.

Minunat. Știu sigur că aceasta va fi noaptea și eu adorm cu capul pe birou.

Descurajată și amețită, cu gâtul și spatele înțepenite pe de-a-ntregul, cu degetele obosite de tastarea la foc rapid toată noaptea, cu vederea la fel de clară ca un nor de ceață, părăsesc clădirea FBI-ului și mă întorc cu mașina închiriată la hotel. Ies din mașină și închid portiera trântind-o. Aerul rece al unei dimineți de toamnă oferă un moment de ușurare (afară – da, îmi amintesc că există un astfel de lucru precum afară, aer proaspăt).

În spatele ochilor mă lovește o durere vagă, privirea periferică îmi este întunecată de cercuri negre ca și cum mă uit printr-un tunel. Îmi dau seama că trebuie să merg la culcare. Poate doar câteva ore...

– Iat-o! aud o femeie strigând.

Timpul meu de reacție este lent, dar în același timp, sunt speriată, și reacția mea imediată – *pericol* – durează mai mult decât firesc să se disipeze înainte de a realiza că bărbatul și femeia care mergeau cu mare viteză spre mine nu veneau să-mi facă rău. Nu un rău fizic, în orice caz.

Unul dintre ei are un reportofon în mână. Celălalt, o cameră de filmat portabilă.

– Agent Dockery, spune reportera, o tânără femeie afro-americană drăguță. Diane Bell, de la *Tribune*.

E ceva nou pentru mine, pentru prima dată un reporter stă față în față cu mine în acest fel. Cuvintele îmi iradiază mintea – *nu am ce comenta* și *nu sunt agent* –, dar în locul lor rostesc doar:

– Da?

– Agent Dockery, înțeleg că urmăriți un ucigaș în serie pe tot teritoriul țării, un bărbat care e posibil să fi ucis nenumărate persoane și să fi ars probele ca să-și ascundă crimele.

– Eu... eu... eu, spun și clatin din cap, îl opresc pe cameraman cu palma și pornesc spre hotel. Nu pot comenta o investigație în desfășurare, spun ca un robot, cuvinte pe care le-am auzit rostite de alții, politicieni sub presiune și avocați ai acuzării cu fețe de piatră. *Nu avem comentarii. Nu putem comenta o investigație în desfășurare.*

– Așadar este o investigație, spune ea. Excelent. Mulțumim.

Clatin din cap cu violență, ceea ce nu prea este de folos echilibrului meu fragil. Continui să merg, îmi regăsesc ritmul și întorc umărul să mă feresc de ea în timp ce mă apropii de intrarea în hotel. Dacă nu sunt atentă, o să cad peste cameră.

– Curtis Valentine, spune ea. Joelle Swanson?

Ajung la ușa hotelului și o deschid prin împingere.

– Sora ta, Marta?

Îmi întorc agresiv capul spre ea, dar nu spun nimic. Ea ridică mâna într-un gest de liniștire și se apropie de mine.

– Știu totul, oricum, agent, spune ea. Sora ta a fost una dintre victime și tu ai pornit o cruciadă. L-ai descoperit pe acest ucigaș când nimeni nu te mai credea.

Mintea mea o ia razna. Sunt depășită de situație. Nici măcar nu cunosc protocolul. Agenții speciali sunt instruiți cum să trateze cu presa. Analiștii de informații? Nimeni nu dorește să stea de vorbă cu noi.

– Cine... ți-a spus asta? reușesc eu să rostesc.

Ea își lasă capul în jos cu o expresie de *ți-ți*. Adevărat – reporterii nu-și divulgă sursele. Pentru ei este doar o stradă cu sens unic.

– Ia cartea mea de vizită, spune ea și pentru un motiv oarecare, accept. Aceasta este o poveste uimitoare, Emmy. Nu vrei să spui partea ta?

– Nu, răspund eu și îmi croiesc drum în hotel.

71

Books își trece mâna peste față. Are ochii congestionați, privirea pierdută și fața trasă. Are mai multe ore de somn decât mine, dar asta nu înseamnă mare lucru. Studenții de la colegiu care tocesc pentru examenele finale se bucură de mai mult somn decât mine.

– Noi n-am comentat niciodată existența sau inexistența unei investigații, îmi spune Books cu blândețe ca un părinte adresându-se unui copil.

Mă frec cu un deget la ochi.

– N-am spus nimic.

– Ai confirmat că este o investigație în desfășurare.

– Ziarista știa nume. Inclusiv pe cel al Martei. Deja știa că este vorba despre o afurisită de investigație.

Privirea lui Books o întâlnește pe a mea, dar nu insistă. Își susține punctul de vedere. Indiferent cât știa deja acea reporteră, nu a avut confirmarea FBI despre o investigație până când nu i-am dat-o eu.

Îmi ridic mâinile în semn de capitulare.

– Am dat-o în bară.

Books nu caută ceartă pentru gafa pe care am făcut-o.

– Cum au aflat povestea? întreb eu, deși este o întrebare retorică.

Reporterul nu-ți va spune niciodată și oricum, nici nu are importanță.

– Presupunerea mea, unul dintre polițiștii locali care lucrează la cazurile Joelle Swanson sau Curtis Valentine, spune Books și clatină din cap. Acești indivizi sunt mereu în căutare de favoruri. „Îți dau acest pont, dar nu uita să mă faci să arăt bine data viitoare când va fi o poveste care include unul dintre cazurile mele", cam așa stau lucrurile. Sau poate că a fost una dintre familiile victimelor. Sincer, sunt surprins că a durat atât de mult să se afle.

– Ei, coordonarea în timp înșală, spun eu și arunc un creion prin cameră. Poftim, omul nostru crede că a scăpat nepedepsit pentru tot ce a făcut. Își vede de treabă, indiferent unde se află în această săptămână, ucide oamenii cu acoperirea lui inteligentă, convins că păcălește pe toată lumea și în această duminică, urmează să meargă pe un stadion la o partidă de fotbal unde noi avem de gând să-l înhățăm. Și acum? Acum, va afla că suntem pe urmele lui.

Telefonul mobil al lui Books sună. Mă privește cu un zâmbet de scuză.

– Dick, spune el și apasă butonul pentru difuzor după care răspunde.

– Books, spune el. Emmy este cu mine.

– Ah, da – bravo, Emmy! În ajunul celei mai importante mișcări pe care o facem în acest caz, tu declari în *Chicago Tribune* totul despre investigația noastră.

Books face ochii mari, desigur pentru binele meu. Probabil că Dick se bucură să domine din nou fiind în stare să îmi caute vină cu toate că exagerează foarte mult.

– Tocmai am încheiat convorbirea telefonică cu editorii, ne spune Dickinson. Nu au fost prea comunicativi cu informațiile pe care le știu. Dețin nume de victime, știu că Emmy are o implicație personală în această investigație...

Eu și Books facem schimb de priviri. O lovitură frumoasă din partea lui Dickinson. Sunt sigură că plăcerea lui cea mai

mare ar fi să mă concedieze pentru asta. Dacă n-aș fi trăit episodul acela din biroul lui, categoric că ar fi procedat întocmai.

– ... și lasă impresia că ar fi avut și un raport asupra autopsiei. Se știe că sunt multiple zone pe tot cuprinsul țării unde omul nostru a ucis, dar se pare că nu deține informațiile în bună ordine. Și nu spun nimic despre cea mai recentă informație a noastră, precum filmarea video a suspectului într-un bar sau legătura acestuia cu partidele de fotbal profesionist.

– Nu contează, spun eu și clatin din cap. Știu că Joelle Swanson și Curtis Valentine – precum și sora mea – sunt cazuri clasate drept crime și nu incendii accidentale. Asta înseamnă totul pentru el. Nu vrea să căutăm un criminal, punct, cu atât mai puțin pe el. Odată ce va vedea acest articol, va ști că ne-am prins de metodele lui. Într-atât încât să ne furișăm după el.

– Atunci, spune Dick, îmi veți mulțumi pentru că i-am convins pe editorii de la *Tribune* să întârzie povestirea până luni.

– O, asta-i extraordinar, spune Books. Asta-i extraordinar! repetă el întinzând mâna și calmând atmosfera dintre noi. Prin urmare, mai există o speranță pentru noi.

– Ce a fost nevoie să le promiți? întreb eu.

– Primul acces la informație, dacă și atunci când cazul se soluționează.

Books ridică din umeri ca și cum ar fi rostit cui-îi-pasă.

– Deci aveți acest weekend, această unică șansă să izolați suspectul indiferent pe ce stadion de fotbal va merge, spune Dickinson. Faceți-ne tuturor o favoare și încercați să nu mai încurcați treburile între timp.

72

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 17
22 septembrie 2012

> Mary, Mary, foarte încăpățânată,[1]
> Cum crește dragostea mea pentru tine?
> Odată cu micile zâmbete plăcute și
> subterfugiile feminine,
> Odată cu părul tău legat pe ceafă cu o fundă.

Cred că putem fi cu toții de acord că e nevoie de puțină acțiune. Doar nu sunt Mother Goose[2].

Dar când sunt binedispus, pot fi. Ah, ascultați-mă, încep să vorbesc la fel ca Yoda din *Star Wars*[3]. Cu totul altfel decât Yoda de la Curtea supremă sau Yoda, tâmplarul sindicalist.[4] Nu

---

[1] Ibidem pag. 167

[2] Mama Gâscă – personaj cunoscut în lumea basmelor și a poeziilor pentru copii care ar fi fost o persoană reală, Elizabeth Foster Goose (1665-1758) din Boston, Massachusetts, mamă a șase copilași. După moartea soțului și-a dedicat viața pruncilor și nepoților răsfățându-i cu povești și poezii, pe care ginerele ei le-a adunat într-un volum și le-a publicat (n.tr.)

[3] *Războiul stelelor* – film epic științifico-fantastic (1977), regizat de George Lucas (n.tr.)

[4] Posibile parodii ale cunoscutului personaj fictiv din *Star Wars/Războiul stelelor*, la un moment dat conducător al justiției, dar și la Curtea Supremă a UPC *(Universal Protection Council)* (n.tr.)

există decât un singur Yoda! Nu trebuie să-l calific eu. Prost mai sunt!

Ah, Dumnezeule, mă simt ca un prost. Sunt bezmetic, îmi schimb hainele de două ori înainte de întâlnirea din seara asta, îmi aranjez părul, mă spăl pe dinți de două ori. Am făcut chiar și niște flotări astfel încât dacă ea îmi atinge brațul sau pune mâinile pe mine, să simtă mușchiul tare. Oare este normal să mă dichisesc în acest fel? Ce-mi pasă? Dacă este anormal, atunci o voi lua ca atare!

În regulă, respir adânc. Nu vreau să o sperii. Nu vreau să o forțez părând prea nerăbdător. E posibil să fii prea nerăbdător, nu-i așa? Adică, poate că ea se bucură pur și simplu de compania mea, dar nu este pregătită pentru marele angajament.

Dumnezeule, uitați-vă la toate instrumentele mele. Forcepsul este mizerabil. Dalta va trebui să fie înlocuită curând. Cred că am să o schimb de la zece milimetri la opt când o să-mi iau una nouă. Mai greu de ascuțit și probabil mai dificil de curățat, dar având o precizie mai mare. Totul este legat de precizie. Chiuretele de os au văzut de asemenea și zile mai bune. Ce s-a întâmplat cu mine? A fost o vreme când curățam instrumentele meticulos în clipa când mă întorceam acasă. Ce-mi faci tu, Mary! Mă distragi.

Dar nu mă deranjează să fiu distras!

Sunt gata pentru marele angajament? Ah, înțeleg, o fac din nou – dar o fac prea pretențios și prea rapid. Mary este o fată drăguță, Graham, o femeie foarte plăcută. Poate că este vorba despre ceva pe termen lung, dar nu trebuie să iei această decizie chiar acum sau în această seară. Ia-o încet. Nu așa spune lumea... *ia-o încet?*

De acord. Da. Asta e. Dacă voi părea prea nerăbdător, se va retrage. Fii tu însuți, fii relaxat și hai să se întâmple.

Ah, iată și veștile proaste despre Mary: lucrează de luni până miercuri ceea ce îi permite cele mai grozave nopți de

socializat de joi până duminică. Ce ghinion! Acelea sunt nopțile în care îmi fac micile mele călătorii. Nopțile când sunt plecat sunt nopțile când ea este liberă! Este acesta un semn că nu suntem sortiți unul altuia?

Bine, înțeleg, acesta este lucrul pe care nu îl pot face. Nu pot exercita prea multă presiune. Hai să ne bucurăm de o minunată întâlnire de sâmbătă seară și... să o luăm încet.

Dumnezeule, vorbesc în clișee. Dar presupun că sunt clișee, pentru că sunt adevărate. Pur și simplu, ia-o încet, lasă relația să respire ca un Cabernet Sauvignon proaspăt.

Dar nici nu analiza prea mult și în alt fel – nu petrece prea mult timp încercând să te arăți dezinteresat că emiți vibrații nocive. Nu te strădui prea tare. Fii tu însuți.

Să fiu eu însumi? Cum pot *să fiu eu însumi?*

Mă prostesc. Mergi, distrează-te și nu avea nici o așteptare. Bine. Da. Asta-i cheia. Mergi, distrează-te și nu te mai gândi dincolo de această seară.

Și nu uita să schimbi lama pentru cuțitul de amputare.

Pentru orice eventualitate.

(SFÂRȘIT)

73

Îmi simt ochii grei și abia pot să-i ridic. Mă uit la ceasul din birou care arată ora patru. Patru dimineața. Noaptea de sâmbătă a venit și a plecat fără nici un incident.

Iau capsatorul de pe birou și îl arunc spre ceas, dar ratez jenant crestând oarecum peretele în timp ce aşchii de vopsea se împrăștie pe covor. Patru nopți consecutive de nesomn – de miercuri-noapte până sâmbătă-noapte – fără nimic altceva decât pungi sub ochi și vedere slăbită.

Books, care aude agitația, intră în biroul meu îngrijorat și prudent spre a nu fi ținta unui obiect de birou zburător.

– Ce, tipul... și-a luat o săptămână concediu? strig eu. A hotărât așa, pur și simplu „A, nu, săptămâna asta, nu?" Nu face el asta. Nu a făcut-o niciodată. Este ca un robot. Singura săptămână în care suntem pregătiți pentru el, ultima șansă pe care o avem înainte ca ziarul să-și publice povestea și să-l avertizeze, iar el își ia o *vacanță* afurisită?

Books se reazemă de ușă.

– Știu. Nu pricep. Dar ne ocupăm de asta. Nu avem încotro...

– Ah, vrei să încetezi să mai fii al naibii de *calm*? întreb eu printre dinți. L-am fi putut ataca prin surprindere în această săptămână, Books. Era ca și prins. Acum, va afla că vom veni.

– Poate că nu, Em. Nici măcar nu știm ce conținut va avea articolul din *Tribune*. Hai să facem tot posibilul să controlăm ce putem controla.

Clatin din cap și din cauza mișcării, vederea mi se înceţoșează. Când mă pot concentra din nou, mă uit la articolul din *Peoria Times*, ziarul din localitatea de reședință a Martei, cel scris luna trecută despre cum solicitam ca Departamentul de Poliție din Peoria să trateze moartea Martei ca pe o crimă, nu ca pe un incendiu întâmplător. *Înțelegem că domnișoara Dockery este îndurerată*, era citată declarația șefului de poliție, *dar nu putem aloca resursele noastre pe baza capriciilor unei surori îndurerate. Detectivii de poliție, șeful de pompieri și patologul legist sunt de acord cu toții că Marta Dockery a murit din cauza fumului inhalat de la un incendiu accidental.*

Books îmi urmărește privirea și vede articolul înfipt cu o piuneză albastră în tăblia capitonată de pe peretele de lângă computerul meu.

– Uită-te cât de departe ai ajuns. Care este data acelui articol – 7 august anul ăsta? Articolul ăsta te-a făcut să arăți ca o impostoare, ca o soră irațională care a crezut în Moș Crăciun. Și acum, uită-te la tine, Emmy. După șase săptămâni, nu numai că ai convins Biroul Federal că aveai dreptate, dar ai și pus în mișcare o descindere de proporții – și ne apropiem. Iată cât de aproape suntem, Emmy. Înainte ca el să ne surprindă cu această turnură neașteptată a evenimentelor, eram pregătiți să aruncăm o plasă peste un stadion de fotbal și să-l prindem astăzi pe nenorocit. Vom avea o altă ocazie. Te asigur că vom avea. Acum suntem în mintea lui. Avem schema lui și nu contează că săptămâna asta și-a luat liber. Hei, uită-te la mine.

Pe neașteptate, Books este chiar lângă mine și zăbovește fără ca eu să dau atenție acestui fapt. Poate din cauză că această invazie a spațiului meu personal nu era niciodată o invazie – era și spațiul lui. Poate fiindcă era un moment mai necomplicat. Era mult mai simplu cu el decât fără. Totul se simțea mai firesc. Totul părea în stare perfectă. Ca și cum noi eram piesele dintr-un puzzle care nu aveau nici un înțeles separat, dar

împreună se potriveau de minune. Cam așa trebuie să fie viața pentru oamenii normali, nu? Descoperi acea piesă care se potrivește cu a ta, care o completează pe a ta și face ca fragmentele decupate să se potrivească chiar dacă nu se îmbină neapărat fără piedici și chiar dacă au nevoie de câteva ajustări. Nu pretinzi perfecțiunea. O faci să meargă și apreciezi părțile care se potrivesc în loc să te preocupi de micile aspecte care nu sunt în deplină concordanță.

Îmi ridic privirea spre fața lui. Mai înainte, i-am zărit dorul în priviri și deși i-am răspuns în același fel, știu că sunt prea confuză acum pentru o reacție cu înțeles. Și o știe și Books. Așa cum am spus-o mai înainte, el mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu.

– Îl vom prinde, spune el. Și o vom face foarte curând.

74

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 18
23 septembrie 2012

Nu știu ce să fac. Sunt implicat. Mai implicat decât mi-am imaginat că aș fi vreodată. N-am știut ce să spun când ea mi-a spus-o. Pur și simplu, am încremenit și apoi...

Nu am nici o logică. După cină, am mers la o plimbare și pe urmă, ne-am întors acasă la ea și pentru că avea un șemineu vechi cu lemne pregătite, s-a gândit că ar fi romantic să aprindem focul cu toate că nu era mai deloc rece, iar eu am fost de acord.

După asta, am început să ne sărutăm și să ne atingem. A fost impresionabil, plăcut și benefic. Nu vorbesc despre sex. Vorbesc despre ceva mai profund. Vorbesc despre intimitate. Pur și simplu, ne-am dezmierdat și ne-am mângâiat, uitându-ne unul în ochii celuilalt și simțindu-ne respirațiile pe obraji. Am împărțit un moment pe care nu l-am împărțit niciodată cu nimeni. Aș fi fost în stare să rămân acolo pentru veșnicie.

Apoi, i-am spus:

– Mary, ești foarte specială pentru mine.

Vorbele mi-au ieșit pur și simplu. Nu am planificat nimic. Ceva neobișnuit pentru mine – și de când vorbeam eu repede și fără să gândesc? Eu planific tot ce fac – totul, doar știți asta,

doar știți totul despre mine –, dar nu cu ea. Am vrut să o spun. M-am simțit bine când am spus-o.

Și mai pe urmă, ea a întrebat:

– Vorbești serios?

Și eu i-am răspuns că da, firește că vorbeam serios. Fără discuție. Dar nu e mai puțin adevărat că Mary a devenit tăcută. Am simțit-o că se retrage un pic. Și nu-i stătea în fire. Ea era o carte deschisă, vă amintiți. Dar atunci se retrăgea în ea și nu spunea tot. Era pentru prima dată când i-am văzut vulnerabilitatea în priviri. O mutasem într-un loc unde nu se simțea confortabil. Nu știam ce trebuia să fac. M-am gândit că făcusem într-un fel oarecare o greșeală uriașă. M-am întrebat dacă ar trebui să mă scuz. Dar nu avea nici o noimă. Scuze pentru că am spus cuiva că e o persoană specială? După asta, felurite de gânduri au început să mi se învolbureze prin cap, „Asta demonstrează lipsa ta de experiență, Graham", sau „Asta dovedește pur și simplu că nu ești croit pentru o relație ca asta", dar, pe de altă parte, în loc să rămân închistat sau să revin la felul meu firesc de a fi calculat, m-am bizuit pe emoțiile mele și vorbind din inimă am rostit șovăielnic:

– Am spus ceva ce te-a supărat?

Și atunci, din ochii ei au început să curgă lacrimi și, la început, am crezut că avea de gând să încerce să continue toată treaba într-o manieră obișnuită, dar iată ce a spus abia șoptit în timp ce fețele noastre erau foarte aproape una de cealaltă.

– Dacă vorbești serios, atunci mă voi lăsa în voia ta. Vreau. Sunt gata să fac asta. Dar numai dacă și tu te vei lăsa în voia mea. Dacă nu poți să faci asta, este în ordine. Dar eu sunt pregătită să o fac dacă și tu ești.

Mă voi lăsa în voia ta. Asta a spus!

N-am știut – n-am știut ce să spun. Am sărutat-o și poate că ea a luat gestul meu ca un răspuns sau poate că îmi va da timp să decid. Dar eu nu am nevoie de timp să decid. Mary, eu

chiar mă las în voia ta. Mai mult decât ai putea ști vreodată, eu vreau să mă las în voia ta. Vreau să mă pun în mâinile tale, să deschid fiecare ușă încuiată din mine și să mă dezvălui. Vreau ca tu să fii singura persoană din această lume care să știe totul despre mine. Nu înțelegi? Asta e tot ceea ce am dorit întotdeauna. Asta este tot ce am dorit de când mă știu.

Dar cum? Cum pot face asta? Cum să mă pot aștepta ca tu să mă accepți?

Cred – totuși, cred că ea ar putea fi aceea. Mary știe cum e să lași trecutul în urmă și cum e să mergi mai departe ca o persoană nouă, fără să privești înapoi. De la sine înțeles, istoria mea este un pic mai complicată decât o criză de alcoolism, dar, în final, scopul nu este același? Să privești spre viitor. Să-ți aștezi trecutul acolo unde îi este locul, în trecut. Să devii un om mai bun.

Asta-i ceea ce doresc, Mary. Vreau să merg înainte alături de tine. Sunt capabil, adică, *cred* că pot face acest lucru. Vreau să încerc. Nu asta este ceea ce contează... faptul că vreau să încerc?

Dar trebuie să pot avea încredere în tine, Mary.

Pot conta pe tine, Mary?

(SFÂRȘIT)

75

Respir foarte adânc înainte de a da la prima pagină a ediției tipărite de luni a ziarului *Chicago Tribune*.

Anchetă federală a șirului de incendii ca fapte ale ucigașului în serie. Orgia transnațională a „Geniului criminal" include și incendiile din Champaign, Lisle

Chicago – Agenții federali din Chicago și din alte zone ale țării investighează o serie de incendii rezidențiale, în prealabil presupuse accidentale, ca fapte ale unui „geniu criminal", care în mod repetat a păcălit anchetatorii și experții judiciari din țară în decursul ultimului an, afirmă surse apropiate anchetei. Incendiile, care acum sunt reclasate ca omucideri, includ și decesele recente ale lui Curtis Valentine, 39 de ani, din Champaign, și Joelle Swanson, 23 de ani, din Lisle. Autoritățile nu fac comentarii asupra numărului total de decese, dar se estimează „că ar fi de ordinul zecilor, dacă nu chiar o sută" pe tot teritoriul țării. „Suspectul face ca incendiile să pară întâmplătoare," a declarat sursa „și decesele să pară naturale". Noile proceduri medico-legale și activitatea modernizată a poliției, potrivit surselor, au descoperit crime combinate cu torturi brutale care erau în mare măsură ascunse de arderea

intensă a focului. „Cele mai multe probe au fost distruse în incendiu", a afirmat un anchetator.

Găsesc în paragraful al șaselea o mențiune referitoare la persoana mea, ceva de genul „o analistă din personalul FBI", a cărei soră, Marta, a pierit într-un incendiu domestic din Phoenix, Arizona, în ianuarie trecut, și care a făcut presiuni pentru o anchetă federală în legătură cu, după câte s-ar părea, câteva incendii similare. „Insistența lui Emmy a fost catalizatorul", a menționat una dintre surse. Și singura fotografie care însoțește articolul, care continuă pe pagina cinci, este cu mine în timp ce mă îndepărtez agitată de reporteră, în fața hotelului.

Dar iată și cel mai interesant paragraf din tot articolul:

> Surse apropiate investigației afirmă că probele juridice și munca de teren au permis anchetatorilor localizarea generală a criminalului, deși informația aceasta nu a fost dezvăluită ziarului *Chicago Tribune*. „Știm în linii mari unde locuiește criminalul", afirmase sursa. „Este doar o chestiune de timp".

De unde au ei informațiile astea? În linii mari, știm unde locuiește criminalul? Da, dacă în linii *mari* înseamnă pe undeva prin Vestul Mijlociu.

– Ei, dacă vezi partea bună a lucrurilor, ești celebră, spune Denny Sasser punându-și mâna cu grijă pe umărul meu. Deși lucrurile ar fi putut sta mult mai rău, adaugă el cu mai puțină indiferență.

Este adevărat. În articol nu există nici o mențiune despre tipicurile călătoriei lui transnaționale sau despre partidele de fotbal din NFL și nici o indicație că noi am înaintat dincolo de o anchetă preliminară.

– Nimic despre stadioanele de fotbal, spune Books dând năvală în biroul meu.

– Nici o mențiune despre partidele de fotbal, spune Sophie intrând și ea în încăpere. Deci e bine, nu?

– Este bine, oameni buni, spun eu bătând ușor aerul cu mâinile. Da, este bine.

Rămânem tăcuți și recitim articolul. Pentru mine, este a patra lectură.

– Dezvăluirea a fost locală, spune Denny. Indiferent cine a scăpat porumbelul nu are prea multe informații despre ceea ce facem noi.

Probabil adevărat... continuăm să citim... discutăm despre concluziile inițiale ale medicilor legiști de aici... activitatea patologului legist al FBI care a contrazis autoritățile locale... alte amplasamente cu locuri ale crimelor, necunoscute reporterilor, dar din câte se pare, care ajung în toate colțurile Statelor Unite... unele informații generale și date statistice despre incendii domestice din Statele Unite, plus incidente cunoscute legate de incendieri... terminate cu alte evenimente dramatice. „Acesta este unul dintre cei mai ingenioși criminali pe care i-am văzut în viața mea," potrivit unei surse.

Epuizați mintal, resimțindu-ne după agitația noastră inițială, toți patru rămânem tăcuți pentru moment. Books, ca de obicei, rupe tăcerea limpezindu-și glasul.

– Așadar? spune el cu o ridicare din umeri. Ce face omul nostru acum?

76

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 19
24 septembrie 2012

Nu, nu, nu. Lucrul ăsta nu se poate întâmpla. Nu acum. Nu *acum!*

Nu înțeleg. Cum s-a întâmplat? Cum de-au fost în stare să priceapă? Am făcut totul corect! Chiar ei au spus-o: „Un geniu criminal, care în mod repetat a păcălit anchetatorii și experții judiciari". Bineînțeles că i-am păcălit. Execuția mea a fost fără cusur. Și totuși, din câte se pare, acest geniu criminal nu a fost la urma urmei atât de geniu, nu-i așa?

Fata asta tâmpită. Ah, fetița asta proastă, proastă numită Emmy Dockery. „Catalizatorul" din spatele acestei investigații, așa spunea articolul.

N-ar trebui să fiu surprins. Marta mi-a povestit că erai stăruitoare, Emmy, genială și dedicată. Și eu eram încrezut. Dar *cui îi pasă dacă sora ei lucrează la FBI?* mi-am spus eu. *Nimeni n-ar fi fost în stare să-și imagineze asta.*

Ce trebuie să fac acum? Doar să-mi iau jucăriile și să plec acasă? Să numesc momentul o mișcare bună și să merg mai departe? Asta-i ceea ce doresc ei. Au dat la iveală această poveste doar ca să o văd eu. Nu înțelegeți asta? Articolul cuprinde prea puține detalii. Ei nu știu ce fac eu sau cum fac sau de ce fac. Dacă ar fi știut, n-ar fi dezvăluit povestea presei. Au reușit

oarecum să priceapă ce am făcut, dar habar n-au cine sunt și unde mă aflu. Sunt la fel de invizibil pentru ei cum am fost întotdeauna. În concluzie, încearcă să mă descurajeze. Da, bineînțeles – încearcă să mă sperie ca să cred că sunt aproape de mine. Dar eu știu că nu sunt aproape. Nu – așa e, nu sunt aproape, nu pot fi aproape, nu sunt aproape. Ei nu sunt aproape.

Nu, nu, nu. Nu, nu, nu!

Cum de i-a dus mintea? Nu înțeleg cum. Am fost foarte atent. Am fost foarte disciplinat.

Credeți că mă puteți opri? Asta e? Credeți că plasarea unui articol de ziar stupid și imprecis o să mă împiedice să merg mai departe? Credeți că nu știu că plasați povești în mod intenționat ca să speriați suspecții? Puteți să mobilizați și o sută de agenți pentru acest caz, dar nu mă veți descoperi niciodată. M-ați putea urca într-un autobuz plin cu agenți FBI și nu mă vor descoperi niciodată. Voi, fraierilor, nu sunteți de nasul meu – realizați asta, nu?

Cum spune vorba aia? „Nu te poți bucura de curcubeu fără furtună și nu poți avea un diamant fără șlefuire"? Pur și simplu, voi o să mă faceți mai bun. Da, așa e, ăsta-i bătrânul Graham care glăsuiește. Poate că aveam nevoie de o nouă provocare. Poate că acesta devine capitolul al doilea al povestirii noastre. În primul capitol, mă deplasez prin țară cu impunitate virtuală în timp ce FBI-ul doarme în preafericita ignoranță adăpostit în Hoover Building, iar în acest nou capitol, FBI se trezește, dar în continuare fără capacitatea de a-și descoperi propria umbră. Da, am de gând să apar din nou, asta am de gând să fac. Am de gând să-mi fac apariția și o să o fac chiar sub nasul lor ca să le arăt cât de incapabili sunt.

Dar cum – *cum* de au înțeles? Nu-mi vine să cred. Nu pot să cred. Chiar nu pot. Cineva să-mi explice, vă rog.

Nu contează. Nu, nu are importanță. De fapt, mă bucur că s-a întâmplat, pentru că devenea prea ușor. Și acum mor de

poftă să o fac din nou. Săptămâna aceasta o să fie multă distracție. Intenționez să fac ceva special în această săptămână.

Credeți că mă puteți speria? Atenție la ceea ce se va întâmpla în această săptămână, fraierilor, și după asta, puteți decide cât de speriat sunt.

(SFÂRȘIT)

77

Books închide ochii și tresare în timp ce Dick își termină tirada la difuzorul telefonului.

– ... deci, în loc să ne consumăm resursele urmărind un răpitor, le consumăm răspunzând întrebărilor presei.

De fapt, din punct de vedere tehnic, *Dickinson* este cel care face echipă bună cu întrebările presei, nu noi din Chicago, și oricum el nu desfășoară nici o activitate legată de caz, dacă nu ținem cont de însușirea tuturor laudelor ca îndeletnicire.

– Ce se întâmplă acum? întreabă el.

Mă uit la Books prăbușit pe scaunul lui în timp ce îmi face semn din cap să răspund. Doar să-mi deplasez privirea dintr-o parte a camerei în alta îmi cauzează un atac-fulger în dosul ochilor.

– Săptămâna aceasta este a patra săptămână a sezonului NFL, spun eu. Din cele opt stadioane pe care omul nostru trebuie totuși să meargă în afara Vestului Mijlociu, doar trei dintre ele găzduiesc partide acasă în această săptămână: Detroit, Philadelphia și Dallas. Partida din Dallas se transmite în direct la *Monday Night Football*, așa că nu va merge în acest oraș. Tipul nu acționează în nopțile de luni.

– Chiar așa? Îl cunoști atât de bine? Atunci poate că reușești să explici de ce s-a hotărât să-și ia liber săptămâna trecută.

Răspund la problema concretă, nu la împunsătură.

– Nu a mers niciodată la o partidă de luni seara. Nu-i stă în obicei. Așa că va merge fie la Detroit, fie la Philadelphia.

– La care mai exact? întreabă Dickinson.

– Philadelphia, spun eu.

Books se uită la mine cu o expresie întrebătoare.

– Omului nostru îi place să se miște mult, explic eu. Nu dorește niciodată să revină în aceeași zonă într-o perioadă scurtă de timp. De aceea, când a mers pe diverse stadioane, în Florida, de pildă – Miami, Jacksonville, Tampa Bay –, tipul și-a dispersat călătoriile astfel că nu sunt foarte apropiate una de cealaltă. Când a mers în zona New York pentru Buffalo[1], New York Jets, New York Giants, același lucru – tipul este mereu atent să nu acționeze prea apropiat în timp și spațiu. Încearcă să evite pe oricine care identifică un tipar.

– Totuși n-ai explicat de ce ești sigură că va merge la Philadelphia în acest weekend, insistă Dickinson.

– Pentru că în Pennsylvania sunt două stadioane – pentru Steelers și Eagles[2], răspund eu. Iar el nu a mers la nici unul încă. Mai are doar opt săptămâni rămase să-și completeze turul cu aceste stadioane și va face două călătorii în Pennsylvania ca să respecte programul. Dacă eu aș dori să-mi dispersez deplasările, aș ajunge la Philadelphia în această săptămână și la Pittsburgh la sfârșitul turului.

Pauză.

– Pricep, spune Books.

– Dat fiind antecedentele tale, Emmy, nu sunt prea sigur, mă ia peste picior Dickinson.

Books începe să obiecteze în numele meu, dar eu îi fac semn cu mâna să renunțe. Să-l lăsăm pe Dickinson să se bucure de

[1] Buffalo Bulls, echipă de fotbal american, care și-a început activitatea în 1894 (n.tr.)

[2] Philadephia Eagles, echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1933, care joacă pe Lincoln Financial Field din Philadelphia (n.tr.)

victorie. N-am nevoie de aprobarea lui. N-am nevoie de aprobarea nimănui.

Marta obișnuia să spună despre mine că eram agresiv de independentă și că aveam o grijă deosebită să-i înstrăinez pe cei apropiați mie. *Puternica, independenta Emmy*, obișnuia ea să afirme cu acea combinație clasică de dojană și dragoste. Întotdeauna încercând să-ți dovedească *faptul că te poți descurca neajutat de nimeni.*

– Întrebarea, spune Books, este dacă omul nostru a citit acest articol din *Tribune* și, dacă da, ce efect are asupra lui.

– Ai un răspuns și pentru asta, domnișoară Dockery?

Nu. Adică nu bazându-mă pe informații, maniera tipică în care îmi formez opiniile. Dar am o presimțire.

– Îl va motiva, spun eu. Trebuie să-și dovedească că nu va îngădui FBI-ului să-l sperie.

Books respiră adânc și își mută privirea cu îngrijorare spre tavan.

– Îl va face și mai rău, spun eu.

78

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 20
27 septembrie 2012

Ei bine, pur și simplu, vreau ca toată lumea să înțeleagă – nu era obligatoriu să fie așa. Și cine știe? Poate că nici nu a fost. Nu vom ști niciodată, nu? Nu. Nu vom ști.

Dar faptul că am întâlnit-o pe Mary... faptul că am...

(Nota editorului: pauză de unsprezece secunde)

... întâlnit-o m-a schimbat. Sau m-ar fi putut schimba. Dacă măcar mi-ați fi dat o șansă să aflu.

Dar nu. Nu, acum voi preferați să descoperiți ce am făcut. Nu în urmă cu un an și nici măcar în urmă cu șase luni. Nu, nici pomeneală. Voi așteptați până o întâlnesc pe această femeie perfectă și brusc, deveniți mai inteligenți și înțelegeți ce am făcut, după care ciripiți la un ziar și îmi întoarceți toată viața cu susul în jos.

Așadar acum, sunt... bine, ca să zic așa. Aș vrea să-mi exprim nemulțumirea față de voi. Aș dori să vă arăt ce se întâmplă atunci când îmi dați viața peste cap.

S-a terminat cu *Mister Nice Guy*[1].

(SFÂRȘIT)

[1] Aluzie la filmul cu același titlu – *Băiat de treabă* (1997) – regizat de Sammo Hung, cu Jackie Chan în rolul principal (n.tr.)

79

– Asta nu sună bine, spun eu la telefon în timp ce mă plimb încoace și încolo prin birou.

Privirea îmi alunecă spre ceasul de pe perete care arată că se apropie miezul nopții, al nopții de joi.

Ofițerul Glen Hall răspunde cu sufletul la gură:

– Pur și simplu, raportez ceea ce trebuia să raportez, doamnă. Mi s-a spus că dacă apare un incendiu rezidențial, trebuie să anunț imediat la telefon. Și atunci, conducerea noastră a expediat apelul meu către voi...

– Înțeleg. Ai făcut ceea ce trebuia.

Ofițerul Hall a făcut ceea ce i s-a spus. Noi am emis o înștiințare completă pentru două zone unde era posibil ca omul nostru să atace în această săptămână – Detroit și Philadelphia – să ne alerteze imediat în privința oricărui incendiu rezidențial. El a reacționat la un incendiu rezidențial și a sunat imediat.

Eram sigură că următoarea oprire a suspectului nostru avea să fie Philadelphia. Dar ofițerul Glen Hall lucrează pentru Departamentul de Poliție din Allen Park, Michigan – o suburbie din Detroit.

Mă ciupesc de nas.

– Câte victime ai spus?

– Doamnă, sunt... sunt...

Vocea i se frânge, dar nu știu dacă e din cauza legăturii proaste sau mai probabil, de emoție.

– Sunt șase trupuri, spune el.

– Înțeleg, ofițer, și toate au fost descoperite într-un singur dormitor?

– Așa... așa este.

– Îmi cer scuze că întreb, ofițer, dar îmi poți descrie poziția corpurilor?

– Eu... locul... locul arată... îl aud respirând adânc ca să se adune. Trupurile erau aliniate ca la morgă.

El este. El trebuie să fie.

– Am primit textul, spune Books care dă buzna în biroul meu. Este el? Cu șase morți?

Dau din cap aprobator și las privirea în jos.

– Șase oameni? Dar nu a mai făcut asta niciodată, Emmy.

– El este, spun eu. Pentru că nu aud nimic, îmi ridic fața, îi întâlnesc privirea lui Books și repet: El este.

Books își deschide telefonul celular.

– Bookman, spune el. Mobilizați echipa de reacție rapidă. Mergem la Detroit.

80

După o oră și jumătate de la primirea apelului din Allen Park, Michigan, sunt într-un avion de dimensiuni mici, cu opt locuri, împreună cu Books și cei șase membri ai echipei noastre de reacție rapidă. Books discută la telefon cu agentul special care are comanda biroului din Detroit și rostește răstit îndrumări. Mă uit pe geam, mintea îmi zboară în nenumărate direcții în clipa când bărbatul care stă în fața mea și căruia tocmai i-am fost prezentată, dar al cărui nume deja îmi scapă, îmi întrerupe gândurile.

– Prin urmare nu există niciun tipar legat de victimele lui?

– Niciun tipar, spun eu. Bărbați și femei. Albi, negri, hispanici, asiatici. Nu copii, dar altfel toate vârstele de la douăzeci de ani până la șaptezeci și șapte. Toate mediile socio-economice. Contabili, avocați, doctori, vânzători de pantofi, administratori de imobile și vânzători de la băcănie. Singurul lucru pe care îl au în comun aceste victime este faptul că locuiesc singure.

– Nu au și altceva în comun?

Clatin din cap.

– Nu am reușit să ne dăm seama. Și am încercat totul. Am raportat victimele la orașele în care au crescut, la școlile pe care le-au frecventat, la cluburile la care au fost înscrise, la grupurile religioase sau la rețelele de socializare pe care le foloseau

Nu, spun eu cu un oftat, toți erau oameni normali, oameni obișnuiți fără nici o legătură unii cu alții.

Books închide telefonul și se uită la mine.

– Victimele din această seară sunt toate femei, spune el. Șase femei. Patru au fost identificate și se lucrează la celelalte două. Se pare că sunt membre secționate și răni provocate prin înjunghiere, posibil și GSW[1]-uri, dar acest lucru va fi clar abia după autopsie.

– Este o acțiune diferită de modul lui de operare, nu? spune unul dintre agenții din avion.

– Este diferită, spun eu. Șase victime deodată este altceva. Metodele de ucidere sunt diferite. Faptul că se pot distinge atât de multe amănunte de la locul crimei și că focul nu a ascuns total problemele este de asemenea diferit. Totul este altfel.

– Își pierde disciplina, spune Books. Își pierde buna organizare.

– Nu mai are nevoie de aceeași disciplină, spun eu. Pentru că acum știe că avem cunoștință de ceea ce face. Nu mai are nevoie de metodele ascunse de ucidere care dau impresia deceselor din cauze naturale, pentru că își dă seama că nu-l vom crede. Sincer, nici nu mai sunt sigură, în general vorbind, de ce s-a mai deranjat să dea foc.

– Dorește să se încredințeze că știm că e mâna lui, este de părere Books și dă din cap aprobator. Ne trimite un mesaj prin care spune „Nu mă tem de FBI. De fapt, încă n-ați văzut nimic".

Mă înfior la gândul rostit ca și cum asta n-ar fi fost și teama mea din momentul când presa a pus mâna pe poveste și a publicat-o.

– Acum va face o greșeală, spune un alt agent. Dacă va începe să atace, va face ceva greșit.

---

[1] Acronim pentru *gun shot wounds* – răni provocate de împușcături (n.tr.)

Posibil. Acesta însă e domeniul lor, nu al meu. Eu nu sunt sigură că accept ca fiind adevărat. Și nu sunt sigură, pe moment, că îmi pasă. Chiar acum, doresc doar un singur lucru.

Doresc ca suspectul nostru să participe la meciul de fotbal Vikings[1]- Lions[2] în această duminică.

[1] Minnesota Vikings – echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1961 și care joacă pe stadionul TFC Bank, Minneapolis, Minnesota (n.tr.)

[2] Detroit Lions – echipă profesionistă de fotbal american, înființată în 1929 și care joacă pe Ford Field din Detroit, Michigan (n.tr.)

81

Books merge către partea din față a lojei de lux din nordul stadionului Ford Field unde ne-am stabilit comandamentul central. Este înflăcărat, concentrat și complet în largul lui în timp ce discută cu grupul nostru de angajați statali, locali și forțele federale, aproape o sută cincizeci de persoane care poartă haine obișnuite și sunt sub acoperire arătând ca bărbați și femei care participă la un meci de fotbal. Acesta este Books pe care l-am întâlnit eu prima dată, agentul încercat Joe Friday[1] pe care nu ți-l puteai imagina ca având o viață în afara biroului și pentru care nimic nu părea mai important pe această lume decât prinderea răufăcătorului și încheierea misiunii.

– Gata, oameni buni, potoliți-vă, spune el și în câteva secunde în pavilionul elegant se instalează o tăcere totală. Aceasta poate fi cea mai bună ocazie a noastră să-l prindem pe cel mai rău ucigaș în serie de care am auzit vreodată, așa că este important să ne amintim elementele esențiale, adaugă el și respiră agitat. Astăzi, vor fi aici șaizeci de mii de oameni și unul dintre ei este suspectul nostru. Dacă arăți ca un agent FBI, te va observa. Dacă ai aceeași înfățișare ca un ofițer de poliție în civil, te va observa. Dacă vei avea aerul că ești în căutarea cuiva, el te va observa. Este deștept, receptiv și extrem de atent. Nu trebuie să fiți observați.

---

[1] Ibidem pag. 43

Vocea lui Books scade în intensitate și sala se liniștește odată cu el.

– Din această cauză, o să facem lucrurile un pic altfel. Vrem ca el să vină pe stadion. Și odată ce se va afla aici, nu mai vrem să plece. Dacă va trebui să oprim fiecare bărbat alb având în jur de treizeci sau patruzeci de ani – poate cu un abdomen proeminent sau poate nu, poate chel sau poate nu –, dacă va trebui să-i oprim pe fiecare dintre acești oameni la ieșirea de pe stadion, atunci o vom face. Dar mai întâi trebuie să-l lăsăm să intre. Misiunea voastră de astăzi este să identificați potențialii suspecți imediat ce intră pe stadion și să ne anunțați prin telefon aici, la comandamentul central. *Nu rețineți pe nimeni până când nu auziți comanda de la noi.*

Nu veți purta căști și nu veți folosi stațiile de emisie-recepție. Veți anunța numărul locului pe telefoanele celulare și veți avea aerul că vă întrebați soția sau soțul de ce durează atât de mult să revină de la baie. Veți face tot posibilul să arătați ca și cum de fapt vă aflați aici să-i urmăriți pe Lions rupându-i în bătaie pe Vikings.

– Aprobăm întru totul, șoptește un tânăr ofițer local care poartă o jachetă tricotată Lions albastru-deschis.

Decăderea urbană poate distruge orașul din interior spre exterior și noi îl putem urmări pe cel mai strălucit criminal în serie din istorie, dar fotbalul rămâne fotbal.

– Grupul de aici, de la comandamentul central, va urmări tot ce merge, tot ce se târăște sau tot ce zboară pe o rază de vreo opt sute de metri în interiorul acestui stadion pe monitoarele noastre. Din fericire, când Ford Field a găzduit Super Bowl în 2006, s-a instalat o rețea de supraveghere fără fir extinsă cu ajutorul căreia să se țină sub observație activitatea mulțimii, intrările, ieșirile și zona înconjurătoare. Și Dumnezeu să binecuvânteze Detroit-ul, această rețea încă funcționează. Voi ne comunicați telefonic locul și o descriere și noi ne vom

concentra pe el. Apoi, vom lua o decizie în legătură cu ceea ce vom face în continuare. Nu vrem să-l speriem pe acest individ înainte de a fi gata să punem mâna pe el.

Books încredințează instrucțiunile sergentului local responsabil cu transmiterea sarcinilor și se alătură lui Sophie, Denny și mie de-a lungul peretelui lateral. Sosesc furnizorii de preparate alimentare și încep să așeze tăvile calde pe suporturile speciale, lungi și înguste, aflate de-a lungul peretelui de lângă noi. Eu ridic o sprânceană și Books zâmbește atotcunoscător și ponderat.

– Trebuie să arătăm ca orice altă lojă de lux. Noi suntem pe partea de nord și toate lojele de pe partea de sud vor putea să ne vadă dacă vor încerca. Pur și simplu, păstrăm aparențele.

– Ce bine că aparențele tale includ și sandviciul italian cu friptură condimentată de vită, șoptesc eu.

Aud numele noastre strigate.

– Agent Bookman, comandamentul central. Sophie Talamas, comandamentul central. Denny Sasser, conduci o echipă care revinde pe sub mână bilete la Eastern Market. Emmy Dockery, Intrarea A...

– *Intrarea A*? îl întreb eu pe Books. M-ai plasat la *Intrarea A*? Știi la fel de bine ca mine că el nu va folosi Intrarea A.

Având Comerica Park chiar dincolo de Brush Street la vest și 36th District Court peste Beacon Street la sud-est, avem și suficiente camere de luat vederi care să ne prezinte ce mănâncă localnicii la prânz. Cu siguranță, suspectul va alege una dintre intrările din partea de nord: B, C, D, E sau F. Aceste intrări au cel mai bun acces către parcări și mai puține clădiri înalte în preajmă de unde lumea putea fi urmărită.

Books privește printre gene cu răbdare.

– Serios? șoptește el. Păi, atunci, va fi puțin probabil să te recunoască după fotografia din *Tribune* în timp ce tu îl vei urmări la Intrarea A, nu-i așa?

Are dreptate. Îl urăsc când are dreptate.

După distribuirea sarcinilor, Books se afirmă din nou și trece în revistă mulțimea. Bărbați adulți și femei sar pe loc, se întind și își agită membrele să-și elibereze energia nervoasă. Este ca și cum am fi gata să jucăm chiar noi un meci de fotbal.

– Cei mai mulți oameni nu merg la meciurile de fotbal singuri, spune el. Prin urmare, ar trebui să se remarce în această privință. Dar el este isteț. Așa că probabil, va încerca să intre cu o familie sau cu un grup de oameni, ca și cum ar face parte dintre ei. Probabil că va lega chiar o conversație cu ei ca să pară astfel că sunt împreună. Dar la un moment dat, se va despărți de ei. Nu pot să scriu pentru voi toate astea într-un scenariu, așa că tot ce pot să vă spun este să urmăriți amănuntele despre care vă vorbesc... fără să aveți aerul că urmăriți ceva. Simplu, nu?

Se aud câteva râsete în surdină. Tipic pentru Books, cel care se identifică cu misiunea dificilă a grupului încercând să facă din echipă un întreg.

Și după asta, pentru o ultimă oară, reamintește tuturor importanța momentului.

– În ultimul an, acest bărbat a scalpat, a opărit și a făcut cu meticulozitate disecții pe șaptezeci sau chiar pe mai multe persoane. A comis acte de tortură care l-ar face și pe un criminal nazist de război să roșească. A măcelărit șase femei joi-noapte, în Allen Park. Vineri, a executat o mamă și trei copii înainte de a le da foc. Este cel mai prolific ucigaș în serie de care am auzit în viața mea și acum, își ia avânt. De fapt, se face și mai rău.

Books privește grupul.

– Acest bărbat este un monstru. Și astăzi, noi îl vom prinde, viu sau mort.

82

– Emmy, o să faci o gaură în pământ dacă te mai plimbi mult în felul ăsta, spune Books în clipa când răspund la telefon, și n-ai să mai poți arăta deloc ca și cum, de fapt, mergi la un meci de fotbal. Stai locului și ia o mască plictisită ca și cum ți-ai aștepta prietenul să vină cu biletele.

– Mi-e greu să mă prefac, ripostez eu. N-am avut niciodată un prieten care să mă ducă la un meci de fotbal.

– Asta-i aiurea. Niciodată n-ai arătat nici cel mai mic interes pentru fotbal.

Foarte adevărat.

– Vreo șansă cu speculanții? întreb eu pentru a suta oară.

Noi am presupus că suspectul nostru este un tip care cumpără numai cu bani gheață și care nu dorește să-și etaleze cartea de credit pentru biletul la meci preferând să-l cumpere în afara stadionului înainte de partidă.

– Avem niște informații, răspunde el cu o imprecizie supărătoare. Fă-ți griji pentru misiunea ta.

– Mulțumesc pentru minunatul sfat.

Books are dreptate, bineînțeles. Sunt agitată și probabil se și vede. La fel este și Books. Toată lumea este agitată și face față în maniera în care polițaii și agenții fac față, într-un mod cu totul propriu, cu sarcasm și cu glume scurte.

Intrările s-au deschis cu două ore înainte de lovitura de începere, așa că am văzut probabil cincisprezece mii de bărbați albi, păntecoși, care purtau diferite nuanțe de albastru pe

cămăși, pantaloni, fețe și alte părți ale corpului. Totuși, n-am zărit nici un singuratic; fiecare bărbat părea să intre pe stadion cu cel puțin încă o persoană.

Termin convorbirea. Îmi verific ceasul și clatin din cap ca și cum aș fi supărată jucând rolul unei prietene care își așteaptă prietenul. De ce sunt blocată aici în timp ce Sophie se află sus la comandamentul central? Bineînțeles că știu răspunsul; se confirmă că Sophie s-a specializat în rețele complexe de operare privind tehnologia supravegherii, motiv pentru care este în loja de lux și eu suport o falsă palmă prietenească pe umăr de la un gardian totalmente neinstruit în drumul meu spre intrarea pe stadion. Pentru forțele adunate aici nu e loc de gesturi amabile. Trebuie să păstrăm aparențele. Deși pot identifica aproape douăzeci de locuri pe trupul meu unde aș fi putut ascunde mărfuri de contrabandă, neobservată de securitatea stadionului.

Mă strecor prin punctul de control al securității și îi ignor în mod deliberat pe ceilalți cinci agenți care fac același lucru. Mulți dintre agenții sub acoperire sunt câte doi ca să păstreze aparențele, dar trebuie să ne și răspândim cât de mult se poate.

Recunosc, niciodată nu mi-am imaginat că aș fi în stare să afirm că interiorul unui stadion de fotbal este „frumos". Dar acest stadion este, cel puțin în spațiul unde intru eu. Doar sticlă, oțel și cărămidă, atriumul neacoperit, răcoros și inundat de lumină naturală, mai mult ca un mall decât ca un stadion. Construcția s-a ridicat pe locul unui vechi magazin universal și arhitectura s-a păstrat, inclusiv vechea stradă pavată cu piatră cubică. Am înțeles că pe vremuri localnicii erau cu toții foarte mândri de ea și nu-i condamn pentru asta. Deși o mulțime de balcoane de aici care pot deveni locul de unde suspectul nostru ne-ar putea urmări, se înșiră unul după altul.

Și nu toți băieții noștri buni sunt în totalitate... discreți. Mă uit urât la un bărbat de vârstă mijlocie cu părul tuns scurt care

stă la intrarea magazinului cu echipament sportiv pe a cărui firmă scrie „More Than a Roar" și își petrece mai mult timp uitându-se la mulțime în loc să-și admire jerseul potrivit ca mărime unui copilaș pe care îl ține strâns în mână. Ar putea foarte bine să poarte un anunț pe care să scrie EU MĂ PREFAC A FI CUMPĂRĂTOR, CĂCI ÎN REALITATE SUNT POLIȚAI.

Îmi fac drum prin mulțimea de pe Adams Street, nu departe de locul meu și mă opresc la capătul sectorului 112. Terenul de joc a fost construit mult sub nivelul străzii, într-un fel oarecare nedorindu-se să se construiască stadionul prea sus și ascuns de linia orizontului. Când intru pe lângă porțile lungi din fier forjat care separă holul imens de teren, observ că toate locurile din primul rând sunt mai degrabă la nivelul pământului decât la un nivel superior.

Este copleșitor. Zgomotul, mulțimea de oameni – totul. *Aici, nu o să-l găsim niciodată. Ei sunt prea mulți și noi suntem prea puțini.*

Păstrează-ți cumpătul, Emmy.

Cercetez sectorul în timp ce merg fără grabă spre locul meu. Îl sun pe Books.

– Salut, dragule! spun eu veselă. Categoric stadionul este plin astăzi! Tare mi-aș dori să fii aici. Dar mă bucur că poți urmări la televizor!

– Încântată, Emmy, o aud pe Sophie spunând la celălalt capăt. Ce ne poți spune ?

– Sectorul o sută unsprezece, rândul nouă, locurile trei și patru. Sectorul o sută treisprezece, rândul douăzeci și șase din mijloc și rândul treizeci, locul cinci sau posibil șase. Și sectorul o sută doisprezece. Rândul optsprezece sau nouăsprezece, n-aș putea fi sigură, pe mijloc. Toți fie fără păr, fie cu capetele și fețele ascunse. Voi avea mai mult de o duzină, sunt sigură.

Îmi ocup locul, măcar să mă fac că urmăresc jocul și Vikings ripostează la lovitura de începere cu un *touchdown*[1]. Drăcesc început, Detroit!

[1] TD – cea mai valoroasă înscriere (6 puncte) într-o partidă, realizată atunci când un jucător intră în posesia mingii și depășește linia de poartă *(goal line)* sau prinde mingea în terenul de țintă advers (n.tr.)

83

Când începe cel de al patrulea sfert, scorul este 20 la 6 în defavoarea celor de la Detroit. Posibil să mă doară în cot de rezultatul acestei competiții în care bărbați maturi, îmbrăcați în costume de gladiatori pline de culoare, încearcă să răzbată cu o minge de piele peste o linie demarcată – dar în mod sigur îmi pasă de perspectiva unui scor strâns. Dacă va fi ceea ce Books numește o „înfrângere zdrobitoare", atunci suporterii ar putea începe să plece și noi va trebui să fim pregătiți pentru ieșirea suspectului nostru puțin mai devreme decât era planificat.

Oare 20 la 6 înseamnă o înfrângere zdrobitoare? Chiar nu știu, dar îmi dau seama ascultându-mi prietenii guralivi din sectorul o sută doisprezece că rămâne un „meci de patruzeci" și trebuia să dau din cap aprobator, ca și cum aș fi știut ce înseamnă. Am tot dat din cap stând pe locul meu. La o degajare a mingii cât mai departe în terenul advers, la începutul celei de a doua reprize, m-am văzut nevoită să simulez furia și să proferez injurii împreună cu vecinii din sector față de incompetența coordonatorului echipelor speciale din Detroit sau să dau din cap aprobator când apărarea Lions „s-a trezit în cele din urmă". Și am fost obligată să inventez pretext după pretext să-mi sun mama/sora/fratele/soțul/prietenul și mătușa de fiecare dată când am zărit un bărbat posibil chel care avea un nas subțirel și umerii lăsați.

Probabil că până în momentul de față, Books și echipa lui s-au uitat cu mare atenție la aproape toți bărbații de pe stadion.

De fapt, unul dintre localnici a fost anunțat de Denny Sasser ca suspect în clipa când a sosit la stadion.

– Mi-e dor să fiu analist de informații, îi spun eu „fratelui" meu la telefon în timp ce îmi croiesc din nou drum spre mulțimea de pe Adams Street. Nu sunt făcută pentru supraveghere.

– Recepționat, spune Sophie. De ce nu mergi să verifici chioșcurile de pe hol? Sunt câteva puncte unde se deschid umbrelele.

– De acord, spun eu în timp ce adrenalina curge prin mine pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul meciului.

Pur și simplu, știu că el este aici. O *simt*.

Mă pomenesc plimbându-mă tacticos prin mulțime într-o acțiune de supraveghere, așa cum obișnuiam eu și Marta să o facem vară de vară la mall. Stadionul începe să se golească puțin, dar suporterii Lions nu renunță ușor. Vor sta până la ultima tentativă – aflu mai multe de la sectorul o sută doisprezece. Jocul încă se poate auzi pentru că stadionul este deschis spre holuri în două colțuri. Pot zări echipele noastre de poliție care organizează punctele de control la ieșiri. Ne pregătim să trecem prin sită suporterii pe măsură ce părăsesc stadionul, metoda noastră de avarie. Stomacul mi se strânge. Nu există șansa ca el să se lase prins într-o plasă grosolană ca asta. Este prea exact. Prea mândru. Prea inteligent.

Mă sprijin de peretele scării rulante care duce la al doilea etaj urmărind oamenii care trec pe lângă. Degetele și palmele mele bat un ritm nervos pe suprafața de metal după muzica ce se aude în ecou de pe stadion. Dacă pot spune ceva despre meci, este că Detroit, cu siguranță, are o muzică bună. Căminul lui Motown[1] este mândru de moștenirea sa. Se prezintă eroii locali Kid Rock și Eminem și pe când mă deplasez

[1] Casă de discuri americană înființată în Detroit, Michigan, de Berry Gordy Jr. în ianuarie 1959 (n.tr.)

înapoi spre atrium, către locul meu, Aretha Franklin începe să ceară R-E-S-P-E-C-T.

În timp ce merg, încep să simt o neliniște inexplicabilă sau parcă îmi lipsește ceva în partea dreaptă. Poate că asta este ceea ce agenții de teren vor să exprime prin „instinct". Mă simt foarte neliniștită. Stadionul este în stânga mea și tavanul în trepte, unic pe partea inferioară a unui stadion, face ca partea dreaptă să pară mult mai înaltă. Nu este nimic neobișnuit că pot vedea imediat printre restaurante și magazine. Dar simt un gol de mișcare într-un loc unde totul și toate se mișcă.

Mă opresc și cercetez atent mica mulțime. Nu văd pe nimeni care să semene cu suspectul nostru, dar sentimentul de neliniște nu mă părăsește. Devine mai intens. Încep să o aud în ecou pe Aretha de pe stadion ca și cum ar fi mult mai departe, ca și cum aș fi deodată captivă între zidurile care amortizează zgomotul înconjurător.

Oooh, sărutările tale (oooh)

Mai dulci ca mierea

Inima îmi bate nebunește, palmele îmi sunt umede și lipicioase. Nu pot explica... doar îmi dau seama cumva...

Mă răsucesc.

Și la o distanță de aproape douăzeci de metri, stând nemișcat, un bărbat mă fixează cu privirea.

84

Capul plin de păr. Barbă deasă. Șapcă Lions. Ochelari cu ramă de baga. Gulerul jachetei foarte ridicat. O deghizare. Și chiar dacă nu reușesc precis să-i disting ochii, știu că mă fixează.

Clipesc de două ori uimită și încă neîncrezătoare. Bărbatul își îndreaptă umerii și stă cu fața spre mine. Oamenii trec printre noi, merg spre sau de la toalete și standurile cu produse alimentare, dar de fiecare dată când el revine în câmpul meu vizual, continuă să stea nemișcat și să mă fixeze.

El este.

O femeie dă peste umărul lui întâmplător. Trupul i se zdruncină, dar privirea îi rămâne lipită pe mine.

El este.

Își înclină ușor capul, ca și cum ar căuta să mă vadă mai bine.

În puținele momente care trec, rămân înghețată, fără respirație și chiar paralizată. Dar vreau ca el să mă vadă. *Iată-mă*, vreau să-i spun. *Te-am descoperit.*

Pe lângă acele bătăi atemporale ale inimii mele, o aud pe Aretha Franklin fredonând și zgomotul mulțimii când asurzitor, când nedeslușit, în timp ce noi ne privim insistent unul pe celălalt.

Două secunde? Zece? Nu știu cât timp trece înainte de a-mi aminti de ce am ținut telefonul celular în mână tot timpul, așa că nu e nevoie să bâjbâi prin buzunar după el dacă se ivește momentul.

Și momentul se ivește. Inima îmi bate în gât, privesc în jos la telefonul meu în timp ce degetul mare stă deasupra tastei de apel-rapid, acces instant la comandamentul central.

În loc să apăs, mă uit din nou la suspectul nostru a cărui expresie facială s-a schimbat de la fața imobilă la un fel de zâmbet înțelegător.

Și în momentul de față, în mâna lui, văd un mic aparat negru, probabil telefonul lui celular. Dar de ce are nevoie el de telefonul celular chiar...

Și atunci o explozie, un pocnet atât de asurzitor că abia mai observ că îmi ricoșează ceva în față și mă taie, o detunătură atât de șocantă că știu că țip, dar nu sunt în stare să-mi aud nici propria voce și brusc, podeaua se ridică să mă plesnească peste obraz.

În starea mea de perplexitate temporară, nimic nu mai e de înțeles, nici pardoseala lipicioasă, nici vederea propriului sânge și nici efectul de orgă de lumini al sirenelor care dau semnale luminoase, dar chiar dacă nu pot să-mi dau seama de un lucru pe care îl percep și îl simt în timp ce zac pe pardoseală, schimbarea neașteptată în vibrația stadionului devenită acum o bufnitură constantă, o panică...

Îmi ridic capul în direcția suspectului, omul pe care îl urmăresc de mai bine de un an, dar în locul lui văd un film de groază fără sonor, doar imaginile agonizante ale unei agitații nebune de trupuri, care sunt panicate și care se luptă să răzbată prin intervalul îngust și odată eliberate din blocaj, se năpustesc spre ieșire. Mă deplasez ca un câine îngrozit, pe mâini și în genunchi, către un stâlp din peretele interior al stadionului și îl îmbrățișez ca pe un iubit în timp ce mulțimea se repede pe lângă, pășind peste picioarele și gleznele mele, împiedicându-se de mine, până când îmi trag picioarele în pofida senzației de leșin și mă fac ghem în poziție fetală.

Mă țin cu maximum de efort de stâlp în timp ce oamenii se împing, se împiedică și se aruncă unii peste ceilalți în încercarea disperată de a scăpa. Îmi ridic capul mai sus să intru în competiție pentru oxigen cu panica generală, trag aer în piept și mă lupt cu membrele lipsite de putere să mă țin strâns de ancora mea. Dacă m-aș desprinde de stâlp, știu că aș fi zdrobită.

Capul îmi huruie cu violență, simt că nu mai am aer și fac sforțări să opun rezistență unei senzații crescute de greață combinată cu o teamă copleșitoare. Câți oameni vor muri astăzi în acest loc? Nu știu. Nu pot să mă gândesc la asta acum. Pentru că și eu voi fi printre cei morți dacă nu-mi găsesc energia să mă țin de acest stâlp.

El a făcut-o din nou. Și din nou, suspectul nostru a scăpat. S-a ascuns în îmbulzeala celor șaizeci de mii de oameni care gonesc spre ieșiri, inundând curând străzile din afara stadionului Ford Field după această explozie neidentificată care s-a produs chiar lângă timpanul meu. Ne-a păcălit încă o dată. S-a pregătit pentru noi. Fără discuție. S-a pregătit pentru noi tot timpul. De fiecare dată când ne considerăm aproape, realizăm că ne anticipează mișcarea și o parează.

Nu se va opri niciodată. Și noi nu-l vom prinde niciodată.

85

– Stai liniștită, spune paramedicul.

– Sunt bine. Era doar o zgârietură.

– Ai o contuzie și ai nevoie de suturi pe obraz.

Soarele a dispărut și întunericul începe să coloreze cerul. Au trecut patru ore de la explozii. Cu mult timp în urmă, paramedicii i-au transportat pe cei răniți foarte grav la unitățile de prim-ajutor. În parcarea din fața stadionului Ford Field, mai sunt câțiva civili și în rest, vehicule de la Homeland Security, FBI-ul, polițiștii statali, precum și mașinile presei, plus elicoptere ale presei care zboară pe deasupra noastră. O explozie în toiul unul meci de fotbal din NFL nu avea să treacă neobservată pentru mult timp.

Din câte se pare au fost opt explozii în total, fiecare survenind la câteva secunde față de cealaltă, în diferite locuri din capătul de sud al stadionului. Nu au fost bombe în sine, mi se spune, ci artificii foarte puternice, așezate în mod strategic în coșurile de gunoi pline ochi, în locuri unde acustica amplifica zgomotul exploziei lor atât pe holul spațios, cât și pe stadion incluzând și Intrarea A unde staționam eu.

Suporterii aflați pe Ford Field nu au așteptat explicații când au auzit exploziile; nu au făcut deosebire între artificii și bomba unui terorist. Când exploziile s-au auzit, una după alta, a urmat o cursă nebună către ieșiri încât nimeni – nici măcar FBI-ul – nu a mai putut opri pe nimeni. Și chiar dacă agenții ar

fi reușit să rețină mulțimea, protocolul nu o permite. Procedurile de evacuare cer ca toate ușile să fie larg deschise astfel încât să permită oamenilor să iasă. Literalmente, am fost nevoiți să-i lăsăm pe toți să plece. Pentru că toată lumea știa, în acele prime momente critice, că a fost un atac terorist.

Books și echipa au făcut tot posibilul să stăpânească haosul, dar era prea mult. Oamenii săreau în mașini și porneau în viteză înainte ca noi măcar să ne dăm seama încotro o luau.

Books se apropie de mine și își pune o mână pe umărul meu.

– Ai avut noroc că nu ți s-a spart timpanul, spune el ceea ce am crezut eu inițial că se întâmplase. Ai fost chiar lângă unul din coșurile de gunoi unde a detonat M-80.

Ating cu băgare de seamă tifonul de pe obrazul meu.

– M ce?

– M-80, spune el. La origine au fost explozive militare. În anii șaizeci, au fost scoase în afara legii pentru achiziționarea cu amănuntul, dar lumea continuă să le cumpere ilegal. La naiba, cred că le lansam când eram copil. Zgomotoase cu draci. De patruzeci sau de cincizeci de ori mai puternice decât artificiile pe care le poți cumpăra legal.

Sar din spatele ambulanței și mă opresc o clipă să-mi regăsesc echilibrul.

– Cum a adus explozivele pe stadion? întreb eu.

– Oh, este simplu, Em, răspunde Books și profilează un spațiu de doi centimetri și jumătate între degetul lui mare și arătător. Cam asta este dimensiunea lor și nu conțin metal.

– Și detonatorul?

– Cred că a folosit un detonator dirijat de la distanță. Îl poți cumpăra de la magazinul de artificii.

Remarcabil. Chiar remarcabil.

– Ne aștepta, spun eu.

Books își încrețește buzele.

– Presa nu a scris nimic care să facă legătură între noi și meciul de fotbal. Dar tipul e deștept. Doar știm asta. Prin urmare, cred că asta a fost doar o măsură de precauție din partea lui. Când l-ai zărit, a știut că avea nevoie de un traseu ca să scape. Și l-a folosit.

Oftez. Ca de obicei, noi jucam dame, iar omul nostru șah.

– Nu a murit nimeni? întreb eu și mă rog.

– Nu până acum, nu. Unele persoane au fost grav rănite în îmbulzeala de la ieșiri. N-am văzut în viața mea atât de mulți oameni speriați, spune el și se uită în jur ca mai apoi să se elibereze de acea amintire. Exploziile însele nu au rănit decât persoanele care stăteau lângă coșurile de gunoi, ca tine. Panica a venit după aceea. Mi se spune că sunt sute de oameni cu oase rupte, coaste zdrobite și tot felul de vânătăi și julituri, dar deocamdată nimeni nu a murit.

Slavă Domnului! Prima veste bună pe ziua de azi.

Books arată o schiță a suspectului făcută de un artist plastic de la poliție după descrierea mea. Păr negru des, barbă deasă, ochelari cu rama groasă, șapca Lions, jachetă de armată cu gulerul ridicat.

– O deghizare evidentă, spun eu. Dar în principiu, seamănă cu el.

– În regulă. Atunci să vedem dacă îl putem găsi pe monitoarele video intrând azi pe stadion, spune el. Și apoi, putem vedea unde a stat și încerca să lucrăm în sens invers.

– Foarte bine, să o facem, spun eu. Ar trebui să fiu acolo. Sunt una dintre cei care l-au văzut.

Books mă apucă de braț.

– Trebuie să mergi la spital, Em.

Mă desprind brusc de el.

– Sunt bine.

– Nu, Emily Jean. O să mergi la spital. Ai nevoie neapărat de suturi. Ăsta e un ordin.

Îl privesc fix și el, printre gene. Nici unul dintre noi nu are de gând să susțină că el îmi poate comanda mie să fac ceva.

– Harrison Bookman, mă conduci în fața unui monitor video chiar în clipa asta, spun eu. Altfel, vei deveni unul dintre cei care au nevoie de suturi.

86

Două ore mai târziu, mirosul preparatelor culinare aduse de firma de catering continuă să dăinuie în loja de lux care funcționează în același timp și ca sediu pentru comandamentul central în timp ce eu, Books, Sophie și Denny suntem cu ochii împăienjeniți și epuizați.

– Așadar acum știm, cel puțin, că el nu a sosit deghizat așa cum arăta atunci când l-ai văzut tu, repetă Books lucrurile deja știute. Am cercetat imaginile video de la fiecare intrare în stadion și nu l-am identificat deloc. Omul nostru purta o ținută diferită când a trecut cu dezinvoltură de pază la începutul meciului.

Books își freacă furios fruntea ca și cum ar încerca să îndepărteze o pată de cerneală.

– A fost cea mai bună ocazie a noastră de a afla unde a stat, spune el. Dar nu e singura posibilitate. Va apărea pe diverse camere și poate că vom fi norocoși cu filmul care prezintă mulțimea.

Dau din cap aprobator ca și cum descopăr o speranță în afirmația lui, dar de fapt nu e așa. Omul nostru s-a gândit la toate. De fiecare dată, este înaintea noastră cu mult mai mult decât ne imaginăm noi.

– Cine știe măcar dacă va mai merge la un alt meci din NFL, spun eu. Putem spera că o va face doar din pură încăpățânare, dar n-aș paria nici pe un bănuț. Asta a fost, mai spun eu, deși capul mi se lasă pe spătarul scaunului. Aceasta a fost ocazia noastră.

– De acord, dar să nu devenim pesimiști, spune Sophie. Hai să ne uităm la partidele de săptămâna viitoare și să facem un plan. A cincea săptămână din sezon, corect? Și, Emmy, tu crezi în continuare că e posibil să ajungă în curând pe unul dintre stadioanele din Pennsylvania – Pittsburgh sau Philadelphia. Prin urmare, hai să vedem... spune ea și scoate un program NFL. Ah, uite! Duminica viitoare, joacă o echipă cu cealaltă. Eagles împotriva celor de la Steelers, duminică, 7 octombrie la ora unu după-amiază. E bine, nu?

Închid ochii. În ciuda încercării lăudabile a lui Sophie de a introduce câteva raze de soare în încăpere, văd numai întuneric.

– Nemernicul știe acum că am înțeles legătura cu NFL, spun eu. Credeți că o să se mai lase prins în alt păienjeniș?

– Îmi pare rău, nu trebuie să fiu la curent cu problema asta despre Pennsylvania, întreabă Denny.

Noi toți am fost sechestrați în subteranele noastre înguste în interiorul acestei investigații. Denny și-a petrecut mai mult timp făcând muncă de teren.

– Emmy se uita la tipicul descinderilor lui la stadion, explică Books. Ori de câte ori suspectul merge într-o zonă unde stadioanele NFL sunt grupate într-un loc își împarte vizitele pe parcursul mai multor săptămâni ca să nu ajungă în aceeași zonă prea des. Așa că, la fel ca în Florida, își dispersează vizitele la Jacksonville, Miami și Tampa Bay.

– Și încă nu a mers în Pennsylvania, deduce Denny. În regulă. Și mai sunt doar câteva săptămâni rămase din turul stadioanelor, așa că dacă are de gând să ajungă în Pennsylvania de două ori, ar fi bine să pornească acum. Îmi imaginez.

Mă bucur că își imaginează. Viața mea e mult mai veselă acum.

(Am o contuzie, așa că pot fi nepoliticoasă atâta timp cât țin faptul secret.)

– Ar putea un bătrân agent în retragere ca mine să dea o sugestie? spune Denny.

– Dă-i drumul, spune Books.

– Am putea lua în considerare posibilitatea că el *nu are de gând* să viziteze Pennsylvania?

– De ce să nu? întreb eu.

– Păi... răspunsul nu este evident?

– Nu și pentru mine, spun eu devenind nerăbdătoare, din nou sub acțiunea contuziei.

– Poate că *locuiește* în Pennsylvania, spune Denny. Și nu dorește ca noi să ne arătăm acolo.

Mă deplasez mai în față pe scaun.

– Credeam că locuiește în Vestul Mijlociu, spune Books. Vă amintiți?

– Îmi amintesc că tu ai spus asta, da, dar nu înseamnă că sunt de acord.

Arăt spre Denny și îmi mișc degetul.

– Regula crimelor lui în decursul anului când NFL nu are activitate competițională[1] presupune o concentrare maximă în jurul statelor din Vestul Mijlociu, spun eu. Prin urmare, regula arată că în partea din an când nu face turul stadioanelor NFL, ucide aproape de casă.

– Înțeleg că asta e teoria, spune Denny.

– Dar argumentul tău, Denny, spun eu stând acum în picioare, este de ce n-ar putea suspectul nostru să ne înșele cu privire la *acea* parte a cazului exact cum ne păcălește cu toate *celelalte* părți?

– Pe scurt, da, spune Denny.

Books mă privește și culoarea îi revine în obraji.

– Omul a creat un tipar ca să facă să pară că ar fi un cetățean din Vestul Mijlociu în caz că noi am începe să înțelegem ce face. Dar oare chiar gândește atât de departe?

Surprinzător, râd în hohote la întrebarea asta.

---

[1] În fotbalul american, sezonul începe la sfârșitul lunii august și se termină în luna ianuarie (n.tr.)

– Este cu o galaxie înaintea noastră, Books.

Books se ridică de pe scaun și face semn din cap.

– Locuiește în Pennsylvania?

– Dacă cineva are o sugestie mai bună în clipa asta, să o auzim, spune Denny.

Mă uit la Books.

– Eu sigur nu. Merită o încercare, totuși. Să verificăm plăcuțele de înmatriculare din parcare?

Books ridică aparatul de recepție la gură.

– Bookman către conducătorul echipei de reacție rapidă, Dade.

O clipă mai apoi, se aude un zgomot nedeslușit în aparat.

– Dade pe recepție.

– Dade, voi cercetați imaginile video ale parcării din afara stadionului Ford Field în timpul meciului, nu?

– Da, agent. Urmăresc plăcuțe de înmatriculare în timp ce vorbim.

– Este vreo plăcuță din marele stat al Pennsylvaniei?

– Să verific.

Aparatul amuțește.

– *The Commonwealth of Pennsylvania,* spun eu admițând o oarecare nechibzuință față de speranța mea.

– Ce e asta?

– Este Statul asociat Pennsylvania[1].

Aparatul prinde viață din nou.

– Agent, sunt trei plăcuțe din Pennsylvania.

– Urmărește-le chiar acum, Dade.

– Recepționat.

---

[1] Sau Republica Pennsylvania – denominare folosită pentru încă alte trei state din S.U.A. (Kentucky, Massachusetts și Virginia) în loc de binecunoscutul *State* (stat) cu intenția de a se sublinia că aceste teritorii au un guvern bazat pe acceptarea comună de către populație în contrast cu statutul lor anterior de colonie regală, dar fără să existe nici un fel de impact constituțional (n.tr.)

Books face semn din cap spre mine.

– Așadar Pennsylvania nu este un stat?

– Cred că totuși contează ca un stat.

– Așa sper. Asta, de fapt, sfidează steagul nostru.

Eu și Sophie avem laptopurile deschise, pregătite să demarăm căutările în clipa când obținem numele.

– Oricum, ce este un stat asociat? mă întreabă Books.

– Bookman, de ce naiba crezi că știu?

– Tu ești cea care a adus subiectul în discuție.

Tachinarea aceasta absolut interesantă mai durează încă cinci minute, timp în care fiecare dintre noi încearcă să facă față nervilor întinși la maximum înainte ca aparatul să se audă din nou.

– În ordine, agent, sunteți gata?

– Gata.

– Primul vehicul este înregistrat pe numele David Epps, din Beaver Falls. Dade citește adresa.

– Îl voi lua eu pe ăsta, spune Sophie și începe să tasteze.

– Al doilea vehicul aparține unui anume Marlon Cumer... Cumerford, socotesc. Dade spune numele pe litere pentru noi și citește adresa din Erie, Pennsylvania.

– Mă ocup eu de ăsta, spun.

– Și cel de al treilea, spune agentul, este înscris pentru cineva numit Graham. Winston Graham.

87

Este doar o presimțire, doar una dintre sutele de teorii și indicii pe care le-am luat în calcul, dar ceva legat de presupunerea lui Denny – aceea că suspectul nostru locuiește în Pennsylvania – îmi sună cumva ca adevărat. Și faptul că doar trei vehicule s-au deplasat din Pennsylvania la acest meci face ca situația să fie suficient de ușor de investigat, adevărată sau nu.

Dar nu pornim prea bine. Eu și Sophie reușim în mai puțin de douăzeci de minute să eliminăm primele două nume de pe lista dată. David Epps, din Beaver Falls, Pennsylvania, este profesor la o școală elementară, căsătorit, cu trei copii, și are un frate care locuiește în Detroit, așa explicându-se motivul participării lui la partida celor de la Lions. Marlon Cumerford din Erie, Pennsylvania, este un pensionar la șaizeci și doi de ani care lucrase într-un post oarecare la departamentul de transport al orașului, iar o trimitere la casa de bilete Lions demonstrează că este și posesorul unui bilet pentru tot sezonul, motiv pentru care călătorește la fiecare meci Lions jucat acasă.

Winston Graham este numărul trei din listă. Eu și Sophie îl urmărim în echipă, disperate după o reușită și ca ultima noastră șansă.

– Celibatar, niciodată căsătorit, spun eu în timp ce navighez prin baza de date. Fără antecedente criminale. Fără amprente la dosar.

– Părinți – Richard și Diana – decedați, ultimul a murit acum nouă ani, spune Sophie. Nici un alt membru de familie. Copil

singur la părinți. Născut și educat în Ridgway, Pennsylvania. Are identificator de rută poștală pentru o adresă, prin urmare este în mediul rural.

Eu și Books ne uităm unul la celălalt.

– Dacă ar trebui să scriu o biografie a suspectului nostru, spun eu, aș menționa că este un singuratic care locuiește într-o zonă îndepărtată și are timp de pierdut berechet.

Books se gândește la cele spuse de mine și dă din cap aprobator. Își ia telefonul celular și spune:

– Fă-mi legătura cu agentul de serviciu de la biroul de teren din Pittsburgh și, după o pauză lungă, aparent conectat, Books se prezintă interlocutorului: Am nevoie de un mandat, mai spune el. Este vreun AUSA[1] la datorie cu care să vorbesc? Grozav! Pune-mă în contact cu el.

Urmează o altă pauză în timp ce Books îl așteaptă pe procurorul federal care lucrează în ultima tură în Pittsburgh și a cărui sarcină va fi să discute cu magistratul federal care primește cererile pentru mandate de urgență la această oră din noapte.

– Se numește Winston Graham, spune Books în grabă la telefon rostind pe litere numele de familie și furnizând și numărul de asigurare socială, numărul permisului de conducere și adresa unde locuiește. Înregistrări telefonice, conturi bancare, cărți de credit și un mandat de percheziție domiciliară. Lucrez la o declarație chiar acum. Poftim? De ce... de ce nu? întreabă Books și începe să se plimbe încoace și încolo. Da, este. Da, este. Alo, ascultă... ascultă-mă. Îmi este indiferent dacă magistratul doarme. Individul pe care îl urmărim este tipul care a plasat explozivele la Ford Field astăzi. Da, individul ăla. Și nu este numai individul ăla, ci și ucigașul în serie piroman care străbate țara. Acesta... de acord, dar ascultă-mă, nu

[1] Acronim pentru *Assistant United States Attorney* (adjunct al procurorului Statelor Unite) (n.tr.)

avem timp de pași mici. Pentru că nu avem! Doar... fă-mi rost de orice poți și cât mai repede posibil. Crezi că te poți descurca?

Books închide telefonul.

– Avocați, spune el. Nu consideră că avem suficiente date pentru un mandat.

– Poate că au dreptate, spune Denny. Noi credem că suspectul nostru ar putea locui în Pennsylvania și Graham locuiește în Pennsylvania alături de alte șaizeci de mii de oameni. Și locuiește singur. Probabil că nu este suficient pentru un judecător.

– Poate că acesta este, spune Sophie răsucindu-și laptopul cu fața spre noi. Este dosarul lui Winston Graham de la Departamentul de transporturi Pennsylvania. Și-a reînnoit permisul de conducere în urmă cu opt luni și a făcut o fotografie nouă, spune ea. Vi se pare cunoscut acest bărbat?

Fotografia nu este de cea mai bună calitate, ceea ce ne face să ne amintim de imaginea neclară pe care o avem cu suspectul nostru de la Taverna lui Benny din Urbana, Illinois, când el îl întâlnea pe Curtis Valentine. Dar spre deosebire de acea imagine care prezenta puțin din linia arcuită a feței și doar un nas subțire și lung în timp ce își ținea privirea în jos și chipul ascuns de camera de supraveghere, fotografia pe care o făcuse pentru reînnoirea permisului de conducere îi prezintă toată fața. În această fotografie, strânge din ochi, ochii mici și acoperiți pe jumătate de pleoape care îl fac să arate ca o persoană care poartă ochelari de vedere și i s-a spus să-i înlăture (și nu este defel fericit din cauza asta). Spre deosebire de imaginea video de la bar, unde era complet chel, în fotografia din permis, Winston Graham are o urmă de păr șaten rar deasupra fiecărei urechi, altminteri chel. Fălcile îi maschează bărbia, un fenomen generat de vârstă și greutate. Arată un pic mai bătrân de patruzeci de ani, dar pentru mine, nu este nici o problemă.

– El este, spun eu simțind o creștere bruscă a adrenalinei, o senzație de moment care în urmă cu multe ore ar fi fost de neînțeles.

– La naiba, el este, spune Books. Ăsta-i suspectul nostru.

– Când plecăm? întreb eu.

– Toată lumea se întoarce la hotel și își face bagajul, spune Books. Plecăm cât mai repede cu putință.

88

Sunt aproape de final cu împachetatul și în timp ce arunc cosmeticalele în geantă, mă uit la CNN la reportajul privind exploziile de la meciul de astăzi și operațiunea „Teroristului care pune bombe la Ford Field". Repetă la nesfârșit același lucru. Nu se pot desprinde de poveste, deși nu au nimic nou de relatat în afară de noua mărturie întâmplătoare a unui suporter de la meci care discută despre exploziile zgomotoase și agitația nebună către ieșiri. *A fost ca la Ziua Independenței*, spune un bărbat. *Am crezut că o să murim*, spune un altul. *Se auzea de parcă venea din toate direcțiile deodată*, susține un altul.

Iată diagramele cu Ford Field, săgețile și punctele roșii strălucitoare care reprezintă punctele de explozie pe capătul de sud. Atacatorul a ales holul pentru că este locul ideal din punct de vedere al acusticii, spune un funcționar de la primărie, ca să amplifice zgomotele exploziilor și panica rezultată.

Autoritățile au exclus terorismul islamic, ni se comunică. Suspectul este un bărbat alb între treizeci și patruzeci de ani. Telespectatorii sunt asigurați că este în desfășurare o intensă căutare care implică autoritățile locale, statale și federale.

Trei oameni au fost declarați morți, toți de la leziuni suferite în învălmeășala nebunească ce a urmat când suporterii au dat năvală spre ieșiri.

Sar la bătaia pe care o aud în ușa mea de hotel. În împrejurările de față și mieunatul unei pisici m-ar face să tresar.

Este Books. Îl las să intre și mă întorc la lucrurile mele.

– Am crezut că ne întâlnim pe hol, spun eu.

– Da, așa urma, dar pur și simplu... pur și simplu m-am gândit să apar.

– În regulă. Vreo schimbare de plan?

– Nici o schimbare. Dar pilotul ajunge la avion abia peste o oră, așa că mai avem câteva minute.

– Ah, foarte bine, spun eu întrebându-mă ce dorește el cu aceste câteva minute.

Când îmi întorc din nou privirea spre el, Books se întoarce complet cu spatele adresându-se unei pete de pe scrinul ieftin din cameră. Își ridică o mână într-o doară și apoi, o face pumn.

– Când am auzit prima... începe el și apoi își drege glasul cu fermitate.

Mă opresc din ceea ce fac. El nu continuă, așa că o fac eu pentru el.

– Când ai auzit prima explozie care venea dinspre zona de sud, spun eu încet pășind mai aproape de el, dar fără să exagerez.

– Am... am crezut că ai murit.

– Dar nu am murit, Books, sunt bine. Am trecut pe lângă moarte și mergem mai departe, nu? Nu așa spui tu mereu?

El dă din cap aprobator. Books și emoțiile lui s-au înțeles întotdeauna ca uleiul cu apa.

– Bine, spun eu, hai să ne concentrăm...

– Sunam fără încetare pe telefonul tău celular și tu... tu nu răspundeai.

Nu spun nimic. Dintr-odată, simt că în încăpere se face foarte cald.

– Știi, când a început acest caz, nu am crezut cu adevărat că teoria ta avea să ducă undeva, spune el. Aveai câteva informații interesante, dar cu toată sinceritatea, eram foarte sceptic, spune el și își întoarce capul într-o parte astfel că îi pot vedea profilul, ochii obosiți și părul ciufulit care îi cade pe frunte. Am dorit să lucrez la caz doar pentru că lucrai *tu* la el. Sună cam

prostește acum după ce ai reușit de una singură deconspirarea acestui monstru.

– Mă bucur că ai acceptat, spun eu. Uită-te la noi acum. Cred că acest Winston Graham ar putea fi...

– Emmy, trebuie să-ți spun asta. Lasă-mă să o spun, rostește Books și respiră adânc. Eu încă...

Telefonul lui celular sună. Propoziția abia începută se profilează între noi. Eu încă... Books își trage iritat telefonul fixat la curea.

– Bookman, spune el și apoi concentrează brusc. Poftim? Cine? MS...

Books se întoarce spre mine.

– Treci pe MSNBC[1].

Iau repede telecomanda și apăs la întâmplare fără să fiu sigură unde pot găsi acest canal de știri transmis prin cablu, dar după câteva încercări, îl descopăr.

În partea de jos a ecranului, știrile de ultimă oră spun totul.

ȘTIRE DE ULTIMĂ ORĂ:
CĂUTAREA SE MUTĂ ÎN PENNSYLVANIA

> ... se crede că Teroristul care pune bombe la Ford Field locuiește. Ca să repet, o sursă apropiată MSNBC a confirmat că anchetatorii federali se concentrează pe un domiciliu din Pennsylvania rurală unde se crede că Teroristul care pune bombe la Ford Field locuiește.

– Ah, la naiba, mormăie Books. Cum s-a întâmplat asta? strigă Books în telefon. Cum naiba s-a întâmplat asta?

---

[1] Acronim pentru Microsoft and National Broadcasting Company, canal american de televiziune lansat în 1996 care emite prin cablu și satelit și transmite știri și reportaje de ultimă oră (n.tr.)

Îmi ridic o mână pe față. Ar fi putut fi oricine, realizez eu. Noi am ținut legătura cu autorități de la polițiile locale, cu șerifii de la Elk County, cu poliția statală Pennsylvania și cu FBI Pittsburgh. Nu e nevoie decât de o singură persoană ca știrea să răsufle.

– Vreau ca perimetrul din jurul casei lui să fie bine izolat, spune el la telefon. Pentru că dacă urmărește știrile, acum știe cât de aproape suntem. Și fir-ar să fie, ar fi de preferat să se uite la știri.

89

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 21
30 septembrie 2012

Vin să mă ridice! Vin să mă ridice!

Oh, este extraordinar, pur și simplu, extraordinar, extraordinar, extraordinar. Voi sunteți acolo, undeva, nu-i așa, doamnelor și domnilor de la FBI? Ce am făcut? Chiar vreau să știu. Foarte serios o spun. Ce am făcut? *Cum* de m-ați dibuit la meciul ăla de fotbal?

Ah, rahat, la naiba, *la naiba*! Cum de... ce... ahhh! Ahhhh!

Credeți că o să mă prindeți viu? Asta credeți, mizerabililor idioți, să vă ia dracul, la naiba, la naiba, la naiba! Aveți de gând să mă băgați la închisoare și să mă studiați ca pe un șobolan ținut în cușcă, să mă imobilizați și să-mi analizați undele cerebrale ca să puteți opri un alt exemplar ca mine? Ah, asta-i amuzant, asta-i cireașa de pe tort a întregii situații gândind că voi veți putea vreodată să opriți o persoană ca mine. Nu puteți! Nu vedeți asta? Nu pricepeți? Nu puteți preveni apariția unui alt individ ca mine pentru că următorul ca mine este reprezentat de voi! Eu sunt înăuntrul vostru! Singura diferență este că eu nu mă ascund în spatele unei măști când stau la volanul SUV-ului meu sau sorb o Starbucks la meciul de fotbal al puștiului meu. Voi sunteți exact ca mine și nici măcar nu știți!

Mă auziți? Mă auziți, nenorociților?

De ce v-aș lăsa să mă prindeți viu? Hm? De ce ar trebui? De ce ar trebui să știți ceva despre mine? Nu meritați. Încercam să vă ajut, încercam... la naiba! La naiba! Încercam să vă ajut să înțelegeți, dar de ce dracu' ar trebui să-mi pese dacă vreunul dintre voi mă înțelege? De ce ar trebui să-mi mai pese de ceva? N-ați făcut nimic să o meritați. Voi și oițele nenorocite care vă urmează n-ați făcut nici un singur lucru în viață să meritați ceea ce pot eu să vă învăț, ceea ce am încercat eu să vă învăț.

Prin urmare, mergeți mai departe cu existențele voastre nenorocite de oițe făcând ceea ce spune toată lumea și încredințându-vă că viața voastră este normală, bună și fericită, fără să vă intereseze vreodată cine trage toate pârghiile și fără să vă pese ce se întâmplă cu adevărat în lume sau care oameni adevărați se ascund în spatele acelor fețe zâmbitoare și a părului uscat cu uscătorul și – ce naiba o mai urma, știți voi ce? Eu am terminat cu asta. Eu... dar nu mă veți prinde în viață. Ați fi putut învăța foarte multe de la mine, dar acum este prea târziu. De ce ar trebui să mi se rupă de voi când vouă nici nu vă pasă de mine? De mine! De ce nu contez?

Credeți că veți împiedica oameni ca mine? Niciodată nu veți fi capabili să o faceți. Mă auziți, fete și băieți de la FBI? Nu veți împiedica absolut niciodată oameni ca mine!

(Nota editorului: pauză de paisprezece secunde)

Ah, nu pot... nu cred asta. Nu pot să cred asta! Dar foarte rău pentru voi, nu voi pleca pe tăcute, nu pot, nu înțelegeți că pur și simplu... pur și simplu, nu pot...

(Nota editorului: pauză de optsprezece secunde)

N-ar trebui să fie așa. N-ar trebui să fie așa. Nu e drept. Nu este cinstit. Eu nu sunt ceea ce credeți voi că sunt. Dar nu veți înțelege niciodată. Nici măcar nu veți încerca vreodată să înțelegeți. Am terminat cu încercarea de a vă ajuta să înțelegeți. Am terminat.

Sunt foarte obosit. Sunt foarte, foarte obosit. Chiar nu vreau să fac ceea ce trebuie să fac acum. Realmente nu vreau deloc să o fac, vă jur că nu vreau, vă rog să mă credeți, nu vreau.

Dar n-am de ales. Ea știe prea mult.

(SFÂRȘIT)

90

Ora patru dimineața. Un întuneric profund și neclintit și nici măcar prima dâră de lumină care se furișează la orizont la revărsatul zorilor. O dimineață de toamnă liniștită în Pennsylvania rurală, pe punctul de a nu mai fi atât de liniștită.

Casa care îi aparține lui Winston Graham este amplasată în afara comitatului Elk. Înconjurată pe trei laturi de nenumărați metri pătrați de tufăriș, cu fostul teren agricol de mult lăsat de izbelițe și cu o mică pădurice în spate, clădirea este o casă de cărămidă desfășurată în lungime. Planurile de nivel pe care le-am obținut de la arhivarul comitatului prezintă trei dormitoare în spatele casei, o bucătărie, o cameră de zi și un salon în față. Casa are și un demisol care cuprinde întreg planul de nivel.

De pe străzile principale, un drum lung de pământ șerpuiește mai bine de patru sute de metri spre casa unde Buick-ul Skylark al lui Graham este parcat lângă garajul anexat.

Membrii Echipei de Salvare Ostatici au mers de-a bușilea în dispozitiv, au înconjurat casa și s-au culcat literalmente în buruieni așteptând semnalul în cască de la Books. Sunt îmbrăcați în negru din cap până în picioare, cu măști de gaz și căști, pușți mitraliere și pistoale așezate în tocuri și proiectile fixate la centură.

Din locul înalt, aflat la vreo patru sute de metri de casă, pe un deal mic, ridic din nou la ochi binoclul cu infraroșii. Nu se vede

nici o mișcare. Nici o lumină în interiorul sau în exteriorul casei. Din câte ne putem da seama, locuința a fost abandonată.

– Mulțumesc, domnule judecător, spune Books la telefonul lui mobil și scapă un suspin de ușurare. Am obținut mandatul.

Books rămâne la telefon timp de o jumătate de oră cu un judecător federal civil din Pittsburgh explicând temeiul pentru care solicită permisiunea de a percheziționa reședința lui Winston Graham. Ultimul lucru de care avem nevoie, după toată această strădanie, e să avem un judecător care să decreteze percheziția invalidă și să ne lase fără nici un rezultat.

Books ridică aparatul de recepție la gură.

– Comandant de echipă, sunt Bookman. Recepționezi?

– Recepționez, Bookman, se aude răspunsul care întrerupe liniștea nopții.

– Comandant de echipă, suntem în stare de alertă.

– Recepționat.

– Sunteți în dispozitiv, comandant de echipă?

Comandantul Echipei de Salvare Ostatici face o verificare rapidă oamenilor lui din perimetru înainte de a reveni la aparat.

– Suntem în dispozitiv, cu armele pregătite.

Books se uită în jur la ceilalți agenți și la mine. Toți suntem într-un mic convoi de vehicule care nu se vede de la reședința lui Winston Graham: șeriful comitatului Elk, polițiștii statali din Pennsylvania, departamentul local de pompieri, echipa de dezamorsare dispozitive explozive, funcționarii federali de la FBI, precum și de la Biroul pentru alcool, tutun, arme de foc și explozive.

– Comandant de echipă, spune Books, îl trimitem înăuntru pe Kevin. Recepționat?

– Recepționat.

Books face semn din cap spre agentul de la Biroul pentru alcool, tutun, arme de foc și explozive care stă în picioare lângă el, un bărbat pe nume Moore. Dar chiar acum, sunt mai

interesată de drăcia pe care Moore o ține în mână, un accesoriu care include un monitor video și un stick de comutare. Moore arată ca un adolescent care se joacă pe o consolă Xbox.

Dar „Kevin" nu este nicidecum un joc video așa cum am văzut eu cândva. „Kevin" este un dispozitiv care detectează explozibilul și funcționează ca un mic camion teleghidat cu roți de tractor și o capacitate de rotație de 360 de grade. Și noi putem vedea ceea ce vede Kevin de la acest dispozitiv dirijat de la distanță.

Un membru al Echipei de Salvare a Ostaticilor se apropie de o fereastră deschisă. Asta-i ciudat. Winston Graham ne invită înăuntru.

Membrul Echipei de Salvare Ostatici îl apleacă pe Kevin spre camera de zi și îl mișcă repede să acopere câțiva metri în altă direcție. Ecranul din mâinile lui Moore prinde viață. Acum ne uităm în casa lui Winston Graham și vedem pe un ecran mic ceea ce vede Kevin.

Camera de zi este plină de mobilă străveche cu o bucătărie oarecum mică la vedere. Demodată, dar funcțională, fără îndoială. O sticlă de bere stă pe blatul pentru micul dejun. Podeaua este acoperită peste tot cu ziare, aproape că nu vedem lemnul de esență tare.

Ziare.

Focul are nevoie de trei lucruri ca să ardă: oxigen, combustibil și căldură.

Fereastra deschisă este oxigenul.

Ziarele sunt combustibilul.

Lumina de pe dispozitivul dirijat de la distanță începe să clipească în roșu, o minisirenă. Kevin ne anunță ceva.

Aparatul ne dă de știre că detectează prezența unei surse de căldură.

– O să explodeze, spun eu.

– Comandant echipă, retrage-te, strigă Books în aparatul de recepție. Retrage-te, comandant de...

Și apoi are loc explozia, o detonație care întrerupe noaptea întunecată cu o străfulgerare de un portocaliu strălucitor ce se suprapune peste camera de zi înghițind încăperea instantaneu, ca răsuflarea plină de furie a unui dragon.

– Echipa de pompieri, pleacă! Pleacă! strigă Books în dreapta lui.

Mașina de pompieri pleacă în acțiune în mare viteză, urmată de ofițerii SWAT în haine de pompieri și de echipa de dezamorsare dispozitive explozive în timp ce cauciucurile scot un sunet ascuțit la întâlnirea cu drumul pavat.

– Nu vrea să fie prins viu, spune Denny Sasser.

Îmi arunc pe mine haina groasă și casca și îmi duc masca de gaz în mână.

– Agenți, strigă Books în timp ce începe să alerge spre infern, mențineți perimetrul fixat! Poate fi o diversiune!

Alerg alături de Books, fiecare dintre noi ignorând mașina disponibilă și mulțumindu-ne doar să alergăm cu toată viteza spre casă, spre focul nedomolit de un portocaliu strălucitor și spre fumul care se ridică acum prin acoperiș.

– Demisolul, strig eu printre gâfâieli. Omul nostru este... la demisol!

91

– Rămâi pe loc! strigă Books la mine cu mâna întinsă în timp ce se opreşte la câţiva metri de casă. Nu eşti autorizată să intri, Emmy. E un ordin!

Agenţii tactici, protejaţi de echipamentul de pompieri, se deplasează împreună cu pompierii acţionând ca escorte armate, cu mitralierele pregătite şi scuturile antideflagrante ridicate, gata pentru orice sau oricine. Câteva clipe mai târziu, furtunurile cu jet puternic îşi fac treaba cu flăcările spărgând şi ferestrele în cursul acţiunii lor în timp ce fumul negru precum cerneala pufneşte pe toate deschizăturile casei. Păstrez distanţa în spatele scutului antiglonţ aşteptând o altă detonaţie sau un foc de armă sau altceva, ceva neaşteptat, pentru că domnul Winston Graham a devenit expert în acţiuni neaşteptate.

În scurt timp, orice urmă din culoarea portocalie învăpăiată care radia dinspre casă dispare lăsând în urmă o structură îmbibată de apă şi deformată care încă expectora fumul poluant. Focul fusese planificat cu precizie şi bine executat, dar departamentul de pompieri se afla la o distanţă de numai patru sute de metri când acesta izbucnise.

– Liber! strigă o voce în casca mea. Parterul este liber!

Liber de fiinţe umane, fiinţe umane moarte sau vii. Şi liber de ameninţări.

Demisolul. Pun rămăşag că focul nu a ajuns la demisol.

– Rămâi... *aici*, îmi spune Books prin masca de gaz întorcându-se spre mine.

Fac un pas înapoi conform ordinului primit.

Books dispare în fumul negru care devorează casa și cu toate că nu mai arde, radiază o căldură atât de agresivă că o pot simți prin scut și cască.

Nu-ți uita poziția, îmi spun eu. *Nu e cazul să te bagi aici. Ai putea face mai mult rău decât bine. Ai putea cădea prin podea și ceilalți ar consuma timp valoros ca să te salveze. Nu e cazul.*

Mă încalț cu ghetele de pompier care se potrivesc cu restul costumului, casca, scutul și masca de gaz cu rezervă de oxigen, haina grea și pantalonii. De ce mi-au dat toate lucrurile astea, dacă nu trebuie să intru? Aștept cinci minute și apoi, pătrund în interior.

Este aproape imposibil să vezi din cauza fumului, dar cunosc schița casei, la fel ca toți agenții, după planurile pe care le-am avut sub ochi. Aspir oxigen curat din mască în timp ce smogul murdar mă împresoară. Mă concentrez asupra pardoselii parțial arse de la incendiu și pline de bucăți de hârtie de ziar carbonizate, unele risipite peste tot și altele plutind prin aer ca rămășitele de la o paradă unde s-au folosit benzi de confeti. Pardoseala este nesigură de traversat, dar nu sunt prima sau a zecea persoană care o traversează și nici nu am răbdare. Știu că dacă merg înainte pe holul principal, pe lângă bucătărie și pe lângă dormitoare, ușa de la demisol va fi în fața mea.

Găsesc ușa deschisă și scara care duce spre demisol liberă de fum. Cobor treptele. *Sunt cel puțin zece agenți jos,* îmi spun eu. *Indiferent cât de bun este el, nu poate face față celor zece agenți.*

Corect?

Ajung la partea de jos a scării și mă răsucesc. Partea principală a demisolului este nefinisată și afumată, pereții de beton și pardoseala la fel, văd un boiler, un dedurizator de apă, mașina de spălat rufe și un uscător într-un colț, o bancă cu bară de ridicat greutăți și câteva greutăți de rezervă în celălalt colț.

Dar mai încolo este un coridor lung cu uși pe fiecare parte. Agenții le deschid pe rând și năvălesc înăuntru cu arma înainte.

Strigăte ca „FBI!" și „ATF[1]!" sau „agenți federali!" răsună în ecou în direcția mea. Îmi scot masca de gaze și înaintez pe coridor pe măsură ce agenții verifică încăperile una după alta.

– Totul e liber! strigă unul dintre agenți spre Books, care dă din cap și se uită în jur fără rost.

Când dă cu ochii de mine, nu mai găsește energia să se plângă. Se mulțumește să ridice din umeri. Întreaga casă, parterul și demisolul, au fost verificate.

Unde ești, Winston Graham?

Mă întorc în zona principală a demisolului, zona cu aparatură și pentru exerciții fizice. Și atunci observ dulapul din colț, un dulap de metal gri aproape la fel de înalt ca mine, cu două uși identice și un lacăt care nu este încuiat și atârnă pe unul dintre belciuge.

Pentru un bărbat la fel de exact precum Winston Graham, asta este practic o invitație.

– Aici, spun eu. Uită-te aici!

– Dă-te la o parte, la naiba, spune Books apucându-mă de braț și trăgându-mă înapoi cu putere.

El gesticulează cu un deget grăbit spre dulap. Agenții se apropie de dulap din fiecare parte. Unul desprinde lacătul. Apoi, pe aceeași lungime de undă, un agent apucă un mâner și deschide brusc ușile.

Interiorul dulapului arată ca interiorul oricărui alt dulap. Trei rafturi din care două sunt complet goale. De fapt, un singur obiect se află pe raftul din mijloc.

Un teanc de hârtii.

Legate cu o fundă violet.

– Ce naiba este asta? întreabă Books apropiindu-se de dulap și uitându-se pe prima pagină din teancul de hârtii. Ce naiba sunt „Ședințele Graham"?

---

[1] Acronim pentru Alcohol, Tobacco, Firearms (Alcool, tutun, arme de foc) (n.tr.)

92

Se ivesc zorile și cerul de deasupra noastră se luminează, dar pe alocuri mai sunt încă urme de întuneric. Suntem din nou pe drum, în partea din spate a unui camion aparținând echipei SWAT și folosim platforma cabinei drept birou pe care am împrăștiat grămada de documente, gândurile răzlețite ale unui ucigaș în serie, pe care el le-a botezat „Ședințele Graham". Ele sunt numerotate – douăzeci și două în total – și datate. Par a fi și înregistrate cu mijloace audio, motiv pentru care probabil folosea unul dintre acele reportofoane de ultimă generație care îi transcriau cuvintele în mod automat într-un document.

Fiecare Ședință Graham se află desfășurată pe platforma camionului. La început, citim repede. Va exista o grămadă de timp să analizăm cuvintele alese de el și expresiile familiare, zile întregi pe care le vom petrece luând la puricat fiecare propoziție.

Dar în clipa asta, căutăm orice indiciu care ne-ar putea conduce la locul unde se ascunde acest monstru. Prin urmare, trec în grabă peste autoglorificarea dezgustătoare inclusă în aceste pagini, peste pasajele revoltătoare unde citim împreună cum își torturează victimele, căutând ceva, ceva care ar putea să ne ofere o cheie...

– Mary, spun eu cu voce tare.

O femeie pe nume Mary este menționată în înregistrarea numărul doisprezece, o conversație cu această persoană pe care a înregistrat-o într-un bar. Și apoi, numele ei continuă să

revină în capitolele ulterioare. De fapt, ea devine centrul atenției, cu fiecare pasaj pe care îl citesc. Are sentimente pentru ea, își deschide sufletul în fața ei, este obsedat de ea și se îndrăgostește de ea.

Mary este barmaniță, studentă cu jumătate de normă și alcoolică în recuperare. Dar care este numele ei de familie? Unde locuiește? Oare trebuie să răscolim toată Pennsylvania după o femeie numită Mary?

Apoi, îl descoperim cedând nervos când realizează că suntem aproape de el. Mulțumirea de sine apare pe neașteptate în rafale, dar devine neliniștit. Își pierde încrederea în timp ce încearcă să se convingă singur – și pe noi – că nu este.

Ce va face el cu Mary?

– Trebuie să o găsim, mormăi eu.

Books ridică aparatul de recepție la gură.

– Ce facem cu câinii?

– Sunt aici, se aude o voce din spate. Începem cu proprietatea lui și apoi, ne mutăm spre zona împădurită din spatele casei. Avem agenți care cercetează amănunțit pădurea chiar și acum.

– Să citim mai departe, îmi spune Books. Trebuie să fie un indiciu care să ne ducă la ea.

Dar eu sunt aproape gata și nu mai am mult de citit. În înregistrarea numărul douăzeci și unu, cu data de ieri, duminică, după ce ne-a ignorat intenționat la Ford Field, Graham își pierde controlul. Bine. Minunat. Dar ultimele lui cuvinte din ziua aceea mă pătrund până la oase.

Ea știe prea multe.

– O va omorî, spun eu.

Și după asta, ajung la înregistrarea finală, datată cu ziua prezentă, 1 octombrie.

93

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 22
1 octombrie 2012

N-am... n-am dorit asta pentru tine, Mary. Nu am vrut asta pentru noi. Trebuie să mă crezi. Te rog, spune-mi asta – spune-mi că dai crezare vorbelor mele. Te-am mințit. M-am mințit și pe mine însumi convingându-mă că aș putea fi alt om cu tine, că totul ar putea fi altfel. Dar acum te rog, crede-mă. Te rog, fii sigură că dacă te-aș fi întâlnit mai înainte, lucrurile ar fi stat cu totul altfel, m-aș fi schimbat, știu că m-aș fi schimbat, m-aș fi schimbat pentru tine, Mary.

Dar acum este prea târziu și nu pot să te las... nu, Mary, nu pot, îmi pare rău, regret cum n-am regretat niciodată în viața mea. Înainte, n-am regretat, de fapt, n-am regretat niciodată, dar o fac acum pentru că tu mi-ai deschis ușa sufletului și eu am dorit să o las deschisă și să-mi explorez interiorul împreună cu tine. Știu că am fi putut face asta și totul ar fi fost perfect. Te rog, înțelege, Mary – te rog! – că nu am de ales, nu mai am nici o posibilitate decât să fac acest lucru, pentru că indiferent cât de mult m-ai putea iubi, ei te vor presa și te vor face să le spui lucruri despre mine și nu-i pot lăsa să facă asta. Dacă aș putea să te las aici, te-aș lăsa, dar nu pot. Nu am încotro. Înțelegi asta, nu? Nu am altă soluție. Situația mă depășește.

Acum, ei vin după mine, Mary, şi îţi vor spune tot felul de lucruri despre mine şi nu te pot lăsa să-i asculţi pentru că ei vor face ca totul să pară mult mai rău decât adevărul – asta vor face şi eu nu-i pot lăsa. Prefer să mă ţii minte ca pe omul care te iubeşte, pentru că eu te iubesc, Mary, îţi jur că te iubesc cu adevărat şi sunt capabil de iubire datorită ţie.

Dacă vei auzi ce spun ei, nu mă vei mai iubi. Dacă vei afla adevărul, nu mă vei mai iubi. Bănuiesc că nu m-ai fi iubit niciodată. Nu, cred că nu. Nimeni nu m-ar iubi! Cum ar fi posibil? Cum ar putea cineva... acum, sst, Mary. Linişte acum.

Tu eşti Mary a mea cea unică, draga mea dragă, Mary Laney, şi eu te voi iubi întotdeauna şi mereu îmi voi aminti de tine şi asta va trebui să fie îndeajuns. Te rog, înţelege, iubita mea Mary. Te rog, înţelege că fac asta din dragoste şi doresc să poată fi altfel, doresc să poată fi altfel, ah, de ce nu poate fi altfel? De ce nu mă pot lăsa ei în pace şi astfel, să ne ofere o şansă să fie altfel şi să fie mai bine?

Acum, nu ni s-a lăsat nimic, nici o posibilitate, şi eu nu le pot îngădui să te rănească sau să te întoarcă împotriva mea. Nu le voi permite să distrugă ceea ce e al nostru. Nu-i voi lăsa.

Acum, dormi, draga mea, scumpă prinţesă. Dormi şi poartă-mă în inima ta în timp ce eu te voi purta mereu în a mea.

Îţi promit că într-o bună zi, foarte curând, ne vom întâlni din nou.

(SFÂRŞIT)

94

– Mary Laney, L-a-n-e-y, strigă Books în stație.

Stau pe platforma camionului echipei SWAT cu laptopul deschis derulând evidența înmatriculărilor auto din Pennsylvania, precum și evidența taxelor de proprietate.

– Sunt patru Mary Laney în zona principală a Pittsburghului, spun eu.

– Presupunând că e vorba de Pittsburgh.

– Trebuie să fie pe aproape, spun eu. Indiferent ce i-a făcut, tipul s-a întors aici și a inclus transcrierea în teancul de hârtii înainte de a dispărea.

– Poate că a ucis-o chiar în această casă, spune Books.

– Nu spune asta. Nu spune că a ucis-o.

– Cam așa pare, Em.

– Stai, zic eu ridicându-mi privirea de pe ecranul computerului. Vârsta ei. Și-a spus vârsta, nu? Cred că era treizeci și șapte?

– Parcă... așa... ceva, spune Books căutând grăbit prin pasajele referitoare la Mary, iubita lui Graham Winston. Da, treizeci și șapte. Prin urmare, s-a născut în 1975 sau cu un an mai înainte, în 1974.

Trec repede la Departamentul de Sănătate Pennsylvania pentru evidența populației.

– Dacă s-a născut în Pennsylvania, va fi... exact... aici! Iată: Allentown, Pennsylvania, Mary – ah, haide. *Fir-ar să fie!* Asta nu este Mary Laney. Asta este Marty Laney.

– Ești sigură?

– Fără îndoială că sunt, spun eu enervată și agitată. Pot să-mi dau seama de diferența dintre Marty și Mary, pentru numele lui Dumnezeu.

– Poate că este fratele ei.

– Poate. Dar să continuăm căutarea.

Revenind la evidența taxelor de proprietate, găsesc numerele de asigurare socială și le compar cu baza de date cu caziere. Cândva Mary a fost alcoolică, deci poate că a avut probleme cu legea.

Nimic. Cele patru Mary Laney din zona principală a Pittsburgului erau cetățene foarte pașnice.

– În regulă, hai să vedem la impozite, spun eu. Departamentul de venituri... Departamentul de venituri...

Evidența impozitelor este plină de informații. Nu am nevoie decât de data de naștere ca să încep căutarea. Chiar dacă e posibil ca ea să nu se fi născut în Pennsylvania, aici își plătește impozitele.

Patru Mary Laney, cu patru date de nașteri, apar brusc pe ecranul meu.

– DDN[1], 6, 22, 94, spun eu. DDN, 5, 13, 82... DDN 5, 27, 69... DDN...

Sar în sus de pe platforma camionului.

– Data de naștere, 7, 11, 75?

Books încuviințează din cap.

– Este asta Mary a noastră?

– Stai așa, stai așa, stai așa. Dă-mi voie să verific W-2[2] pentru patronul ei.

---

[1] Acronim pentru *Data De Naștere,* adaptare după originalul DOB *(date of birth)* (n.tr.)

[2] Acronim pentru *Wages and Withholdings* (Plăți și Rețineri), echivalentul Declarației 112 din România privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitul pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate (n.tr.)

Te rog, să fie un bar sau un restaurant, un loc care angajează un barman.

– Da! strig eu. Patronul ei este înscris ca proprietar al Barului Ernie's Sports.

– Asta e barmanița noastră de treizeci și șapte de ani! se repede Books în aparatul de radiorecepție. Bookman la aparat. Am nevoie de elicoptere. Mobilizați Echipa de Salvare Ostatici. Avem o adresă exactă.

– Vin cu tine, îi spun eu împingându-l din calea mea și sărind din camion înainte ca el să-mi poată răspunde. Mary este încă în viață, spun eu. Trebuie să fie.

95

Drumul statal 85 din Kittanning, Pennsylvania, este închis pe o porțiune de opt sute de metri în toate direcțiile spre casa care îi aparține lui Mary Laney. De partea cealaltă a străzii, vizavi de casă, se află un loc viran care oferă elicopterelor o platformă de aterizare sigură și convenabilă. Polițiștii statali au înconjurat deja casa. Mașinile de pompieri sunt pregătite la o depărtare mai mică de nouăzeci de metri.

Membrii Echipei de Salvare Ostatici se revarsă dintr-un alt elicopter și se adună repede grămadă. Din câte se pare, aceasta este o misiune de salvare, dar nu ne putem asuma niciun risc cu Winston Graham, care a reușit să ne evite de mai multe ori când noi deja îl reperasem. În mod constant, tipul a avut mereu un avantaj asupra noastră. Da, ultima Ședință Graham pare să lase impresia că el ar fi părăsit-o – *îți promit că într-o bună zi, foarte curând, ne vom întâlni din nou* erau ultimele lui cuvinte adresate ei –, dar nu m-aș mira dacă l-am descoperi în casă așteptându-ne.

Books aleargă spre membrii Echipei de Salvare Ostatici și discută cu ei în timp ce eu stau pe drumul statal 85, vizavi de locuință. Este o casă simplă cu etaj, care are un fel de lambriu învelit cu șindrilă vopsită într-un albastru ca cerul, cu o bordură albă și un acoperiș înclinat. Este cocoțată pe un deal mic având o cărăruie de piatră care duce la veranda din față.

În timp ce polițiștii statali din Pennsylvania stau atenți cu puștile pregătite, doi membri ai Echipei de Salvare Ostatici

traversează drumul cu o scară și o fixează într-o parte a casei. Când va veni momentul, vor folosi această scară să ajungă la palierul care stă suspendat deasupra verandei din față și care le permite să intre pe ferestrele de la etaj în același timp când va fi luat cu asalt și parterul.

Dar deocamdată nimeni nu se urcă. Mă uit la ceasul de la mână. Este trecut de șapte dimineața.

– Să-l trimitem înăuntru pe Kevin, spune Books.

– Durează prea mult, răspund. Mary ar putea fi pe moarte.

Books dă din cap aprobator, dar nu spune nimic.

– Books, Mary ar putea fi...

– N-am timp pentru asta, Emmy.

– *Mary* nu are timp.

– Ascultă-mă: cine știe *ce* a plănuit el pentru noi în casă? Propria lui locuință a izbucnit în flăcări când ne-am apropiat de ea. Nu voi trimite agenții într-o misiune sinucigașă. Mai întâi, verificăm dacă nu sunt bombe, apoi dacă este liber...

– Și dacă în timpul ăsta ea moare, Books? Am putea salva o viață și noi stăm aici urmând protocolul...

– Nu este doar protocolul. Este ceea ce trebuie să facem. Vrei ca o mână de agenți să moară pentru că nu am luat simple măsuri de precauție? Viețile lor sunt responsabilitatea mea.

– Este cea mai bună ocazie să-l prindem pe Graham.

Books se răsucește spre mine.

– Emmy, dacă nu taci din gură, o să-ți pun cătușe. Eu nu-mi trimit oamenii la înaintare fără să am absolut nici o idee despre ceea ce ne așteaptă înăuntru. Nu după toate surprizele pe care le-am avut până acum. Ai vrea să fii prima persoană care trece de ușa aia?

Books se întoarce și se depărtează de mine vorbind la aparatul de recepție.

Ea moare înăuntru, strigă după ajutor, se roagă pentru un miracol, se roagă să o găsească cineva și *să o salveze. Și tu te-ai rugat la fel, Marta,*

nu? Și tu te-ai rugat să te salveze cineva, dar nu a venit nimeni. Eu n-am ajuns la tine. N-am fost acolo pentru tine.

Traversez în fugă Drumul 85 către casă.

– Emmy, ce faci? Stai! Emmy, oprește-te!

Alerg pe aleea pietruită care duce spre casă.

– Toți agenții, rămâneți pe poziții! Îl aud pe Books în cască. Emmy, acesta este un ordin direct: nu intra în casa aia!

Îmi scot casca și urc alergând cele trei trepte spre veranda din față, spre ușa principală, o ușă simplă de lemn cu un ciocan de metal demodat.

Vin, drăguță. Vin să te ajut.

Mă țin bine pentru impact în timp ce răsucesc mânerul sferic.

96

Intru în casă, îmi fac curaj pentru o clipă, dar nu se întâmplă nimic. Nici o explozie. Nici un pocnet, nici o detunătură.

Îmi mut imediat privirea spre pardoseală, un hol cu lemn de esență tare și un coridor. Și pete de sânge care duc pe coridor și dispar după colț.

– Mary Laney! strig eu în timp ce urmez calea petelor de sânge mergând pe o singură parte ca să nu calc pe sânge și să contaminez locul. FBI!

Ajung la capătul holului lângă o toaletă mică. Urma de sânge duce într-o sufragerie cu un covor mițos vechi și o mobilă demodată. Urma se sfârșește la o ușă.

Demisolul.

Deschid ușa.

– Mary Laney! strig eu în demisolul întunecat.

Ajung lângă perete și găsesc un întrerupător. Îl lovesc cu degetul, dar nu se întâmplă nimic. Nimic în afara întunericului intens de dedesubtul meu. Îmi scot iPhone-ul și folosesc aplicația lanternă îndreptând lumina în jos, o rază subțire de lumină care îmi arată calea. Sunt douăsprezece trepte de lemn și o balustradă. La capăt nu este decât o platformă pe care reușesc să o zăresc.

– Mary Laney! strig eu.

Cobor treptele cât de repede pot știind că ar putea fi cu capcane sau pregătite să-mi saboteze reazemul sau să mă împiedice, dar nu am de ales.

Vin, Marta, sunt aici şi o să te ajut, dă-mi doar această şansă, aşteaptă şi te rog, nu muri, te rog, întoarce-te la mine.

Rotesc mica mea ţintă de lumină înainte şi înapoi şi ascult atentă orice zgomot.

– Mary! rostesc din nou cu voce tremurătoare în timp ce ajung pe ultima treaptă şi apoi, calc pe pardoseala demisolului.

Atunci aud un tuşit, un ecou slab, unul singur, undeva în dreapta mea.

Mă răsucesc şi direcţionez lumina la întâmplare; pulsul meu o ia la goană. Nimic. Nu văd nimic, doar un dulap şi o...

Sar în timp ce raza de lumină coboară spre pardoseală – o siluetă, o siluetă imobilă, ceva, cineva care zace întins cu faţa în jos.

O femeie, cred, după părul lung răzleţit pe pardoseala demisolului. Dar unde îi sunt ochii şi nasul şi...

– Ah, Dumnezeule, băigui eu mişcându-mă mai aproape şi dirijând mica rază de lumină galbenă pe ea.

Faţa îi este însângerată şi mov, ochii, umflaţi şi închişi, nasul rupt, gura, un amestec cărnos.

Mă aplec lângă ea. Trupul i se ridică şi coboară, umed şi cu respiraţii aspre. O ating pe umăr şi ea se dă înapoi speriată. Plimb lumina pe trupul ei, peste cămaşa albă plină de sânge şi jeanşi. Sângele pare împrăştiat peste tot pentru ochiul meu necalificat şi nu arăta ca şi cum Mary ar fi fost înjunghiată sau împuşcată –, dar era bătută îngrozitor peste faţă, nu şi peste trup.

– Mary? Sunt de la FBI. Drăguţă, acum eşti în siguranţă.

Deasupra mea, tropăit de paşi în timp ce soseşte cavaleria, FBI-ul care îşi trimite echipa.

Capul lui Mary se mişcă foarte încet, un semn de confirmare.

– Ştii unde este el, Mary? întreb eu. E în regulă, spun când ea nu răspunde şi o mângâi uşor pe braţ. O să te ajutăm.

Zgomotul de pași devine din ce în ce mai sonor în timp ce apar și raze de lumină de la lanternele folosite de agenți.

– Avem nevoie de un medic! strig eu și încep să mă ridic, să mă arăt agenților când mâna lui Mary se întinde și o prinde pe a mea.

Îmi pun amândouă mâinile în mâinile ei și îmi cobor capul spre ea.

– Nu... mă părăsi, șoptește Mary.

– Nu te voi părăsi, scumpo, promit, spun eu cu vocea strangulată de emoție și cu ochii plini de lacrimi. Sunt chiar aici și nu voi lăsa pe nimeni să te mai rănească.

Mary începe să tremure cu furie în timp ce scapă un geamăt strident. Îmi pun un braț pe spatele ei și mâna sub obraz legănând-o în timp ce agenții Echipei de Salvare Ostatici asaltează demisolul cu raze de lumină și o forță militară de valoarea unei armate.

– O să fie bine, spun eu cu o convingere pe care nu o simt. El nu mai poate răni pe nimeni.

97

Deschid ochii cu o tresărire, o explozie zgomotoasă care se evaporă în momentul când sunt trează. Cam așa s-au derulat visele în ultima vreme, mai puțin despre flăcările mistuitoare și mai mult despre explozia puternică ce le-a creat.

Strâng din ochi la lumina puternică. Nu știu de ce spitalele gestionează astfel luminile din plafoane. Când Mary Laney va deschide ochii, abia va reuși să vadă.

Și ea va deschide ochii sau așa spun doctorii. Bandajele care îi acoperă fața rănită și perfuzia intravenoasă care șerpuiește în brațul ei dezvăluie o femeie în mare suferință, dar doctorii susțin că există o activitate cerebrală normală, ceea ce este liniștitor. Presupun, deși oricând cineva trebuie să se uite la undele tale cerebrale, că poate fi un lucru bun.

Mary are un traumatism și nasul zdrobit. Dinții îi sunt neatinși și nu pare să fi suferit vreo altă fractură facială, doar echimozele mov-închis care o lasă cu fantele de la ochi, cu o gură umflată și cu obrajii de asemenea.

Îi urmăresc pieptul cum se înalță și coboară și ascult sunetele delicate ale respirației ei. Când se va trezi, o vom bombarda cu întrebări. Am încercat deja, după ce am descoperit-o, dar nu a reușit să articuleze decât o bolboroseală incoerentă. Era încă în șoc, au spus doctorii, traumatizată. I s-au tratat leziunile și i s-au făcut câteva teste, dar înainte de a putea discuta cu ea din nou, i s-au recomandat cel puțin două ore de somn.

Între timp, agenții cercetează casa lui Graham. În spatele casei, au descoperit cauciucurile pe care le ardea, plus canistre de gaz și măști de gaze folosite atunci când introducea cu forța fumul în plămânii victimelor ca să imite fumul de foc. S-au descoperit tot felul de instrumente chirurgicale pentru tortura pe care a impus-o și tratate medicale despre chirurgie. O trecere în revistă a activității lui pe internet demonstrează că frecventa site-urile cu porno-torturi și căuta informații medicale suplimentare. Pe lângă asta, a reieșit că vizitase paginile de Facebook ale multora dintre victimele sale fără să se „împrietenească" vreodată cu ele, ci doar verificând informații și astfel le afla adresele, locul de muncă și tot felul de alte date care îl ajutau să le găsească înainte de a merge după ele.

Și este clar că învățase cum să incendieze de pe internet, mai exact de pe un site care explica exact cum să aranjezi o explozie întârziată: Graham folosise un șnur ca să atârne un balon de tavan până când acesta a rămas suspendat deasupra unei lumânări aprinse. Balonul era plin cu benzină. Mai jos de lumânare, așezase o grămadă de ziare. După plecarea lui Graham, flacăra lumânării a topit balonul, benzina s-a revărsat peste flacără și s-a răspândit peste grămada de ziare. Și totul a făcut *bum*. Până când au sosit pompierii, șnurul a ars în întregime și au rămas doar urmele lăsate de lumânare ducând la concluzia că incendiul a fost cauzat de o lumânare care a căzut peste niște ziare sau reviste.

Fotografia din permisul lui de conducere era acum arătată peste tot, la fiecare post de televiziune ori sursă online de știri. Toți locuitorii văd fotografia unui bărbat supraponderal, aproape chel și cu ochii ca mărgelele numit Winston Graham.

Bineînțeles că nenorocitul arată altfel. Probabil că are păr și chiar și mustață, alte sprâncene, poartă ochelari și cine mai știe ce altceva, dar oricum nu va sări în ochi nimănui.

Dar unde s-a dus? Unde *poate* el pleca?

Nu avem nici o idee. Tot ce știm este că a scos peste două sute de mii de dolari din contul personal, așa că are bani să facă o mulțime de lucruri.

Ușa se deschide și intră Books. Face semn din cap spre mine cu o privire de gheață și se uită la Mary.

– N-au trecut încă două ore, spun eu.

– Am crezut că poate s-a trezit singură.

– Ți-am spus că te sun imediat ce se va trezi.

– Mi-ai spus o mulțime de lucruri, zice el, o propoziție introductivă la un discurs pe care ceva îmi spune că l-a repetat. Mi-ai spus că dacă voi accepta acest caz, vei urma îndrumările mele și n-ai făcut-o.

– Nu vreau să discut despre asta, spun eu.

– Emmy, ți-am dat un ordin direct și tu l-ai încălcat. Ai fi putut fi ucisă. Ai fi putut pune în pericol viața lui Mary. Ai fi putut declanșa o explozie care să ne...

– Dar nu s-a întâmplat, Harrison, nu? Nimic din toate astea. Așa că taci din gură.

Books rămâne nemișcat și lasă tăcerea să vorbească pentru el. Amândoi știm ce va urma.

– Nu-mi pasă, spun eu. Exclude-mă din caz. Concediază-mă. Fă ce vrei, dar eu nu voi înceta să-l caut.

– Ah, te *las* fără cazul acesta, spune Books. Nu te pot concedia. Dar presupun că Dickinson va avea grijă de asta. Deja a cerut un raport complet despre acțiunile tale. Erau numai vreo două sute de ofițeri de poliție autorizați ca martori. Și eu nu am de gând să-l împiedic. Meriți să fii concediată.

Îmi pun din nou fruntea pe balustrada patului în care zace Mary, aceeași poziție în care fusesem când ațipisem o clipă mai înainte.

– Așadar, spune Books.

– Așadar ce?

– Așadar nu te mai ocupi de acest caz.

– Am auzit de prima dată.

– Deci trebuie să pleci.

Îmi ridic privirea spre el.

– Nu plec. I-am promis că nu o voi părăsi.

Books mă privește așa cum o face mereu atunci când sunt încăpățânată.

– Ai ținut-o de mână tot drumul cu ambulanța și la spital. Ai ținut-o și când doctorii se ocupau de ea și încă nu-mi vine să cred că te-au lăsat să o faci. Dar pe de altă parte, când încerc să discut cu tine ceva este ca și cum aș vorbi la pereți.

– Când se va trezi, o să mă vadă stând aici, Books. Nu plec. Obișnuiește-te cu ideea.

– Să mă obișnuiesc. Să mă obișnuiesc! Aceeași Emmy de altădată, faci orice dorești, oricând dorești și numai cum dorești.

Sprâncenele lui Books încep să se contracte ca de obicei, gâtul i se înroșește și aproape că și-ar dori să mă scoată afară din cameră trasă de păr.

Și chiar ar fi în stare de asta, dar nu o face.

Pentru că, în momentul acela, Mary Laney dă un semn de viață, brusc, dar elocvent.

98

Încă lungită pe patul de spital, Mary Laney se apleacă în față în timp ce tușește violent cu flegmă și sânge uscat. Folosesc butoanele ca să-i orientez patul mai sus astfel că acum este așezată într-un unghi de aproape șaizeci de grade și apoi, apăs butonul pentru asistenta medicală.

– Suntem aici, Mary, spun eu luându-i mâna și mângâind-o. Ești într-un spital și ești în siguranță.

Imediat ce atacul de tuse i se potolește, Mary rămâne nemișcată. Ochii, doar niște fante prin leziunile colorate în toate nuanțele de vinețiu, privesc fix înainte.

Acum își amintește tot.

Și apoi, scapă un geamăt abia auzit. Umerii încep să-i tremure, iar lacrimile îi udă obrajii umflați.

– El nu te mai poate răni, spun eu.

– El – el – ați... îngaimă ea printre respirațiile șovăitoare și suspinele slabe și ezitante.

– Încă nu l-am prins, spune Books. Dar îl vom prinde. Avem nevoie de ajutorul tău să facem asta, Mary.

Mary plânge în continuare, se cercetează, își privește brațele și picioarele, își pipăie cu mâinile torsul ca și cum s-ar căuta de o armă. Apoi, își duce degetele încet la față, la fața ei îngrozitor de lovită și umflată.

– Eu sunt agent special Bookman și ea este Emmy Dockery, analist de informații la FBI. Îmi pare rău, dar chiar trebuie să discutăm cu tine acum.

După un timp, Mary dă din cap aprobator și trupul i se liniștește după suspinele chinuite. Îi dau un șervețel, iar ea își tamponează fața cu grijă. Apoi, mă privește.

– Tu... m-ai găsit, spune ea. Tu erai. Tu... nu m-ai părăsit.

O iau de mână și îi zâmbesc blând.

– O să te faci bine.

– Ce a... ce a făcut, Winston? A u-ucis... ?

Mă uit la Books, care dă din cap aprobator.

– E căutat pentru crimă. Un șir de crime.

Primește vestea prost. Judecând după ultima Ședință Graham pe care am citit-o, unde Graham discută cu ea în timp ce îi nenorocește fața, ar fi trebuit să aibă o idee vagă despre faptele lui diabolice.

– Gata, toată lumea afară, spune doctorul făcându-și loc să intre în salon.

– Foarte repede, Mary, spune Books. Este foarte important. A dat vreun indiciu despre direcția pe care avea de gând să o ia? Ceva cât de cât?

Books îl oprește pe doctor apucându-l cu putere de braț.

Mary își drege glasul.

– El a spus... el a spus...

– Trebuie să insist cu tratamentul pacientei mele, spune doctorul.

– Este ceva foarte important, spune Books. Continuă, Mary. Ce a spus el?

Mary înghite cu un oarecare efort și închide ochii.

– A spus că nu-l veți prinde niciodată, spune ea. A spus că este invizibil.

99

Doctorul ne alungă din salon să o examineze pe Mary. Trec de cei doi polițiști înarmați care stau de pază la ușa ei și ajung pe coridor.

– Îl vom găsi, spun eu. Eu am...

– Du-te acasă, Emmy, spune Books trecând pe lângă mine.

Îl aștept să se întoarcă. Nu o face.

– Nu plec acasă.

– Păi, nu rămâi aici. Aici rămâne doar personalul autorizat. Tu nu mai ești autorizată.

Pornesc după el. Întotdeauna a mers repede.

– Pot să te ajut să-l găsești, spun eu. Asta-i ceea ce fac cel mai bine, Books. Haide.

Books ajunge la lift și apasă pe buton.

– Am terminat, spune el. Am terminat cu tine. Nu pot să comand o operațiune atunci când oamenii îmi desconsideră în mod public instrucțiunile. O atitudine care compromite întreaga unitate. Dacă ai fi o persoană adultă, ai înțelege. Dar tu nu ești. Ești un copil, Emmy. Un copil. Și cu asta, am încheiat, mai spune el și taie aerul cu mâna. Am terminat.

Clatin din cap insolentă... ca un copil, presupun.

– Eu pot să-l găsesc. Sunt cea mai bună șansă pe care o ai. De ce dai...

– Scuze, spune el când se aude soneria liftului și ușile se deschid. Am terminat, mai spune el cu fața spre mine după ce se află deja în cabina liftului.

Ușile ascensorului încep să se închidă. În același timp cu portița mea de scăpare.

Books blochează ușile înainte ca acestea să se închidă și iese din cabină ajungând atât de aproape de mine că mă pomenesc făcând câțiva pași înapoi.

– Crezi că poți profita de oricine vrei și toată lumea trebuie să tacă și să accepte, spune el printre dinți. De ce ai dorit să mă ocup de acest caz, Emmy?

– Eu...

– Îți voi spune eu de ce, zice el. Ai dorit să gestionez acest caz pentru că ți-ai imaginat că vei putea trece peste mine și vei face tot ce dorești, nu?

– Nu, la drept vorbind, am vrut să te ocupi de acest caz pentru că știam că directorul te va asculta și pentru că tu ești unul dintre cei mai buni agenți ai Biro...

– Ah, las-o naibii, bine? Dacă am dreptul la ceva, am dreptul să fii sinceră cu mine. Ai dorit o persoană pe care să o poți manipula și știai că ai putea face acest lucru cu mine, spune agitându-și degetul în fața mea. Păi, știi ceva? M-ai folosit pentru ultima oară.

– Prin urmare, un ucigaș rămâne în libertate cât mai mult posibil pentru că tu nu poți trece peste faptul că nu m-am căsătorit cu tine.

Books face un pas înapoi și rămâne un pic cu gura căscată.

– Uau. Ești ceva de speriat.

Mda, cu asta am depășit limita.

– Îmi... îmi pare rău, Books. N-am vrut să spun asta.

Books își încleștează fălcile și evită să mă privească.

– Dacă nu părăsești acest spital în următoarele cinci minute, voi cere să fii arestată.

– Agent! strigă unul dintre polițiști în timp ce aleargă încet pe coridor spre noi. Domnișoara Laney a spus că este pregătită să vorbească mai mult.

– Minunat, spune Books, fericit să abandoneze această conversație.

– Ăă – polițistul ridică un umăr în semn de scuză – a spus că o dorește pe domnișoara Dockery acolo.

Books clatină din cap și îl lasă în jos. Apoi, aruncă o privire foarte rece în direcția mea.

– Domnișoara Dockery nu mai lucrează la acest caz.

– Da, domnule, dar... spune polițistul și își drege glasul. Ea a spus că va discuta doar cu domnișoara Dockery.

Oftând din toți rărunchii, Books își trece degetele prin păr.

Nu pot să nu zâmbesc aproape nevăzut.

– Asta este cam dificil, spun eu.

Books trece ca o furtună pe lângă mine spre salonul lui Mary.

– Ei, hai să mergem! strigă el înapoi spre mine.

100

– Părea foarte... normal, spune Mary Laney cu vocea ei încă aspră.

Un tifon proaspăt îi acoperă nasul. Vânătăile din jurul ochilor au căpătat o nuanță de galben-deschis contrastând cu movul-închis și cu negrul. Nu sunt în stare să o privesc fără să nu simt nevoia să plâng.

În demisolul ei, s-a găsit o bâtă de baseball de aluminiu, marca Louisville Slugger, cu sângele lui Mary pe ea. Obiectul folosit de Graham pentru a o lovi peste față în mod repetat făcând-o să se umfle ca un balon hidos.

Graham a făcut acolo o alegere interesantă, bâta de baseball. Are această bâtă vreo semnificație? Nu m-aș fi așteptat din partea lui să o tortureze pe Mary la fel cum a procedat și cu celelalte victime. Nici nu a ars-o, nici nu a scalpat-o și nici nu i-a secționat centrii nervoși la genunchi, la coate sau la încheieturile mâinilor. Dar de ce a folosit o bâtă de baseball? De ce nu s-a mulțumit să folosească o armă și să o omoare repede și fără durere cu o singură apăsare pe trăgaci?

– Era oarecum ciudat și speriat, continuă Mary, dar părea total inofensiv. Poate că... nu în largul său. Dar se despovăra pe măsură ce ajungeam să ne cunoaștem tot mai mult unul cu celălalt. Era blând și dulce.

Rostind aceste cuvinte, Mary ne privește – cel puțin, asta cred că face, bazându-mă pe faptul că are capul întors. Ochii

îi sunt atât de ascunşi în spatele umflăturilor că este greu să-i zăreşti mişcându-se.

– Ştiu că asta sună nebunește acum, spune ea.

– Deloc, Mary, intervin. Winston Graham a păcălit o mulțime de oameni. Era abil. A păcălit femei pe care nu le-a cunoscut niciodată, care locuiau singure şi care l-au lăsat să intre în casele lor. Asta presupune un gen special de şarlatan.

Mary bagă în gură câțiva fulgi de gheață dintr-un pahar de plastic şi îi suge.

– Prima dată când l-am întâlnit? Mi-a spus că era ucigaş în serie.

– Serios, spun eu.

Mary nu ştie că noi am citit despre primul lor schimb de vorbe într-una dintre transcrierile Şedinţelor Graham. Nu ştie că acele transcrieri chiar există. Books a spus că doreşte să aştepte înainte de a-i povesti.

– Asta s-a întâmplat la barul unde lucrez, spune ea. El – începe ea şi îşi ridică o mână la ureche ca şi cum ar vorbi la telefon. El părea că îşi înregistra vorbele pe acel aparat pe care îl ţinea la ureche ca pe un telefon celular. Am făcut un comentariu asupra acelui aparat şi, după asta, s-a arătat într-adevăr interesat de mine. Mi-a spus că omorâse o grămadă de oameni. Eu pur şi simplu am presupus că glumea.

– Aşa cum ar fi făcut-o oricine, spun eu.

Mary ne pune la curent cu câteva dintre întâlnirile ei cu Graham – întâlniri despre care noi deja ştim, dar o facem pe proştii. Nu atinge toate detaliile care erau relatate în una dintre Şedinţele Graham, dar în general e vorba cam de acelaşi lucru. Noaptea, el s-a furişat la bar să o observe în timp ce era deghizat.

– Presupun că ar fi trebuit să fie primul avertisment, recunoaşte ea înainte de a adăuga, dar a fost măgulitor. De obicei, bărbaţii nu-mi prea dau atenţie.

Apoi, într-o noapte, s-au întâlnit pentru un pahar după ce ea a terminat munca. După asta, a venit întâlnirea lor de sâmbătă

noaptea în săptămâna când Graham și-a luat liber de la orgia lui criminală. Și atunci, culcați lângă șemineu, sărutându-se și cuibărindu-se unul lângă celălalt, au adus în discuție pentru prima dată subiectul delicat al unei posibile relații serioase.

Conversația durează de aproape trei ore. Books, care este cel mai grozav intervievator pe care l-am văzut vreodată – răbdător, atent la detalii – acoperă tot ce au spus și au făcut cei doi, toate emoțiile pe care Mary le-a simțit, în timp ce ea mă ține de mână.

– Situația este incredibil de stânjenitoare, spune Mary când se încheie discuția. Probabil că mă considerați o idioată.

– Ba cred că ești o persoană deosebită, spun eu. Și la fel a crezut și el. Cred că l-ai emoționat, Mary. Adică, el nu te-a ucis, nu-i așa? El i-a ucis pe toți ceilalți. Și nu numai că i-a ucis, Mary. I-a și torturat. I-a brutalizat. Dar pe tine nu. A avut toate motivele să te ucidă, dar nu s-a putut convinge să o facă. Cu tine a fost ceva diferit.

– Pur și simplu, am fost norocoasă, spune ea.

– Nu a fost vorba de noroc, spune Books. Te-a lovit cu o bâtă de baseball din aluminiu. Ar fi fost mai ușor să te omoare dacă ar fi vrut-o. Crezi sau nu, Mary, chiar dacă rănile tale de pe față sunt atât de urâte, nu se poate spune că te-a lovit cu toată puterea de care ar fi fost în stare. Chiar și o singură lovitură zdravănă cu această bâtă ți-ar fi produs leziuni ale creierului. Cred că a ezitat.

– Glumești, spune ea.

– Nu. Aduce cumva cu sinucigașii. Oamenii care își crestează încheieturile mâinilor. La început, ezită, nu pot să o facă, așa că se vor vedea tăieturi mici și superficiale înainte ca, de fapt, să găsească curajul să deschidă o venă. Tăieturile astea se numesc tăieturi ezitante. Cam la fel s-a întâmplat și în această situație.

– O *lovitură* ezitantă, spun eu.

– Mai mult sau mai puțin, da, subliniază Books. Graham și-a spus în sinea lui că trebuia să te ucidă, dar de fiecare dată a oscilat și a dat înapoi. Pentru că în adâncul sufletului său, nu *putea* să te ucidă. Îi păsa prea mult de tine.

Mary râde amar.

– Trebuie să spun, o mulțime de lucruri îmi treceau prin minte în timp ce mă lovea cu bâta aia. Dar că lui îi păsa cu adevărat de mine, la asta nu m-am gândit nicio secundă.

Dar Books are dreptate. De aceea Graham a folosit o bâtă de baseball și nu o armă sau un cuțit. A continuat să cumpănească, până la sfârșit, dacă era în stare de-adevăratelea să o ucidă.

– Deci... ce se întâmplă acum? întreabă ea.

Books dă din cap.

– Vei mai sta în spital o zi sau două. Noi te vom păzi. Când te vei externa, te vom plasa într-un fel de supraveghere protejată. Te vom muta undeva.

Mary își pune o mână pe piept.

– Credeți că va reveni?

– Trebuie să luăm în considerare și această posibilitate. Dar nu-ți face griji. Nu va ști unde ești. Suntem precauți, atâta tot. Și îți vom asigura paza.

– Cine? Vrei să spui, agenți FBI?

– Sau șefi de poliție federală. Profesioniști.

Mary își lasă capul în jos descurajată.

– Nu vreau să mă ascund. Nu pot să mă ascund.

– Doar până îl prindem, spun eu.

– Ai putea fi în pericol, adăugă Books. Tipul se poate răzgândi și brusc, poate decide că nu mai vrea să rămâi în viață. Sau e posibil să te dorească, și cu asta basta, și să încerce să te ia cu el.

Mary clatină din cap și respiră adânc. Apoi se uită drept la mine.

– O voi face dacă mergi cu mine, spune ea.

101

Ceva este în neregulă. Ceva este în neregulă cu aceste transcrieri.

Sunt în cantina spitalului și răsfoiesc din nou transcrierile Ședințelor Graham încercând să-mi satisfac o dorință imposibil de definit. Denny și Sophie, care ni s-au alăturat în Pennsylvania, stau cu mine și se uită pe exemplarele lor. Nu este mult, dar pentru moment este tot ce avem în materie de indicii.

– De ce a început el aceste Ședințe Graham abia luna trecută? întreb eu. Chiar la sfârșitul lui august. Doar și-a început orgia criminală în septembrie 2011, dar de înregistrat, a început aceste transcrieri abia unsprezece luni mai târziu.

Denny își bagă o scobitoare în gură și o mestecă.

– Cine știe? El a hotărât că genialitatea lui ar trebui să fie lăsată posterității.

Clatin din cap.

– Tipul este foarte metodic. Poate că a plănuit aceste Ședințe Graham chiar de-a lungul orgiei lui criminale. Nu prea cred că își satisface vreo fantezie. Știm asta din acțiunile lui și din elementele de care face paradă în acest jurnal – disciplină, pregătire, execuție.

– Prin urmare, întrebarea este ce a declanșat această decizie? Ce s-a întâmplat în luna august din acest an, 2011, că a fost altfel decât atunci când și-a început orgia criminală în septembrie 2011?

– Nu cunoaștem nici o experiență traumatizantă din viața lui personală, spune Denny. Părinții lui Graham au murit în

urmă cu zece ani. Nu avea nici un fel de rudă. Nici soție, nici copii. Nici o prietenă de care să știm – cel puțin până la Mary, bineînțeles. Nici o iubită, nici o relație. Nici măcar un animal de companie.

Mă duc cu gândul înapoi spre sfârșitul lunii august. Nimic deosebit nu se evidențiază în legătură cu metodele lui de ucidere în timpul acestei perioade. Cât despre mine, eu îmi coordonam cercetările, îi trimiteam mesaje electronice lui Dickinson și mă certam cu Departamentul de Poliție Peoria din Arizona...

– Stai, spun eu sărind de pe scaun și vărsând cafeaua din ceașca lui Denny. Stai o secundă. August a fost luna când disputa mea cu Poliția din Arizona a devenit publică și când ziarul din Peoria a publicat acel articol despre cum susțineam că moartea Martei a fost o crimă. Și ei au considerat important să menționeze că lucram pentru FBI.

– E posibil ca el să fi citit acest articol, spune Denny.

– Bineînțeles că l-a citit, punctez. A ținut sub observație totul. Fără discuție. În concluzie, citește articolul și crede că FBI-ul are de gând să înceapă să-l urmărească îndeaproape.

Într-adevăr, propria mea agenție mă îndepărtase în acel moment, îmi respinsese teoriile până când a apărut Books și m-a ajutat să-l conving pe director. Dar Graham nu avea cum să știe toate astea. Nu știa decât că FBI-ul era pregătit să înceapă o anchetă națională.

– Probabil că atunci când Graham s-a simțit amenințat pentru prima dată, spun eu.

– Și a reacționat scriind un jurnal? întreabă Sophie. De ce? Doar în eventualitatea că era prins, dorea să explice lumii ce a făcut?

Fac o grimasă. Ideea nu-mi sună bine. În zilele noastre, un ucigaș în serie ca el ar fi fost preamărit în mass-media. Chiar dacă l-am prinde, toate programele de televiziune, gen emisiuni de știri, și toate televiziunile prin cablu din țară ar dori

să-i ofere o tribună și să organizeze o ediție specială cu un titlu amenințător precum *Mintea unui prădător.*

– Știți ce cred eu? spun în timp ce lovesc ușor paginile cu transcrierile din fața mea. Cred că jurnalul acesta este o trimitere într-o direcție falsă. Cred că pe undeva în aceste pagini există o minciună. Ceva care să ne deruteze, în eventualitatea că am ajunge prea aproape. De ce nu? Dacă FBI ar fi pe urmele tale, de ce să nu lași o notă care să le furnizeze informații greșite?

– În concluzie, întrebarea este unde se află minciuna în aceste transcrieri? întreabă Denny.

– Iată o întrebare foarte interesantă, spune Books apropiindu-se de masa noastră. O întrebare asupra căreia poți reflecta în locul izolat unde te vei afla cu Mary Laney.

Temperatura pare să fi coborât în incinta cantinei. Sophie și Denny se scuză. Books nu ia loc, așa că hotărăsc să mă ridic și eu în picioare și rămân vizavi de masa lângă care stă el.

– Plecați mâine, spune Books. Denny va merge cu voi, apropo.

– Bine, minunat. Îmi voi continua cercetările și îți voi trimite mesaje sau te voi suna...

– Prefer mesajele, spune el, dar fără să mă privească în timp ce freacă spătarul scaunului cu amândouă mâinile și apoi, îl bate ușor cu infatuare. În orice caz, noroc și fii...

– Ah, Books, te rog. Știu că am încălcat protocolul acolo, dar n-am împușcat pe nimeni și nici măcar nu te-am insultat. Încercam să ajut pe cineva. Te comporți ca și cum te-am scuipat în față.

Continuând să-mi evite privirea, Books clatină din cap de uimire.

– Am terminat-o cu tine, Emmy. Sub toate aspectele. Mergi înainte și trimite un mesaj dacă ai o părere despre ceva – nu am de gând să-ți împiedic cercetările –, dar nu te mai consider ca parte din această anchetă și nu te mai consider parte din nimic

altceva care are legătură cu mine. Drept să-ți spun, nu mai vreau să mai vorbesc niciodată cu tine și nici să te mai revăd.

Cedez. Habar nu aveam cât de tare îl făcusem de râs. Și cât de inflamată era deja furia aceea.

– Este destul de clar, Emmy? Ne înțelegem?

– De acord, minunat, desigur, spun eu și fac un semn cu mâna.

Books dă din cap aprobator și pleacă.

– Books, spun eu, dacă mai contează, îmi pare cu adevărat rău.

El se oprește, dar nu se întoarce cu fața spre mine.

– Nu mai contează, spune el. Nimic nu mai contează.

102

În următoarea seară, când o întâlnesc pe Mary, poartă pentru prima dată propriile haine și nu pijamaua de spital. Și pare mai bine la cât de bătută și lezată îi este fața, acum „împodobită" și cu o atelă enormă care îi acoperă nasul.

– Totul e în regulă? întreb eu. Plecăm în câteva minute.

– M-aș simți mai bine dacă n-aș arăta ca Omul Elefant[1].

Cel puțin are simțul umorului.

Părăsesc salonul. La capătul holului, Denny Sasser vorbește cu un alt bărbat.

– Ah, Emmy, spune el arătând spre celălalt tip. Vreau să-l cunoști pe Jim Demetrio. Jim, ea este Emmy Dockery.

Jim Demetrio este un pic mai înalt decât mine, ceea ce înseamnă că are în jur de un metru șaptezeci și opt, un bărbat de vârstă mijlocie cu un trup îndesat care poartă un tricou sport cu guler și o șapcă de baseball.

– Așadar *aceasta* este renumita Emmy Dockery, spune el. Cea care a descifrat cazul.

Clatin din cap.

– N-aș merge atât de departe.

– Atunci, cea care, de la bun început, a descoperit că exista un caz. Fără discuție, spune el și îmi zâmbește. Chiar ai devenit celebră.

---

[1] Aluzie la Joseph Merrick (1862-1890), un englez care a devenit pacient al spitalului din Londra pentru grave diformități fizice, motiv pentru care a și fost supranumit Omul Elefant (n.tr.)

– Jim este pensionat de la FBI, spune Denny. A lucrat la biroul de teren din Pittsburgh până în urmă cu aproximativ un an și jumătate. Unul dintre cei mai buni profileri pentru ucigași în serie pe care îl cunosc. Dar a hotărât să se transfere în sectorul privat ca să dea lovitura devenind consultant în probleme de securitate.

Bravo lui! Încă mă întreb de ce îi strâng mâna.

– Jim și-a oferit serviciile ca voluntar pentru cercetarea noastră.

– O, minunat, mulțumesc foarte mult, spun eu. Sunt câțiva metri pătrați de pădure deasă în comitatul Elk, lângă reședința lui Winston Graham, așa că vom urmări fiecare centimetru ca să căutăm locuri de îngropăciune, posibile ascunzători pentru arme și orice altceva. Vom lua voluntari dacă se oferă cineva.

– E plăcerea mea, spune Demetrio. Mă bucur să-mi murdăresc din nou mâinile.

– Jim ne permite să-i folosim casa din Oregon, spune Denny.

Ah, în ordine. Așadar, Mary Laney este trimisă la o cabană pe coasta Oregonului într-un oraș numit Cannon Beach. Din câte se pare, este locuința lui Demetrios.

– Este perfectă, spune Demetrio. Am cablat-o pentru sistemul de siguranță chiar eu. Cocoțată pe vârful unui deal, nu se poate ajunge la ea decât de pe o alee pavată care are o poartă. Martora ta se va afla în deplină siguranță, mai spune el și trage o linie orizontală prin aer. Complet.

– Mulțumesc foarte mult, spun eu.

– Pot să pun o întrebare? spune el aplecându-se spre mine. Cum ai făcut-o? Ce te-a făcut să pui totul cap la cap?

Ridic din umeri. Nu prea am timp de povestit. Dar mă gândesc că acest tip ne împrumută cabana lui și își oferă serviciile ca voluntar spre a fi de folos. Puțină bunăvoință profesională poate fi potrivită.

– Informațiile, răspund eu. Tiparul crimelor. Luate una câte una, erau ascunse într-un mod genial. Dar luate la grămadă, demonstrau un tipic.

– Genial, repetă el. Crezi că tipul este genial?

– Cred că este un monstru. Dar unul foarte deștept.

Demetrio privește printre gene.

– Probabil că ar fi mai bine să nu te gândești la el ca la un monstru. Este un om cu propriile motive, cu toate că, indus în eroare, poți crede că aceste motive...

– Este un monstru, repet eu.

Demetrio se albește la față când îl pun la punct.

– Dacă asta e părerea ta.

Mă uit la Denny.

– Mary este gata de plecare.

– Ah, atunci ar trebui să plec, spune Demetrio retrăgându-se spre lift și apăsând pe buton. Mi-a părut bine să te văd, bătrâne prieten. Ascultă, peste vreo două zile, am ceva treabă în zona aia. Poate că mă voi opri în treacăt.

– Sigur, spune Denny. Mulțumesc din nou, Jimmy.

Demetrio se uită la mine îndelung.

– Ce va face acest *monstru* în continuare, Emmy? Care este predicția ta?

Îmi șterg mâna dreaptă de jeanși în timp ce ușa liftului se deschide sunând.

– Predicția mea este că o să-l doborâm definitiv, spun eu.

Un zâmbet superior traversează fața lui Demetrio.

– Niciodată să nu-l subestimezi, spune el înainte de a dispărea în cabina liftului.

103

Când aterizăm pe aeroportul din Portland, suntem întâmpinați de o escortă FBI și o ploaie torențială stăruitoare. Eu, Mary și Denny coborâm din avion și ne grăbim într-una dintre mașini, iar șoferul – un agent FBI de la biroul de teren din Pittsburgh pe nume Getty – demarează în trombă.

Mary se uită pe geamul devenit lucios de la căderea neîntreruptă a picăturilor de ploaie.

– Suntem siguri că nimeni nu știe unde suntem? mă întreabă ea.

O privesc.

– Suntem foarte atenți cu subiectul ăsta. Doar cei patru agenți care ne păzesc, tu și eu și agentul Bookman știm locul unde ne aflăm.

– Asta-i tot? Nimeni altcineva?

– Nimeni altcineva. Încearcă să te relaxezi. Nu prea știi să stai liniștită, nu-i așa?

– Ah, Dumnezeule, nu, spune ea. Tata obișnuia să spună că veșnic eram în mișcare și că veșnic aveam nevoie de acțiune. Eram ca o albinuță, spunea el. Când trecea pe lângă mine, mereu făcea *bâz-bâz*.

Mașina noastră se oprește la o cabină de bilete în drumul nostru de la aeroport. Mary își întoarce fața de la geam și își ascunde capul. Încearcă să fie relaxată, dar fără nici o îndoială că se teme.

Este un contrast ciudat să o vezi făcându-se mică de frică, pentru că din punct de vedere fizic este impresionantă, un pic mai înaltă decât mine și cu mușchii mai dezvoltați, la fel ca un biciclist de competiție sau ca un alergător. (Antrenamentul, mi-a povestit ea, a ajutat-o să învingă alcoolismul, a devenit un înlocuitor pentru băutură.) Părul ei este șaten-deschis și drept, tuns simplu, puțin mai jos de urechi. Nu pot să îmi dau seama cât de atrăgătoare este dat fiind starea ei actuală, echimozele teribile și decolorarea, plus atela uriașă așezată peste nas. Bandajele care susțin atela seamănă cu o pistă de aterizare care îi străbate mijlocul feței.

Ploaia răpăie pe mașină în timp ce noi o luăm spre drumul liber. Sper că Mary se va acomoda și poate chiar va adormi puțin.

– Nimeni altcineva nu știe unde suntem? întreabă ea din nou. Doar cei patru agenți de pază, agentul Bookman, tu și eu?

– Așa-i, Mary. Pe cuvânt.

– Oricum, el nu poate veni după mine. Corect? spune ea uitându-se la mine.

– Nu-mi pot imagina cum ar putea, spun eu. Suntem foarte prevăzători.

Pe stânga, ne depășește un SUV și Mary se ascunde din nou protejându-și fața. De data asta, mă surprinde urmărind-o.

– Scuze, spune ea.

– Te înnebunești singură, îi spun eu punându-mi mâna pe brațul ei. Nimeni nu știe că ești aici. Te asigur.

Intrăm în Cannon Beach, Oregon, la adăpostul nopții, așa cum s-a planificat, deplasându-ne de-a lungul unei străzi înguste, aflate la nici patruzeci de metri depărtare de Oceanul Pacific. Deschid geamul și miros aerul sărat și cețos. Nu sunt într-o vacanță, dar pentru o clipă trăiesc cu această impresie. Trecem pe lângă stațiuni, magazine variate, restaurante, magazine cu suvenire turistice, toate închise și întunecate la ora trei dimineața.

Mary devine tot mai crispată pe măsură ce ne apropiem de destinația noastră. Se lasă în jos în mașină, astfel că nimeni de afară să nu o poată vedea – nu că ar fi cineva pe afară la această oră din noapte. Pentru mine e lesne să fiu rațională. Nu eu sunt cea cu o țintă în spate.

Apoi, o luăm la dreapta pe un drum care se îndepărtează de ocean și de vitrinele bine luminate și ne deplasăm pe o străduță șerpuită și îngustă până când ajungem la o mașină care ne așteaptă și de care se sprijină doi bărbați. Cei doi ne acordă toată atenția când ne zăresc. Acești bărbați, presupun, sunt ofițeri de poliție din Portland.

Mary întinde mâna și eu o prind împletindu-mi degetele cu degetele ei.

– Aici vom fi în siguranță, spun eu.

Brusc, o poartă pe care nici măcar nu o observasem se balansează în interior. Ofițerii de poliție se urcă în mașină, iar noi îi urmăm pe o alee pavată abruptă și cotită până când ajungem la cabană.

Ambele mașini se opresc în parcarea cu pietriș dinspre vest și luminează cu farurile casa în timp ce o diversitate de insecte dansează când în razele de lumină, când în afara lor. Cabana este toată din lemn de cireș, o casă mare, înconjurată de o curte mică, dar trebuie ținut cont și de faptul că întunericul este stăpân peste tot, un spațiu liber și neocupat – o prăpastie, știu, deși nu o pot vedea la această oră din noapte. Suntem cocoțați pe culmea unui deal. Este întocmai cum a spus Jim Demetrio: ca să ajungi la această cabană, ori ar trebui să urci cu mașina pe aleea unde te așteaptă agenții federali, ori să escaladezi muntele.

Ofițerii de poliție își lasă mașina și cercetează cabana înainte ca noi să intrăm. Pe scaunele noastre din față, Denny și tipul care conduce mașina, agentul special Norm Getty, așteaptă cu răbdare.

– Casa are sistemul de securitate actualizat, spune Getty. Are o ușă principală și o ușă în spate, fiecare cu un tip de zăvor.

Fiecare ușă sună când este deschisă și dacă alarma este potrivită și se declanșează, zgomotul se aude peste Pacific, mai spune el și arată spre cabană. Camere de supraveghere și senzori de mișcare înconjoară casa, o altă cameră de supraveghere se află la poarta principală și de aici, noi vedem totul, adaugă el și ne arată un iPad, un monitor video cu un ecran divizat în patru care prezintă camere diferite.

– Este sigur în totalitate, ne spune el.

– Hai să coborâm, îi spun lui Mary. Este în ordine.

Ies strecurându-mă ușor pe partea lui Mary pe care încă o țin de mână și tragem în piept aerul umed și blând cu mirosul de ocean purtat de o briză ușoară. Într-adevăr, suntem sus pe un deal, dar se simte mai mult ca o insulă decât un munte. Proprietatea pe care ne aflăm are poate o mie de metri pătrați sau poate mai puțin și cea mai mare parte din ea este ocupată de cabană sau de locul de parcare cu pietriș. Iarba care împrejmuiește cabana este neînsemnată și apoi vine panta pe fiecare parte, totul fiind îngrădit. Mă apropii de gardul dinspre est și mă uit în gol.

– Nu este nimic acolo, pe nici o parte, în afară de ramurile dese și frunzișul sălbatic, spune agentul Getty. Individul ar trebui să escaladeze un munte și să depășească obstacole naturale de netrecut. Și chiar dacă ar ajunge atât de departe, ar trebui să sară peste acest gard de un metru și jumătate care e dotat cu sârmă ghimpată. Este imposibil, doamnelor! Imposibil! Singurul drum spre această cabană este aleea pe care am venit, printre noi, printre camerele de supraveghere și senzorii de mișcare care ne vor alerta de prezența lui cu mult înainte să ajungă la voi.

Mary dă din cap aprobator.

– Pare într-adevăr sigur, recunoaște ea.

Îi strâng mâna.

– Indiscutabil, spun eu sperând să o conving și pe ea, dar și pe mine.

104

Cabana este spațioasă și modernizată în interior. Are un living mare cu pardoseala din lemn de esență tare, o toaletă mai departe de această cameră, o bucătărie de mărime acceptabilă cu un blat laminat și două dormitoare în spate cu o baie comună între ele.

Camera în care stau are două paturi identice, pentru cele două fiice ale lui Jim Demetrio, presupun. Nu știu nimic despre viața lui, dar fotografiile înrămate de pe birou îl arată pe Jim la o vârstă mai tânără, cu soția și cele două fiice preadolescente în timp ce fac semne spre aparatul de fotografiat, aflați undeva pe o ambarcațiune și, în altă poză, cei patru îmbrăcați festiv la un eveniment. Dorm într-o cameră care aparține altcuiva ceea ce, în orice împrejurare, mă face să mă simt agitată și venită ca o intrusă.

Ne întâlnim cu toții din nou în living, care este decorat asemenea unei cabane de vânătoare cu un cap de cerb fixat pe perete, o blană de urs care acoperă mijlocul încăperii și niște cornițe pe blat pe care sunt suspendate câteva cești de cafea.

– Ar trebui să funcționeze, spune Denny.

Ceilalți ofițeri federali – Getty și cei doi polițiști – își duc la bun sfârșit planul pentru noapte, dar și pentru perioada următoare. Doi agenți vor staționa în mașina aflată în parcarea cu pietriș, unul dintre ei va dormi, celălalt va sta treaz. Cealaltă mașină va fi staționată la baza aleii, din nou cu parteneri care fac cu schimbul la somn. Fiecare echipă va avea un iPad care

va prezenta toate camerele de supraveghere și senzorii de mișcare accesibili.

Denny ne înmânează, mie și lui Mary, un mic dispozitiv care seamănă cu un breloc pentru telecomanda de mașină, doar că acesta are un singur buton roșu.

– În caz de urgență, apăsați butonul, spune el. Noi toți vom primi apelul imediat.

O urgență. Gestul are intenția să ne liniștească, dar aluzia face tocmai contrariul. Vom avea nevoie de butonul de urgență numai dacă Winston Graham va reuși cumva, într-un fel, depășind toate obstacolele, să ne viziteze.

Peste toată încăperea se lasă o tăcere mormântală.

Și apoi, se declanșează un mecanism de sonerie, un clopoțel zgomotos, o mișcare de rotițe mecanice. Denny se răsucește. Agentul Getty își extrage arma. Inima mea bate speriată. Mă reped spre Mary și o îmbrățișez.

Între timp, cocoțată pe un perete, o ușiță se deschide pe cadranul unui mic ceas. O pasăre își face apariția și cântă „Cucu!" înainte de a dispărea din nou în interior.

Este ora patru dimineața.

– Iisuse, spune Getty introducând arma înapoi în toc.

Toată lumea respiră ușurată. Pasărea nu este o amenințare. Prezumtiv, ea are un alibi pentru crime.

Dar momentul ne demonstrează că nervii ne sunt foarte zdruncinați și că indiferent cât de mult am încerca să ne convingem că suntem în siguranță, nimeni nu are nicio certitudine.

105

Mă trezesc din vis, mai bine zis din coşmarul în care făceam un salt spre fereastră disperată să scap de flăcările care se agită dincolo de patul meu. Îmi şterg broboanele de transpiraţie de pe frunte şi mă ridic din pat. Cafea. Simt miros de cafea bună.

Ies din cameră şi trec pe lângă uşa camerei lui Mary. Uşa nu este închisă complet. Dau cu ochii de ea stând în capul oaselor, aşa că bat în uşă şi o deschid împingând-o.

Pe noptiera de lângă patul ei, sunt aliniate câteva sticluţe cu pilule, medicaţia prescrisă de doctor. Înţelegând că ar putea fi forţată la izolare pentru o perioadă considerabilă de timp, doctorii i-au dat tratament suplimentar pentru câteva luni. Are pastile de durere, stări de nelinişte şi de dormit.

Mary stă aşezată pe pat pe deasupra păturilor cu spatele sprijinit de perne şi cu picioarele în faţa ei având ceva aşezat între picioare. Un obiect spre care stă aplecată privindu-l fix – cel puţin până când mă vede pe mine.

Când mă vede, Mary se îndreaptă pe spate. Faţa îi este cel puţin la fel de umflată ca ieri, poate chiar mai mult şi încă decolorată.

– N-am vrut să încui...

Privirea îmi cade pe obiect şi atunci observ ce este, un obiect lung şi cilindric. Nu este vorba despre vreun recipient cu pastile prescrise pentru ea. Este alcool. O sticlă de alcool. Mai exact, o sticlă de vodcă Grey Goose.

– N-am băut, spune ea repede.

– Dar te gândești la asta.

Ea nu răspunde mult timp și nu mă privește. După o vreme, am impresia că intenționează pur și simplu să aștepte să plec.

– Efectiv... nu știu dacă pot să o fac, spune ea. Chiar nu vreau să deschid ochii și să înfrunt ziua. Am învins foarte multe momente dificile și am fost foarte mândră de mine că am făcut-o. Dar acesta? *Acesta?* repetă ea clătinând capul distrată. Chiar îmi păsa de el, spune ea. Știu că sună ridicol, dar...

– Nu este ridicol, Mary...

– Așadar, acum l-am pierdut pe primul tip pe care l-am crezut decent și onorabil și pe deasupra, trebuie să trăiesc cu teama de a fi desfigurată și torturată și cu conștiința faptului că sunt atât de proastă că, oricât ar părea de ciudat, l-am lăsat pe acest individ în viața mea și nu mi-am dat seama că nu...

– Mary, nu...

– Și știi ce? spune ea și îmi arată sticla. Beau această sticlă și nu mai trebuie să mă gândesc la situația asta. La nimic din ce-am spus.

Fac câțiva pași și mă așez vizavi de ea pe pat.

– Sunt o ciudată, strigă ea. Cum să te îndrăgostești de un ucigaș în serie? mai spune și își acoperă fața cu mâinile.

Îmi pun mâna pe piciorul ei și o las să se descarce. După scurt timp, respiră adânc și scoate un geamăt.

– Știi, toată viața mea, m-am simțit, ca să zic așa, ca o ciudată, spun eu. Sora mea, Marta? Ea era sora mea geamănă. Dar era mult mai drăguță decât mine. Semăna cu mama. Mai drăguță, mai amuzantă, mai simpatizată. Eu eram cea înaltă, șoarecele de bibliotecă neîndemânatic care memora rădăcini pătrate și se dedica unor cauze precum mediul înconjurător și cruzimea împotriva animalelor în timp ce ea se afla în echipa de majorete și organiza renumitele serbări anuale dedicate reîntoarcerii acasă a foștilor absolvenți. M-am gândit mereu la mine ca la o greșeală. Ca la un fruct stricat pe care îl arunci.

Mary îmi aruncă o privire și își lasă mâinile în jos.

– Mie nu mi se pare că ești o ciudată. Și cred că nici agentul Bookman nu te consideră o ciudată.

– În sfârșit, spun eu și îmi pun mâinile în cap. Sunt bine. Am învățat să trăiesc cu asta. Dar mereu eram foarte geloasă pe Marta. Iar ea era foarte drăguță cu mine. Asta-i partea cu adevărat nebunească. Ea m-a iubit ca o disperată. Făcea orice pentru mine. Eu n-am reușit decât să o supăr. Și acum, aș face orice... spun eu, clatin din cap și respir adânc. Părerea mea, Mary, este că ciudățenia se află în ochiul privitorului. Tu nu ești deloc ciudată. Tu ai depășit obstacole incredibile și îl vei depăși și pe acesta.

Mary se uită la mine cu o urmă de gratitudine pe față. În spatele acestui trup ferm și atletic pe care l-a perfecționat prin ani de antrenament este o femeie singură care a depășit împrejurările potrivnice cu capul sus, dar fără să poată descoperi dragostea. A crezut că o găsise alături de Winston Graham când a aflat răul absolut despre el. Oare își va putea găsi echilibrul după dezamăgirea asta, la fel cum s-a vindecat de alcoolism?

– Vino cu mine, spun eu și întind mâna. Hai să bem o cafea și să ieșim pe verandă. Se anunță o zi frumoasă. Sticla aia va rămâne acolo, dacă vei dori să bei mai târziu.

Mă ia de mână și ne ridicăm de pe pat. Din dreptul ei, cade un ursuleț alb de pluș.

– Cine este prietenul tău? întreb eu.

– A, era deja aici, spune ea. Dar și eu am avut un ursuleț alb când eram copil. Îl luam cu mine peste tot și l-am avut ani în șir. Știi cum îi spuneam? Urs Alb.

– Foarte creativ, spun eu.

Ea râde și îmi place asta. Este un început.

– Apoi, într-o zi, l-am lăsat la băcănie într-un căruț pentru cumpărături. Nu l-am mai văzut niciodată. Am plâns neconsolată zile întregi. În consecință, ani de-a rândul, de fiecare

dată când mergeam la supermarket îl căutam pe Urs Alb. L-am pus pe tata să-l întrebe pe șeful magazinului dacă nu l-a găsit cineva. Mi-am creat o întreagă poveste în minte despre o fetiță mică și drăguță care îl găsește și îi oferă un adăpost.

– Asta-i o adevărată tragedie, spun eu și o strâng în brațe. Ei bine, eu nu sunt Urs Alb, dar îți voi fi prietenă pentru totdeauna.

– Vorbești serios? spune ea cu prudență în voce.

– Făgăduiesc, spun eu. Făgăduința unei ciudate către o altă ciudată.

106

Prăjesc niște ouă într-o tigaie și bag câteva felii în aparatul de prăjit pâine în timp ce Mary stă afară pe verandă și bea o cafea cu Denny Sasser. Nu aud ce vorbesc, dar îi văd, și Mary pare mai veselă, mai animată. Cred chiar că o zăresc râzând.

Denny e foarte nimerit în această situație cu figura lui de bunic înțelegător. Pe deasupra, e și un anchetator perspicace cu zeci de ani de experiență pe care noi toți, în momente diferite, am subestimat-o în mod grosolan. Dacă n-ar fi fost Denny, nu ne-am fi uitat la Pennsylvania ca la o posibilă ascunzătoare pentru suspectul nostru. Denny a dat cu tifla în informațiile mele valoroase, s-a folosit de puțină judecată și ne-a călăuzit spre un succes în acest caz.

Iau repede o ceașcă și mă alătur celor doi pe verandă.

– Micul dejun este gata când doriți, spun eu.

– Excelent, spune Denny.

După mine, este puțin cam prea entuziasmat pentru dimineața abia începută.

Părul lui Mary este încă ciufulit după somn. Ea poartă o ținută de alergat, pantaloni scurți și top asortat, deși nu va alerga nicăieri foarte curând. Dar una peste alta, arată mult mai bine decât arăta în urmă cu o jumătate de oră. Asta este viața unei persoane dependente, cred, întotdeauna ca un montagne russe, mereu trăind la un pas de marginea unei prăpăstii.

Stau pe un scaun confortabil lângă ei și simt briza pe față în timp ce Denny și Mary își continuă conversația.

– Aşadar, şcoală la domiciliu, spune Denny şi se întoarce spre mine. Mary a făcut şcoală la domiciliu.

– Este adevărat, spune ea. Tata era foarte exigent în privinţa asta.

– Lucra în domeniul educaţiei?

– O, Doamne, nu, spune ea făcând un semn cu mâna. Lucra în schimbul de noapte la o fabrică de procesat carnea. Un loc unde nu se gândeşte nici prea mult, nici prea intens, adaugă ea şi dă din cap. Dar era foarte interesat ca eu să primesc o bună educaţie şi nu aprecia sistemul nostru şcolar din Allentown. Prin urmare, a cumpărat o grămadă de cărţi şi mă instruia chiar el în timpul zilei.

Allentown mă face să mă gândesc la cântecul cu acelaşi titlu al lui Billy Joel[1], despre un oraş din Pennsylvania care se luptă cu o economie distrusă, cu pierderea slujbelor muncitorilor şi odată cu ele şi a speranţei.

– Mama ta nu era prin preajmă, întreabă Denny.

– Nu, mama a murit la naştere.

– Dumnezeule, Mary, îmi pare rău, spun eu.

– Da, spune ea şi ridică din umeri. Este cam ciudat să suferi o astfel de pierdere şi nici măcar să nu-ţi dai seama. Vreau să spun că, literalmente, n-am cunoscut-o niciodată. Mereu am fost doar eu şi tata. Ne-am descurcat bine. Fără să aştept să fiu compătimită.

O viaţă dură, în orice caz. Un singur părinte care nu-şi planificase să-şi crească singur copilul, brusc forţat să o facă. Şi apoi, de asemenea şcoala la domiciliu. Nimic tradiţional în privinţa educaţiei ei. Pe urmă, bineînţeles, alcoolismul, care a schimbat direcţia oricărei cariere pe care o plănuise, din fericire, nu pentru totdeauna. Şi acum, povara impusă de a trăi cu

[1] William Martin „Billy" Joel (n. 9.05.1949), muzician, pianist, cântăreţ şi compozitor american (n.tr.)

teamă și cu conștientizarea faptului că s-a îndrăgostit de un ucigaș în serie.

– Mai ții legătura cu tatăl tău? întreabă Denny.

– Nu, nu. El a plecat dintre noi în 2011. Atac de cord. A murit imediat, spune ea și își mușcă buzele. Ah, sunt convinsă că un psihanalist ar spune că eram în căutarea unei figuri masculine puternice ca să umplu golul. Corect? Las' pe mine că găsesc un ucigaș în serie în schimb. Categoric știu cum să-i aleg, nu-i așa? Sunt o *fooarte* bună evaluatoare de caractere.

Mary pune pe masă ceașca de cafea și se uită peste munți spre Pacific. O schimbare de subiect este indicată înainte ca ea să o ia de la capăt din nou.

– Mary, am nevoie de ajutorul tău.

Privirea lui Mary se mută spre mine.

– Sigur. Orice.

Îi spun pentru prima oară despre Ședințele Graham, despre modul cum Winston Graham își povestea gândurile și despre multe dintre crimele sale din ultimele două luni. Reacționează cu repulsie mai ales când aude că și ea era înfățișată vizibil în jurnal.

– Vrei să... să le citesc?

– Da, răspund eu. Pentru că sunt convinsă că în acele pagini există o minciună. O îndrumare greșită. Și tu s-ar putea să fii singura persoană care să o identifici.

Mary dă din cap aprobator.

– O voi face, spune ea. Bineînțeles că o voi face.

Telefonul meu mobil bâzâie. Un mesaj de la Sophie Talamas: urgent confidențial.

– Eu și Denny trebuie să dăm un telefon, îi spun eu lui Mary. Voi reveni într-un minut și vom începe să ne uităm la transcrierile alea.

– Stați voi aici. Voi pleca eu. Trebuie să mă spăl și să-mi schimb bandajul, spune ea și împinge scaunul atingându-mi

brațul. Îmi cer scuze pentru mai devreme, spune ea. Sunt bine. Serios. Ai suficiente lucruri la care să te gândești fără să-ți mai faci și griji pentru mine.

Probabil că are dreptate. Este o femeie puternică și o voi asculta. După ce pleacă, apăs pe difuzorul smartphone-ului meu și o sun înapoi pe Sophie.

– Hei, spune Sophie.

– Suntem eu și Denny. Ai vești importante?

– Da, răspunde ea. Winston Graham este mort.

Mă uit la Denny pătrunsă de un sentiment de ușurare. Oare chiar asta a spus?

– Detest să o spun, dar mulțumim lui Dumnezeu.

– Nu-i mulțumiți încă lui Dumnezeu, spune ea. Winston Graham a murit în urmă cu un an.

107

O jumătate de oră mai târziu, Mary revine pe verandă, cu părul ud.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, atentă împrejur și la reacțiile noastre.

Îi redau versiunea prescurtată. După razia de la casa lui Winston Graham din Elk County, i-au găsit ADN-ul după un fir de păr din pieptenele lui din baie și l-au confruntat cu baza de date. Acesta s-a potrivit cu cel al unui cadavru apărut undeva pe coasta Atlanticului în octombrie 2011. După cum arăta cadavrul la data descoperirii sale, stătea în apă de cel puțin o lună. Ceea ce înseamnă că, înainte ca suspectul nostru să își înceapă seria de crime în Atlantic Beach, Florida, pe 8 septembrie 2011, l-a aruncat pe Winston Graham în ocean.

– Suspectul nostru i-a furat viața lui Winston Graham, zic eu. Graham era un tip retras și bogat, așa că era ținta perfectă. Probabil că suspectul nostru l-a ucis pe Graham după ce a avut acces la conturile sale bancare și la tot restul și apoi i-a folosit casa pe post de cartier general pentru operațiunile sale. Dacă cineva i-ar fi văzut istoricul căutărilor pe internet, acesta ar fi coincis cu căutările din calculatorul lui *Graham*. Dacă cineva i-ar fi urmărit mașina – ceea ce noi, desigur, am și făcut – ar fi ajuns tot la Graham.

– De asta a înregistrat Ședințele Graham, zice Denny. În eventualitatea că ne apropiam vreodată, voia să se asigure că

eram convinși că Graham este omul nostru. *Asta* era marea minciună. Minciuna era că ucigașul nu este Graham Winston.

– Dar ... dar am fost la el acasă, spune Mary, gândind destul de confuz. Am luat cina cu el. M-am simțit ... m-am simțit ...

– Oricine ar fi fost, era un impostor, zic eu. I-a luat viața lui Graham și te-a făcut să crezi că e Graham. De ce să nu fi crezut? Nu aveai nici un motiv să nu o faci.

Mary se așază și își pune o mână pe piept.

– Cred că mi se face rău.

– Nu s-a schimbat nimic, spune Denny. Încă există un tip undeva și tot o să îl prindem. Și o să fii în siguranță. Singurul lucru diferit e numele lui.

Tehnic, are dreptate.

Dar oricum am învârti-o, am intrat într-o altă încurcătură. „Winston Graham" nu era câtuși de puțin Winston Graham. Nu avem nici cea mai mică idee cine e suspectul nostru.

Încă o dată, omul a demonstrat că este cu câteva mutări înaintea noastră. Sus e jos, stânga e dreapta, negrul e alb. Ne învârtim din nou în jurul cozii.

Și, din niște motive ce nu au nici o legătură cu logica, nefiind bazate pe genul de date empirice care mi-au sălășluit veșnic în suflet, nu pot scăpa de senzația ciudată că nu suntem chiar atât de în siguranță precum credem în această cabană izolată.

108

Ora opt seara. Soarele a apus, iar pe cer se întinde o dâră orbitoare de lumină roz, verde şi portocaliu, ca şi culoarea unui şerbet delicios.

Şi apoi cerul devine cenuşiu, şi aici sus, în ascunzătoarea noastră îndepărtată, dincolo de luminile exterioare de pe proprietate, se aşterne din nou o beznă groasă. Odată cu bezna se instalează şi un sentiment de groază, cel puţin pentru mine, în prima noapte petrecută aici. Şi prima noapte în care ne-am dat seama că Winston Graham nu este de fapt Winston Graham.

Mă preumblu prin dormitor, după o convorbire telefonică cu Sophie (Books a ales să nu participe, continuând să mă ţină la distanţă).

– Bine, spun eu, avem plăţi făcute cu Visa şi AmEx în Pittsburgh şi suburbiile acestuia. Avem câteva restaurante şi baruri, şi unul, cel puţin, pe care se pare că îl frecventează cu regularitate în fiecare duminică din toamna lui 2010. Bea bere şi se uită la fotbal, presupun.

– Şi, după sumele cheltuite, a avut companie, spune Sophie. Un partener de pahar. Poate că aici l-a întâlnit prima oară Graham pe subiectul nostru. Aşa i-a câştigat încrederea lui Graham şi aşa s-a apropiat de el.

– Continuă, zic. Sună-mă dacă apare ceva.

În Pennsylvania e aproape unsprezece noaptea, aşa că mă îndoiesc că vor mai fi veşti de la ea în seara asta.

– Mary, mă duc să fac un duş rapid, strig eu.

– De acord, nici o problemă !

Îmi arunc hainele de pe mine și pun brelocul cu butonul de urgență pe măsuța de toaletă. Urăsc ideea de a sta departe de Mary fie și un minut, deși adevărul e că sunt patru paznici afară și oricum n-aș fi de nici un fel de ajutor dacă s-ar ajunge la o luptă cu suspectul nostru.

Cabana are presiune foarte bună la apă și este dotată cu unul dintre acele dușuri în cascadă. E o senzație atât de plăcută să uit de mine, să scap de toate, să las apa să îmi maseze gâtul și umerii, să închid ochii și să îmi întorc fața către torentul de apă.

Dar starea de bine se termină, nervii se întorc, la fel și frământările din stomac. Mă usuc rapid, mă îmbrac și recuperez brelocul cu butonul de urgență de pe măsuța de toaletă. O iau pe hol cu direcția living. De pe hol văd teancul de hârtii ce reprezintă Ședințele Graham, dar nici urmă de Mary. *Unde ar putea...*

– Salutare, spune Mary, făcându-mă să tresar.

E în bucătărie, își pune un lapte cald într-un pahar de carton.

Sentimentul de panică se risipește. Cred că am trecut pe lângă ea, dar nici măcar nu m-am uitat în bucătărie. Ce mi-a trecut prin minte – că ar fi fost răpită în cele zece minute cât am fost la duș? Trebuie să mă calmez. Devin paranoică.

Suspin.

Apoi, deodată, se aude un clopoțel, zgomotul de rotițe învârtindu-se și blestematul de cuc își face apariția din căsuța lui de lemn de pe perete, înainte de a dispărea pentru încă o oră.

Trebuie să fie ora nouă.

– La naiba, exclam eu.

Calmează-te, Emmy. Mary e în siguranță. Suntem într-un loc îndepărtat, de care nu știe mai nimeni, înconjurați de ofițeri înarmați și bine antrenați. Mary e în siguranță.

– Am făcut ciocolată caldă pentru toată lumea, spune Mary. M-am gândit că măcar asta pot face pentru ei, după tot ce au făcut ei pentru mine.

Pune patru pahare cu ciocolată fierbinte pe o tavă.

– Ce faci? întreb.

– Le duc niște ciocolată.

– Nu. Nu ai voie să părăsești casa.

Mary se încruntă.

– Nu pot nici măcar să ies să duc câteva căni de ciocolată?

– Nu. Am s-o fac eu. Iau farfuria. Mă întorc imediat.

– Crezi că o să vină după mine, nu-i așa?

– Nu, nu cred.

– Ba da. O simt. Ți se citește pe față.

– Mary, mă întorc imediat.

Păşesc prudent cu tava în mână, prin aerul răcoros al serii şi duc două căni celor doi polițiști din mașina de pe aleea pietruită.

– Două căni de ciocolată fierbinte, zic. Din partea lui Mary.

– Foarte drăguț, spune șoferul, un tip pe nume McCloud. Miroase foarte bine.

– Pentru tot ceea ce faceți, zic.

Acum, cu doar două căni rămase, las farfuria pe capota mașinii şi mă îndrept, cu pumnii strânși, spre intrarea pe alee.

Când ajung, găsesc trei persoane, nu două, stând lângă mașină.

109

Încetinesc instinctiv, deși e destul de greu la vale, dar măresc pasul ca să îmi mențin echilibrul. Ochii mi se obișnuiesc cu întunericul și deslușesc trăsăturile celei de a treia persoane de lângă Denny Sasser și agentul Getty.

Cei trei râd și gesticulează. Când mă zărește, Denny se întoarce către mine.

– Emmy, spune, îți aduci aminte de Jim Demetrio.

Jim Demetrio. Sigur. Fostul agent FBI, pensionat acum un an și care locuiește în Pittsburgh. Cel ce ne-a închiriat cabana. Unul dintre cei mai buni profileri, specializat în criminali în serie, pe care îi cunoscuse vreodată Denny, afirmase el.

– Mă bucur să te revăd, spun eu.

– Cabana e în regulă?

– Foarte, răspund. Mulțumim din nou, adaug, amintindu-mi brusc de cele două căni fierbinți pe care le țineam în mână și pe care le așez pe portbagajul mașinii. Ciocolată fierbinte pentru agenții noștri de securitate, zic.

– Ea cum e, întreabă Demetrio, arătând înspre cabană. Martora. E speriată? Neliniștită?

– E în regulă, spun, cu un ton protector.

– Hmm. Atunci e bine.

– Hei, ce spuneți de o fotografie cu toți trei? Spun eu și ridic telefonul mobil. De dragul vremurilor de altădată.

– Oh, n-am chef să mă văd în fotografii, spune Demetrio. Nu reușesc altceva decât să-mi amintească de faptul că îmbătrânesc și îmi pierd puterile.

– Bătrân, vlăguit și bogat, adaugă Denny.

– Hai, băieți. Doar o fotografie.

– Nu, de fapt ar cam trebui să plec, spune Demetrio. S-ar putea să trec să vă salut mai târziu, băieți. Aveți grijă.

Jim Demetrio sare în mașina lui sport de fițe și se îndepărtează.

– Mulțumesc pentru ciocolata caldă, spune Denny. Miroase grozav.

Dar altceva nu miroase bine.

Mă întorc pe alee, plină de adrenalină. Formez numărul lui Sophie, deși e trecut de miezul nopții la ea. Mă îndoiesc că doarme.

– Hei, spune.

– Sophie, zic, cu sufletul la gură, am nevoie să cauți pe cineva cât se poate de repede.

110

Mai trece un ceas. Mă holbez pe fereastra care dă spre veranda din spate în beznă, dar nu văd nimic altceva decât stelele puzderie pe cer. Nimic ieşit din comun, un decor calm şi paşnic.

– Ce se întâmplă? întreabă Mary, care se află în living, pe canapea, având alături copiile transcrierilor Şedinţelor Graham.

– Nimic. Dar simt, cumva, că e în neregulă ceva, am simţurile ascuţite, îmi obişnuiesc urechea cu toate, cu fiecare tril de pasăre, cu fiecare foşnet de frunze, cu fiecare şoaptă de vânt şi cu fiecare scârţâit al cabanei.

– Nu ţi-ai băut ciocolata, spune ea. Nu mai e aşa fierbinte.

– De fapt, sunt alergică la ciocolată. Zâmbesc. Nu m-a lăsat inima să-ţi spun.

– Oh, îmi pare rău. Am să îţi fac un ceai.

– Nu te obosi.

– Nu e nici un deranj. Aminteşte-ţi, sunt albinuţa.

Mary se ridică de pe canapea şi se îndreaptă spre bucătărie. Umple ibricul cu apă şi îl pune pe aragaz.

– Mulţumesc, zic. Un ceai ar fi bun.

Mă strânge de mână.

– Eşti sigură că eşti bine? Pari mai neliniştită decât mine.

Nu îi răspund, iar ea se duce către dormitor.

Privesc iarăşi pe fereastra bucătăriei, apa începe să clocotească în ibric. Nu are nici un rost s-o îngrijorez pe Mary. De parcă n-ar fi destul deja.

Se întoarce din dormitor şi ia loc pe canapea, cu un picior sub ea, frunzărind manuscrisele.

– Transcrierile astea îţi dau fiori, spune ea. Dar nu găsesc nimic în neregulă. Altceva decât că mă descrie ca fiind frumoasă.

Departe, afară, se aude o împuşcătură. Rateuri de maşină? În circumstanţe obişnuite, nici nu aş da importanţă la aşa ceva.

Mă îndrept prudent către uşa din faţă, când se aude un clopoţel, iar rotiţele se învârt şi gliseză. Cucul mă anunţă că e ora zece seara, după ce mi-a provocat un infarct şi m-a făcut să îmi sară inima.

– Al dracu' ceas, zic. Crezi că i-ar păsa cuiva dacă aş smulge drăcia asta de pe perete?

Mary chicoteşte.

– Îmi plac ceasurile cu cuc. Am avut unul când eram mică. De fapt, era o poreclă de-ale mele.

– Serios? O poreclă?

Cât mai indiferentă posibil şi fără să îi dau motiv de îngrijorare lui Mary, mă uit, peste capul ei, spre aleea pietruită, unde lucrurile erau în regulă, cu maşina celor doi ofiţeri parcată, cu motorul pornit şi farurile îndreptate spre cabană.

Toate bune.

Şi totuşi, mă întorc la fereastra de la bucătărie, făcând pe santinela, fără a ţine seama de cei patru paznici înarmaţi de afară, cu acces la camerele de supraveghere, mult mai pricepuţi la treaba asta decât mine.

– O poreclă prostească, spune Mary. Îţi aduci aminte de cântecul acela, *La Cucaracha?*

– Poftim? spun eu şi întorc brusc capul.

Deasupra capului ei, pe fereastră, afară, totul pare deodată în neregulă. Plafoniera din maşina ofiţerilor este aprinsă şi luminează interiorul. Şoferul, McCloud, zace nemişcat, cu capul pe volan. Partenerul său e prăbuşit peste geamul portierei, perfect nemişcat şi el.

Iar un bărbat aleargă spre cabană venind dinspre parcarea cu pietriș.

- Fugi, Mary, fugi, strig eu, pe când chipul lui Jim Demetrio se lipește de gemulețul de la ușa principală, zgâindu-se în interior.

111

Mary se ghemuieşte şi se rostogoleşte de pe canapea pe podea pe când Jim Demetrio izbeşte în uşa din faţă.

– El e, Mary, el e! strig eu şi întind mâna, făcându-i semn să vină cu mine, dar ea se târăşte pe coate, paralel cu canapeaua, de parcă ar vrea să evite nişte gloanţe, îndreptându-se spre uşa din faţă.

– Mary, *vine*, urlu eu. El e!

Îmi reprim instinctul de a fugi pentru că nu o pot lăsa pe Mary singură cu el. Caut un cuţit prin sertarele din bucătărie în timp ce aud o cheie în uşă.

Are cheie. E cabana lui.

Îţi promit că într-o zi, cât de curând, ne vom revedea.

Uşa se deschide. Demetrio se uită la mine.

– Emmy, unde e...

Mary sare de pe podea în raza lui vizuală. Înainte ca Demetrio să se întoarcă, Mary înfige ceva ascuţit în gâtul acestuia. Sângele ţâşneşte, Demetrio se împleticeşte uimit şi se loveşte de uşă înainte de a se prăbuşi pe podea.

Mary se îndepărtează rapid de el, de parcă ar fi radioactiv.

Mă îndrept din bucătărie către el, încercând să văd dacă respiră. Valul de adrenalină mă ajunge din urmă. Întregul corp îmi tremură. Reuşesc să pescuiesc mobilul din buzunar, dar nu reuşesc să îl ţin în mână şi îl scap pe jos.

Viaţa a dispărut din ochii lui Demetrio. Zace prăbuşit pe podea, cu capul într-o poziţie nefirească. Sângele continuă să

curgă, împins de ultimele bătăi ale inimii, de parcă nu ar fi ştiut că trebuia să se oprească.

Mary mă priveşte în timp ce pieptul îi tresaltă ca unui animal fugărit.

– Ştii … ştii cum îl cheamă, mă întreabă.

– J-Jim, spun, recăpătându-mi vocea. Jim Demetrio. Proprietarul cabanei. Fost agent FBI, din Pittsburgh.

Se uită iarăşi la el.

– La dracu', zice ea. Nu ai pomenit nimic despre el.

Îmi aşez mâinile pe genunchi, disperată după aer. Pe podea, mobilul meu sună, un mesaj de la Sophie.

> Jim Demetrio e în regulă. Plecat din ţară aproape toată luna septembrie, cu munca. A cumpărat un Porsche în Pittsburgh în ziua deflagraţiei din Detroit. Nu are cum să fie suspectul nostru.

Jim Demetrio … nu e criminalul nostru? Atunci… ce s-a întâmplat?

Ridic privirea către Mary, care îl priveşte de aproape pe Demetrio, probabil ca să se asigure că e mort.

– Ar trebui să mergem la agenţi, zic. S-ar putea să fie încă…

– Nu, spune Mary dând din cap, întorcându-se să blocheze uşa din faţă şi devenind brusc mult mai stăpână pe sine şi chiar mai sigură decât am văzut-o vreodată. Nu, nu, Emmy. N-o să facem asta.

La început, mă simt dezorientată, copleşită, ameţită şi confuză.

Apoi, sângele îmi îngheaţă.

Mary mă priveşte cu atenţie. Nu am o faţă imobilă. N-am avut niciodată. Aşa că îmi observă expresia feţei în timp ce toate chestiile pe care le-am ratat mă împresoară, lovindu-mă ca nişte meteoriţi. Certificatul de naştere pe care l-am scos

când încercam să o localizăm pe Mary Laney – născută în același an cu Mary, în același oraș ca Mary, dar cu numele Marty. Vânătăile de pe fața ei, de la o bâtă de baseball, care ar fi putut – ar fi trebuit – să provoace urme mult mai adânci. Și chiar acum, povestea pe care a început s-o spună, cea cu *La Cucaracha*.

– Tu ești minciuna, zic. Minciuna din transcrieri ... ești tu.

Mă privește fără să zică nimic în vreme ce respirația îi revine la normal. În clipa asta, nu mai are nici un rost să se prefacă.

– Ar fi trebuit să bei cana cu ciocolată, zice ea. Ar fi fost mult mai ușor.

112

FUGI, EMMY! Fugi! E singura ta şansă!

Dar nu am unde să fug. Mary blochează ieşirea la uşa din faţă şi e mult mai aproape decât mine de uşa ce dă pe verandă. Şi, pe lângă asta, am aşteptat aproape un an să aflu cine a ucis-o pe sora mea. Acum că am aflat, nu voi pleca nicăieri.

– N-ai mai apucat să termini povestea cu ceasul cu cuc, spun eu. Erai mică şi dansai pe *La Cucaracha*?

Ridică din umeri, dar nu spune nimic. Faţa ei bandajată şi cămaşa albă sunt acoperite de picături de sânge. Îşi ţine arma – un bisturiu, se pare, furat din spital – aproape.

– Lasă-mă să ţi-o spun până la capăt, zic eu. Tatăl tău a vrut să te poreclească aşa. Dar tu nu puteai pronunţa corect. Aşa că ai spus că eşti *cuckoo-clock-ah*[1] lui mică. Aşa a fost?

Ştiu că aşa e. Cel puţin aşa mi-a povestit Gretchen Swanson când am stat în bucătărie, la masă, după ce i-am remarcat figurina din porţelan reprezentând un gândac de bucătărie. Cu excepţia faptului că fetiţa din versiunea aceea era fiica ei, pe care o îngropase de curând.

– Joelle Swanson, spune Mary. Drăguţă fată. Foarte încrezătoare.

Scot brelocul cu butonul de urgenţă din buzunar şi apăs.

– Prietenii tăi de afară nu vor auzi, spune Mary. În clipa asta, toţi trag un pui de somn bun şi lung.

---

[1] Ibidem pag. 112

– Poate că acest semnal ajunge la oameni pe care nu i-ai drogat cu pilulele tale de dormit, spun eu. Poate că ajunge la agentul Bookman sau la poliția locală, mai spun eu și apăs a doua oară pentru siguranță.

– Poate că ar ajunge, spune Mary, dacă ar avea și baterie.

Mă uit din nou la breloc, apăs butonul, dar observ că micuța lumină roșie nu se mai aprinde ca răspuns. Este la fel de mort ca multele victime ale lui Mary.

– Când făceai duș, explică Mary.

Reflectez asupra opțiunilor mele tot mai puține. Mary s-a gândit la toate. A născocit acele Ședințe Graham, doar în eventualitatea că îi vom da de urmă cumva și astfel să-l poată folosi pe „Graham" drept țap ispășitor. Și a scris acel rând final – *Îți promit că într-o bună zi, foarte curând, ne vom întâlni din nou* – știind foarte bine că avea să scape și să ne lase să presupunem că profeția se adeverise. A fost chiar inteligent din partea ei să insiste să vin cu ea în Oregon ca astfel să poată veghea atent investigația.

– Mă poți ucide, dar în nici un caz nu vei rămâne nepedepsită. Acoperirea ta este în sfârșit compromisă.

– Chiar așa? spune ea și mai face un pas spre mine ca un animal care își urmărește vânatul, cu genunchii ușor îndoiți și pregătită pentru orice mișcare aș face, aflându-se la o depărtare de cel mult patru pași de mine. Adevărat, voi fi nevoită să nu mai merg la meciurile de fotbal, ceea ce este cu adevărat păcat pentru că ador să urmăresc meciurile pe viu. Dar altfel, pur și simplu, voi dispărea. Nu înțelegi? Ucigașul m-a găsit și m-a răpit, spune ea cu o voce fals-inocentă. Eu încă sunt victima.

Are dreptate. Acum înțeleg. Ea va lua iPad-urile de la agenți încât aceștia nu vor avea nici o înregistrare de pe camerele de supraveghere. Probabil că va împrăștia și puțin din sângele ei prin cabană ca să lase impresia că ar fi opus rezistență. Și de ce nu? Dacă este capabilă să se lovească cu o bâtă de baseball și

să ne păcălească, să-şi taie vârful degetului ca să lase în urmă puţin sânge va fi floare la ureche. Şi ea va fi Mary Laney, victima răpită a ucigaşului nostru necunoscut.

– Şi... şi după asta? întreb eu. Începi o viaţă nouă? Adopţi toate caracteristicile plus micile poveşti şi istorioare pe care ţi le-au povestit toate victimele tale sau mai degrabă, pe care le-ai determinat să ţi le spună în timp ce le torturai? Căci, de fapt, asta s-a întâmplat, nu? Aşa s-a născut povestea cu tatăl tău care îţi spunea *bâz-bâz* când trecea pe lângă tine, nu? La fel şi istorioara cu ursuleţul alb pe care l-ai pierdut în supermarket sau povestea cu *La Cucaracha* pe care ai auzit-o de la Joelle Swanson? Dar de Marta ce spui? răcnesc eu scuipând salivă îmi timp ce rostesc vorbele. De sora mea ce ai de spus? Ce vei confisca din viaţa *ei*?

Mary mai face încă un pas spre mine.

– Te voi confisca *pe tine*, Emmy, spune ea şi apoi zâmbeşte.

O rup la fugă deşi n-am nicio şansă, dar nici nimic de pierdut, mă răsucesc spre dreapta către uşa care duce spre verandă, apuc brusc clanţa în timp ce trupul mi se izbeşte de ea...

Simt înţepătura fierbinte a bisturiului care mi se înfige între coaste, durerea usturătoare în timp ce mă pătrunde ca mai apoi să iasă într-o mişcare fluidă. După care, o mână mă apucă strâns de păr şi cad pe spate până când mă lovesc de pardoseala bucătăriei. Îmi pun mâna peste rană, sângele fierbinte se revarsă din mine în timp ce simt durerea în cap ca pe un ecou asurzitor.

Mary se apropie încet de mine, eu, cea căzută şi neajutorată de pe podea. Ea se joacă cu bisturiul pe care continuă să-l ţină în mână. Un zgomot de fluierat în stânga ei şi în dreapta mea vine de la ibricul aflat pe aragaz.

– Ah, minunat, spune ea. Apa e gata.

113

Mary mă urmăreşte cu ibricul cu apa fiartă într-o mână, cu bisturiul în cealaltă şi cu o expresie chinuită pe faţă, un fel de combinaţie între o grimasă şi un zâmbet.

Mă mişc puţin câte puţin de-a-ndăratelea alunecând de-a lungul podelei de bucătărie. Sunt prinsă în capcană. Nu o pot înfrânge. Nu pot fi egala ei nici fizic, nici tactic. În clipa de faţă, nu am decât mintea care este plină de imagini cu sora mea şi cu toate brutalităţile la care am fost martori, cu fotografii de la autopsii, cu victime scalpate şi arse, cu victime tăiate în felii şi în cuburi, cu victime torturate dincolo de înţelegerea umană. Cu ultimele puteri, apăs mâna peste rana mea de la torace pe când sângele îmi picură printre degete.

– Marty, rostesc eu cu o voce tremurătoare. Tu eşti... Marty.

– Ah, ai văzut certificatul de naştere? Chiar mă întrebam dacă ai reuşit. Da, tata a dorit un băiat. În schimb, m-a avut pe mine. Asta nu l-a împiedicat, însă, nu?

Mary înclină ibricul şi un şuvoi de lichid fierbinte se împrăştie pe coapsa mea. Îmi retrag piciorul şi urlu de durere în timp ce aburul se înalţă pe deasupra părţii superioare a piciorului.

– Nu te mişca, spune ea.

Mă târăsc de-a-ndăratelea. Mary calcă dureros pe piciorul meu, îl pocneşte pe o parte şi îmi fracturează glezna cu un zgomot îngrozitor. Mă întind în faţă, spre durere, şi un alt şuvoi de apă fierbinte îmi arde braţul, umărul şi gâtul.

– Am spus să nu te mişti.

Folosește-ți mintea, Emmy. Gândește-te la ceva.

– Deci tu... ucizi oameni... pentru că tăticul tău te-a făcut să fii... băiat.

Un alt șuvoi de apă fiartă îmi arde pieptul acoperindu-mi cămașa. Scap un țipăt atât de tare că aproape nu sunt în stare să-l mai aud sau să mi-l recunosc.

– Asta-i ceea ce crezi tu? Asta crezi tu despre uciderea oamenilor? Tu, remarcabila Emily Dockery, strălucita analistă de la FBI – nu ai priceput încă ce vreau?

Și după asta, Mary se urcă pe mine și cu genunchii îmi imobilizează brațele, zăbovește amenințător deasupra mea și mă domină. Cu o mână îmi apucă violent o parte din păr și îmi fixează capul pe podea. Se joacă pe deasupra feței mele cu bisturiul menținut în echilibru.

Folosește-ți mintea, Emmy. Gândește-te la ceva.

– Tu vrei ca acei oameni normali... să simtă...

– Acei oameni neînsemnați și protejați, cu viețile lor protejate și sigure, spune ea. Ei habar n-au ce este suferința. Nu până când mă întâlnesc pe mine.

Prima incizie pornește la linia frunții, o despicătură precisă a pielii, înaintează spre stânga de-a lungul liniei părului, taie pielea și zgârie osul. Țip cu tot aerul pe care plămânii mei îl pot aduna, picioarele mi se ridică inutil în spatele lui Mary, vederea mi se încețoșează pe alocuri precum luminile care se tot aprind și se sting până când țipetele pe care le aud sunt de nerecunoscut, un soi de urlete stridente de animal venite de departe, nu propria mea...

Folosește-ți mintea, Emmy. Este singura ta șansă.

Incizia se oprește la ureche. Încerc să-mi mișc capul, dar Mary mă ține strâns. Și puterea mea slăbește, brațele îmi sunt lipsite de vlagă de la presiunea greutății corpului ei, picioarele de nici un folos și sângele continuă să se risipească de la rana făcută cu bisturiul.

– Nu-i rău, spune Mary admirându-şi opera. De obicei, am un Taser, manşete de imobilizare şi săruri de mirosit, plus un set întreg de instrumente chirurgicale, dar ştii ce? Nu e chiar aşa de rău, până la urmă. Uneori, artiştii dau totul atunci când lucrează sub presiune. Emmy, tu o să fii capodopera mea.

Opreşte-o... opreşte-o... gândeşte-te la ceva...

– Ce e drept, nu pot să-i fac să simtă ce simţeam eu, spune ea sec. Nu pot să le injectez steroizi în fiecare zi a copilăriei lor sau să-i forţez să ridice greutăţi sau să-i fac să se îngrijoreze dacă vocea lor va părea prea înaltă în fiecare zi la şcoală. Nu pot să-i fac să se îmbrace într-o cabină de duş în fiecare zi de antrenament la fotbal astfel încât coechipierii lor să nu le vadă părţile intime. Dar pot să fac *asta*, Emmy.

Mary mă trage cu putere de păr la baza inciziei, îl examinează şi lasă impresia că-l rupe. Durerea sfâşietoare este atât de insuportabilă că nu pot... nu pot nici măcar... nu pot...

Marta, vin, vin să mă întâlnesc cu tine, vreau să vin să te văd, te rog, te rog, ah, te rog, lasă-mă să vin...

– Vrei să mori acum, nu-i aşa, Emmy? Vrei să te ajut. Dar nu am de gând să o fac. Trebuie să trăieşti cu această nenorocire. Trebuie să trăieşti cu durerea ca o ciudată desfigurată până când îţi voi spune eu că s-a terminat. Fii recunoscătoare că mai ai doar câteva ore de trăit şi nu treizeci şi şapte de ani.

Foloseşte-ţi mintea. Ceva, orice...

Există un singur lucru... un avantaj...

– Nu muri sub ochii mei, spune ea. Nu încă. N-am terminat.

Mary îmi imobilizează din nou capul, de data asta cu mâna dreaptă, cu bisturiul în mâna stângă, gata să înceapă incizia pe partea dreaptă a liniei părului ca să completeze acţiunea, adică să separe scalpul de frunte şi să mă transforme într-un monstru la fel ca ea.

De data asta nu mai rezist. Trupul meu devine flasc şi îmi ţin respiraţia.

De data asta, îmi folosesc mintea.

114

– Nu, nu, nu! spune Mary. Trezește-te! Trezește-te!

Mary slăbește strânsoarea părului și se apleacă în față, îi simt respirația fierbinte și o aud strigând spre mine:

– Nu trebuie să mori încă! Nu adormi...

Cu toată forța care mi-a mai rămas, fac o mișcare rapidă cu capul în sus și fruntea mea se întâlnește impetuos cu atela care acoperă nasul fracturat al lui Mary.

Mary urlă de durere de la lovitura cu capul, un monstru rănit și torturat, în timp ce imediat, își duce mâinile la nas. Cade pe spate și departe de mine. Eu iau o gură de aer întreagă și încântătoare și în timp ce mă ridic, sângele îmi curge în ochi și din cutia toracică, iar camera se mișcă într-o parte.

Bisturiul, umed de la sângele meu, stă pe podea. Întind mâna după el, îl ratez prima dată, văd dublu, dar în cele din urmă îl apuc în timp ce Mary se crispează de durere pe podea având nasul fracturat pentru a doua oară în decursul unei săptămâni, de data asta nu din proprie inițiativă.

Încerc să mă ridic în picioare, dar mă prăbușesc, glezna mea dreaptă e zdrobită și trupul atât de lipsit de putere că nu mă pot susține. Luminile strălucesc cu intermitențe ca o lampă stroboscopică și de fiecare dată când se aprind, Mary e tot mai aproape de mine, acum fără atela de pe nas și cu fața ca o amestecătură însângerată purpurie însoțită de un mârâit înfiorător și un schelălăit groaznic...

Vin, Marta.

Luminile stroboscopice licăresc, în urechi aud un ecou, un gong răspunde în ecou între urechile mele, iar eu și Marta suntem în noaptea balului dat la sfârșitul anului școlar cu băieții cu care ne dăduserăm întâlnire, al ei, căpitan al echipei de fotbal, al meu, un amic de la clubul de matematică, elev într-a zecea, mai scund decât mine cu vreo opt centimetri, urmează ziua în care am identificat-o pe Marta la morgă, momentul când aveam zece ani și am furat una dintre țigările mamei, seara în care Books s-a așezat într-un genunchi și mi-a oferit inelul cu diamant al bunicii lui...

Durerea locului înjunghiat simțită agresiv în coaste, chipul schimonosit al lui Mary rânjind spre mine...

Și apoi, pentru o clipă, totul se liniștește, eu și Mary închidem ochii, iar ea scoate un strigăt profund și se năpustește spre mine. Dar și eu sar spre ea și o îndepărtez violent cu piciorul sănătos. Coroana frunții mele se prăbușește peste fața lui Mary. Ea urlă înainte de a cădea pe spate pe când eu cad pe deasupra ei în timp ce îmi lipesc mâna stângă de pieptul ei și o dobor cu greutatea trupului meu.

Mary își mișcă brațele energic și necontrolat și încearcă să ajungă la fața mea ca să pună mâna pe bisturiul pe care continui să-l țin în mână.

Echilibrul meu începe să șovăie, puterea să mă lase. Asta e. Ultima mea șansă.

Mâna mea dreaptă lovește în jos, bisturiul se afundă în carne și peste os, și din nou, și încă o dată, lovitură după lovitură până când sângele îmi împroașcă fața și până când țipetele lui Mary amuțesc complet.

Și apoi, totul se întunecă și devine cald.

115

Prima dată când o zăresc pe Marta, radiază. Arată mai tânără, mai odihnită, mai fericită. Pare să fie cea mai grozavă versiune a Martei.

La început, nici una dintre noi nu vorbește. Ne mișcăm fluid, într-o stare de imponderabilitate, una în brațele celeilalte și plângem. Și apoi, râdem pentru că acum ne avem din nou una pe cealaltă. Și de data asta, așa cum i-am promis, este altfel.

Îi povestesc totul. Îi povestesc cât de proastă și cât de complexată am fost, cât mi-am dorit să fi putut semăna mai mult cu ea și spre surpriza mea, spre șocul meu nemărginit, ea îmi spune același lucru. Ah, amândouă râdem, cât de amuzantă poate fi viața. Ne-am admirat și invidiat una pe cealaltă fără să ne dăm seama.

Facem haz de acele vacanțe cu părțâitul nostru unchi Phil, de momentul când Maria a avut prima menstruație și a plâns, dar când și eu am plâns, din gelozie că mi-a luat-o înainte. Ne amintim de vremea când ea avea opt ani și a călcat pe un cui în pădurea din spatele casei noastre, iar Andy Irvin și Doug Mason s-au bătut ca să o ducă acasă până când, în final, am ridicat-o eu și am cărat-o pe umăr de una singură.

Pare că dialogul nostru nu se va încheia niciodată, că nu are nici început, nici sfârșit, că ideea de timp este irelevantă. Pentru că acum totul este etern.

Oare totul se întâmplă cu un motiv anume? Amândouă suntem de acord că în acest caz, clișeul este adevărat. Amândouă considerăm că dacă Marta n-ar fi murit, ucigașul n-ar fi fost niciodată descoperit și nu s-ar fi oprit niciodată. Moartea ei a salvat viețile multor altora. Și ne-a readus împreună.

Nu este perfect, dar va trebui să ne mulțumim cu asta.

Și acum, cel puțin, ne avem una pe cealaltă, libere de constrângerile noastre pământești, de situațiile primejdioase și de micile diferențe. Acum mi-am recăpătat sora.

Pentru totdeauna.

116

Respirația grea a agentului special în retragere Harrison Bookman umple încăperea altfel liniștită. Ușa se deschide cu un șuierat și parfumul lui Sophie plutește prin aer.

– Știu că nu e un moment potrivit, Books, spune Sophie. Dar am obținut confirmarea de la bătrânul antrenor de fotbal din Allentown. Marty Laney a jucat în școală ca mijlocaș de deschidere. O adevărată vedetă. Apoi el – adică ea – a abandonat școala după clasa a zecea fără să anunțe și a terminat liceul în Ridgway.

– Probabil când Marty sau Mary a ajuns la pubertate, spune Books. Toți steroizii din lume n-au putut schimba natura.

– Corect. Nu a mai făcut sport când a ajuns la Ridgway. De fapt, declarațiile pe care le avem spun că Marty era o singuratică la noua ei școală. Doar mergea la ore și apoi revenea acasă. Nu participa la nici o activitate școlară. Nu avea nici un prieten. Prin urmare, era mai ușor să-și ascundă adevăratul sex. Apoi, Marty a mers la Pitt[1] la colegiu în timp ce locuia acasă. S-a specializat în medicină legală. După ce el – adică ea – a absolvit, a intrat într-o afacere de familie. Tăticul a ținut-o sub papuc toată viața lui.

Books scoate un suspin îndurerat.

– Ceva de speriat, tăticul ăsta. Cândva, mama mi-a spus că și-ar fi dorit o fată când am venit eu pe lume. Dar nu m-a făcut

[1] Pittsburgh (n.tr.)

să-mi petrec toată viaţa pretinzând că aş fi una. Ai adunat toate informaţiile despre nenorocitul ăsta?

– Da. Doctorul Donald Laney a fost o adevărată vedetă a echipei de fotbal în liceu, dar şi-a nenorocit un genunchi în primul an de facultate la Pitt şi nu a mai jucat niciodată. A devenit patolog legist în Allentown. Mama lui Mary a murit la naştere – singurul lucru pe care ea ni l-a spus şi a fost adevărat. Când familia Laney s-a mutat la Ridgway, doctorul Laney şi-a deschis o morgă. Mary lucra împreună cu tatăl ei şi ştii ce s-a întâmplat până la urmă cu acea morgă?

– Nu vreau să ştiu, spune Books.

– A fost închisă după ce organele de reglementare statale au primit o serie de reclamaţii despre faptul că trupurile celor decedaţi erau desfigurate şi mutilate.

– Ah, asta trebuie să fi fost mâna lui Mary a noastră, spune Books, care exersa pe cei răposaţi ceea ce avea să facă mai târziu pe cei vii, imediat ce tăticul a trecut în lumea dreptţilor.

– Da, da. Mă rog, acum i se poate alătura tatălui ei în iad.

Tăcere. Apoi, Sophie rosteşte cu o voce mai înceată:

– Oricum, Books... nu te laşi, nu?

– Sigur, sigur. Sunt bine, Soph. Voi discuta cu tine curând. Excelentă treabă la acest caz, dacă nu am spus-o deja.

– Ai spus-o, de fapt. Dar amândoi ştim cine merită de fapt cele mai multe laude.

În încăpere nu se mai aude nimic altceva decât zgomotul paşilor de retragere ai lui Sophy şi şuieratul aerului produs la deschiderea şi apoi la închiderea uşii.

– Da, cu siguranţă că ştim, şopteşte Books cu vocea sugrumată de emoţie.

Tăcere din nou.

– Ah, Emmy, spune el. Ah, Emmy. Ah, Emmy, te rog...

Nu sunt pregătită, Marta. Nu încă. Te iubesc, fetiţo, şi mi-e tare dor de tine, dar nu mi-am încheiat încă socotelile aici.

– Emmy? rostește din nou Books și îi simt respirația pe față, iar mâna lui pe mâna mea. Ah, Dumnezeule... *Emmy?* repetă el cu vocea tremurată. Te-ai trezit?

Mă forțez să deschid ochii, o mișcare spasmodică la început, ca mai apoi să-l zăresc pe Books ca prin ceață.

– Emily Jean, te iubesc foarte mult. Te iubesc cu tot sufletul. Știi asta, nu?

– Da... șoptesc eu, deși nu am tăria nici măcar să-i strâng mâna.

El își trece degetele ușor peste fața mea.

– Cum am lăsat lucrurile... mă temeam că n-am să mai ajung niciodată să-ți spun tot ce doream, spune el și mă sărută pe frunte. Tu știi că n-am vrut să-ți spun nimic din lucrurile îngrozitoare pe care ți le-am spus, nu-i așa?

– Da... spun eu și încerc să zâmbesc, dar nu sunt sigură că reușesc.

– Ai pierdut foarte mult sânge, dar ai reușit. Ai făcut-o, Emmy. Ai prins-o. Îți amintești ce s-a întâmplat?

– Da... răspund eu în timp ce pleoapele îmi tremură și se închid.

Nu mă grăbesc să-mi amintesc noaptea aceea. Nu mă grăbesc nici să mă uit în oglindă. Dar cicatricile se vor vindeca. Întotdeauna se vindecă.

– Pot să stau cu tine în timp ce te recuperezi, spune el. Doar ca prieteni, vreau să spun. Fără presiune. Pot să ajut oricum dorești. Este și mama ta aici. Chiar acum este jos și pregătește prânzul. Este aici de când te-am descoperit la cabană.

Mă mișc un pic și simt durerea înțepătoare din partea stângă, ating cu prudență bandajul de-a curmezișul frunții, darurile de despărțire din partea lui Mary Laney.

Books îmi mângâie mâna.

– Trebuie să te odihnești, spune el. Și eu trebuie să-l chem pe doctor.

– Da...

– Ești amețită, Em. Dormi. Voi fi aici când te vei trezi.

El se depărtează de mine. Eu abia mai reușesc să-mi țin ochii deschiși.

– Books, reușesc eu să rostesc.

– Da? Da?

– Vino... mai aproape.

– Imediat, spune el și se apleacă spre fața mea.

Îmi simt gura cleioasă, buzele uscate și crăpate. Cu greu reușesc să vorbesc.

– Mai aproape, reușesc din nou.

Books mă privește amuzat la început.

– De acord, dulceață, spune el aplecându-se atât de mult încât urechea lui aproape îmi atinge buzele. Sunt aici, Em.

Somnul binecuvântat urmează, puterea îmi slăbește rapid, dar mă înclin în față ca rostirea mea vecină cu șoapta să fie auzită.

– Da, îi spun.